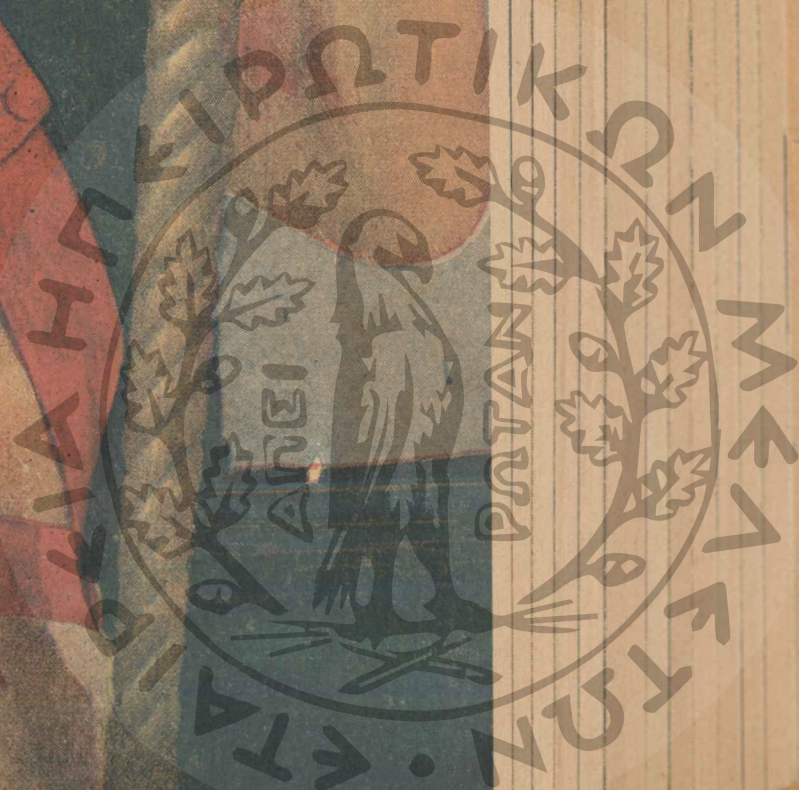

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΤΡΙΒ. 32-(701)

κείται για την Ούνα... Μπορεί το πράγμα να μην έχη καμιά σημασία, μα δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα. Φοβάμαι ότι δεν θα μωρέσω να συγκρατήσω τα νεύρα μου περισσότερο... Συμβαίνουν ανεξήγητα πράγματα στο σπίτι. Χθές το θράδι, μία ώρα από τη στιγμή που πλάγιασα, άκουσα καθαρά πνιγμένα και πένθιμα νιοσυρίσματα γάτου. Πήδηξα από το κρεβάτι μου κι' αφογκράστηκα. Έπειτα μία σύζηση που είχαμε στο τραπέζι, μου ήρθε στο μυαλό. 'Η Ούνα έχει ένα γάτο που τον αγαπάει πολύ, ένα λευκό περσικό γάτο που την ακολουθεί παντού σαν σκύλος. Μονοχά δεν θέλει να κοιμάται τη νύχτα στην κόμασή της. Μόλις νυχτώση, τον κλείνει προσεχτικά στη θύλωση, όπου του έχει ένα καλαθάκι με μαξιλάρι, χ για να κοιμάται. 'Η γρηά υπηρέτρια που συγυρίζει το σπίτι, του ανοίγει πολύ νωρίς το πρωί. Σας τα λέω όλα αυτά για να καταλάβετε τη διήγησή μου. Τελευταία, λοιπόν, η μνηστή μου έκλεινε το γάτο κάθε θράδι μνηστής, τον έβρισκε στα πόδια του κρεβατιού της το πρωί.

Ο σέρ Μπράν τον άκουγε με πολύ ξιζοφέρον. Ο Τρούσφορβ το άντελήφθη κι' εξακολουθούσε:

— Όταν άκουσα τα πνιγμένα νιοσυρίσματα, σκέφθηκα άμέσως αυτήν την ιστορία. Θέλησα να δω τί συνέβαινε και γλύστρησα στον σκοτεινό διάδρομο. Καθώς άνοιγα την πόρτα μου, είδα μία γραμμή φωτός. 'Η πόρτα του έργαστηρίου άνοιξε με προφύλαξι και ο Σουακέρ θγήκε έξω. Με το φαλακρό κρανίο του, μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στα χείλη, είχε ύφος διαβολικό.

Κρύφτηκα για να δω τί θα κάνη. Προχώρησε στις μύτες των ποδιών του, σφίγγοντας κάτω απ' το μπράτσο του τον περσικό γάτο που τα μάτια του έλαμπαν σαν ανάμμενα κάρβουνα. Με το άλλο του χέρι κρατούσε ένα κλεφτοφάναρο. Πρόσεξα ότι το ζώο παλευσε να του ξεφύγη, μα ο Σουακέρ με τα κοκκαλιάρικα δάχτυλά του τον συγκρατούσε. Διευθυνόταν προς την κάμαρη της Ούνας. Τον ακολουθούσε γλυστρώντας σαν σκιά πίσω. Όταν έφθασε μπροστά στην κάμαρη της μνηστής μου, με μεγάλη μου έκπληξη, τον είδα ν' ανοίγει την πόρτα, να ρίχνη μέσα το γάτο και να την ξανακλείνη. Έπειτα, πατώντας πάντα στις μύτες των ποδιών του, ξαναγύρισε στην κάμαρή του.

Απόμεινα αστισμένος. Κάτι μου έλεγε μέσα μου πως αυτό που είχε, κάνει ο Σουακέρ, ήταν επικίνδυνο κι' αποφάσισα με κάθε θυσία να θγάλω το γάτο από την κάμαρη της Ούνας. Μα πως να το κάνω αυτό, χωρίς να την ξυπνήσω; Είχα τότε μία έμπνευσι. Θυμήθηκα πως το θράδι, στο τραπέζι, είχαμε και ρέγγες από τις οποίες είχαν μείνει μερικές. Έτρεξα στην κουζίνα, πήρα μία και ξαναγύρισα μπροστά στην πόρτα της Ούνας, την οποία και μισόνοιξα. Δεν μπήκα μέσα, μα άπλωσα το χέρι μου, κρατώντας σ' αυτό τη ρέγγα. Άμέσως η μυρωδιά της χτύπησε το γάτο, ο οποίος έκανε ένα πήδημα από το κρεβάτι της κυρίας του ως την πόρτα. Τον τράβηξα έτσι έξω και τον παρέσυρα ξοπίσω μου κρατώντας πάντα τη ρέγγα απ' την ουρά. Μόλις θρεθήκαμε στην κάμαρή μου, του πέταξα τη ρέγγα, την οποία και κατεβρόχθισε.

Και κρατήσατε όλη τη νύχτα το γάτο στην κάμαρή σας; ρώτησε ο σέρ Μπράν.

— Ναι, τον έβαλα να κοιμηθί σε μία πολυθρόνα.

— Έμεινε κανένα κομμάτι απ' τη ρέγγα;

— Είχε μείνει το κεφάλι κ' η ραχοκοκκαλιά, μα τα έκαψα στο τζάκι της τραπεζαρίας.

— Κρίμα!

— Λοιπόν, τί λέτε σεις; Βλέπετε τίποτε το ύποπτο σ' αυτήν την ιστορία;

Ο σέρ Μπράν σηκώθηκε και, διευθυνόμενος προς την πόρτα, είπε απλά:

— Περιμένετε!

Και θγήκε έξω. Σε λίγο ξαναγύρισε κρατώντας μία έπιστολή.

— Δεν σας είπα τίποτε νωρίτερα, είπε, για να μη σας άνησυχώ. Έτσι την ίδια μέρα που κάναμε αυτό το ταξίδι μαζί, έγραψα σ' ένα φίλο μου που υπηρέτησε ως άστυνομικός στη Νότιο Αμερική και του ζήτησα να μου δώση μερικές πληροφορίες για τον Σουακέρ. Νά η απάντησή του.

Ακούστε την:

«Προσωπικά δεν ξέρω τον άνθρωπο αυτό. Ωστόσο, όταν ήμουν στο Ποτόζι, ο Σουακέρ θρισκόταν κι' αυτός εκεί, κάνοντας γεωλογικές αναζητήσεις. Ένδιαφερόταν για τα μεταλλεύματα κι' είχε συνεταιρισθί με κάποιο

Ζάγκο. 'Η δουλειές τους πήγαιναν πολύ καλά και δεν άργησαν να αποκτήσουν μία πολύ μεγάλη περιουσία. Έν τώ μεταξύ έφυγα για τη Βολιβία κι' εκεί έμαθα ότι ο Ζάγκο είχε πεθάνει ξαφνικά κι' ότι είχε διαδοθή πως δολοφονήθηκε. Οι δύο συνεταιρείς είχαν φιλονεικήσει γύρω από την παραμονή του θανάτου του. Έγινε ανάκρισι, μα δεν απέδενε τίποτε. Ωστόσο έχω την πεποίθησι ότι ο Ζάγκο πέθανε από τρομο, γιατί τα χαρακτηριστικά του εξέφραζαν έναν άπειρο φόβο, όταν θρήθηκε νεκρός. Μα δεν εξακριβώθηκε ποτέ τί μπορούσε να τον είχε τρομάξει τόσο, αφού θρισκόταν μόνος στην κάμαρή του με μία νεαρή λεοπαράλι, ένα άμορφο ζώο, εξημερωμένο που το είχε από πολλών μηνών στην κατοχή του. Έπειτα απ' αυτήν την υπόθεσι, ο Σουακέρ δεν μπορούσε πια να παραμείνη στη Νότιο Αμερική κι' αφού πούλησε την επιχείρησή του, ξαναγύρισε στην Άγγλια».

Ηρώς Ιδρωτάς είχε πλημμυρίσει το μέτωπο του Τρούσφορβ.

— Πάμε άμέσως, είπε.

— Όχι τόσο γρήγορα, νέε μου. Θα ένεργήσουμε με σύνεσι. Μη μιλήσετε για όλ' αυτά στη μίς Τρέντ. Είνε περιττόν να την τρομάζουμε. Ωστόσο άπόψε, όταν όλοι θα έχουν κοιμηθί, πρέπει να την πείσετε ν' αλλάξη κάμαρη μαζί σας. Καταλάβετε; Καλά! Και τώρα μία άλλη λεπτομέρεια. Ποιά είνε η κάμαρη που θέλπει στην δεινροστοχία;

— 'Η τραπεζαρία.

— Νά είσθε στην τραπεζαρία, κατά τις έντεκάμισο. Όταν όλα θα είνε ήσυχα στο σπίτι, θα μου κάνετε έξω ένα σινιάλο με τόν ηλεκτρικό σας φανός... Θα ζυγώσω τότε στο παράθυρο και θα μου άνοίξετε... Έχω την έντύπωσι, ότι θρισκόμαστε επί τα ίχνη μιάς τρομερής έγκληματικής υποθέσεως. Σας αφήνω τώρα. Άσχοληθίτε με τη μίς Τρέντ και αν μωρήτε, πηγαίνετε να κάνετε ένα μεγάλο περίπατο μαζί... Ο καθαρός άέρας θα σας κάνη καλό.

Και σεις τί θα κάνετε έν τώ μεταξύ; ρώτησε ο Τρούσφορβ.

— Θα πάω να θρω κάτι για το γάτο, άπάντησε ο σέρ Μπράν.

Το ρολόι του χωριού σήμανε έντεκάμισο, όταν Μπράν, που ήταν κρυμμένος στα δέντρα, είδε στο παράθυρο της τραπεζαρίας του Μπουντέλ το φωτεινό σινιάλο του Τρούσφορβ. Πλησίασε άμέσως στο άνοιχτό παλάτιο και σκαρφάλωσε μέσα.

— Όλα πάνε καλά, του είπε ο Τρούσφορβ.

— Και η μίς Τρέντ;

— Βρίσκεται στην κάμαρή μου άνιμωχ και νευρική. Τί τό κάνουν;

— Θα δήτε, άπάντησε ο σέρ Μπράν, ο οποίος καθώς μιλούσε, είχε θγάλει τα παπούτσια του κι' είχε φορέσει ένα ζευγάρι χοντρά γάντια πέτσινα. Πάντως, νέε μου, έχετε υπ' όψι σας το έξη: ότι η ζωή σας έξαρτάται ίσως από μία κίνησι... Μην άγγίζετε το γάτο. Θ' άσχοληθώ μ' αυτόν έγω.

Ο Τρούσφορβ ώδήγησε τον σέρ Μπράν εις ένα κομμάτι του τοίχου του διαδρόμου, όπου και τον άφησε. Κατόπιν μπήκε στην κάμαρη της μνηστής του, κάθισε στα πόδια του κρεβατιού και περίμενε με άγωνία στο μισοκλειστό, συγκρατώντας πολύ δύσκολα την άγωνία του και τον φόβο του. 'Η φωτιά έρριχνε μία άδύνατη λάμψη και ο νέος έτρεμε με το παραμικρό τρέξιμο.

Μία ώρα πέρασε, τίποτε!... Δυό, άκόμα τίποτε... Έξω μία κουκουβάγια έκρωξε.

Έξαφνα νόμισε πως δέκρινε ένα έλαφρό γλύστρημα στον διάδρομο. Ένοιωσε ένα ρεύμα ψυχρού άέρος τα μπανιέρα μέσα στην κάμαρη και σχημάτισε καθαρά την αντίληψι, ότι δεν ήταν μόνος. Έπειτα είδε δυό μάτια, που έλαμπαν, να προχωρούν προς το κρεβάτι. Κι' έξαφνα θόρυβος πάλης άκούστηκε, συνοδευόμενος από μία θλαστήμια πνιγμένη. Κατόπιν ένα φώς έλαμψε στο δωμάτιο και είδε τον σέρ Μπράν να κρατά την Ούνα.

— Αυτάμια πολύ, που καταστρέφω τα σχέδιά σας, είπε ο σέρ Μπράν, μα έχω εδώ έναν καλό μεζέ γι' αυτόν τον ώραίο γάτο.

Και πριν ο άλλος πραγματοποιήσ η αυτό που έσκόπευε να κάνη, έβγαλε από την τσέπη του μία μικρή φάκα. Πάτησε το έλατήριο και πτάχτηκε απ' αυτήν ένας ποικίλος που άρχισε να τρέχη στο πάτωμα.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις απόλυτως ίκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, εφημερίδας και περιοδικὰ, πρό τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλινές φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γεωμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καὶ ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπο λινών των Αλδιδών

Παλ διατηρείται η εμορφιά

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του Έντγκαρ Πέε)

ΟΝΕΙΡΟ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Πάρε αυτό το φίλ στο μέτωπό σου. Πάρ' το! Θα φύγω... Φεύγω, αγαπημένη... Μη μ' έρωτάς... μη... Ένα μονάχα θέλω να σου πώ την τελευταία αυτή στιγμή που φεύγω... Άκουσε!... άκουσε και θυμήσου... Θυμήσου τη θραδιά εκείνη!... Τί μωδipes; Ναί! τα νοιώθω άκόμα τα λόγια σου... Ότ' η ζωή μας, μωδipes, δεν είνε παρά ένα όνειρο έν δνείρω...

Άλήθεια... δεν είχες άδικο... Και τώρα που φεύγω άπελπίσιμος... σε κυττώ και πάλι στα μάτια και σε φίλω στο σεμνό σου μέτωπο...

Πόσο δίκιο είχες τότε... Ό! ναί! χωρίς έλπίδα τώρα φεύγω μακριά σου και θυσιάζω κρυφά:

... Ό! η ζωή μας!... η ζωή μας!... Ό! δεν είνε τίποτ' άλλο... τίποτ' άλλο... Είλ' ένα όνειρο έν δνείρω...

ΥΜΝΟΣ

Την αύγή, το μεσημέρι, το δειλινό... το θράδι... Ό Μαρία! Μαρία!

Τόν ύμνο μου αυτό σαν προσευχή προς την ψυχή σου στέλνω.

Μαρία! Και στη χαρά μου... και στον πόνο μου μόνο έξω υπάρχεις... μόνο έξω!

Μαρία! Όταν η άδρες μου κυλούν γεμάτες γέλια, όταν καμμία πίκρα δεν άμαυρώνη τη σκέψι μου... Ό! αν ήξερες πόσο η ψυχή μου είνε μαζί σου!

Μα τίποτε! τίποτε!... 'Η ζωή μας πέρασε... Καμμία έλπίδα πια! Όδ τε παρόν, ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον... Μαρία!... Τώρα έσθυσαν όλα τα φώτα της χαράς μας... και μόνο η άνάμνησις άπομένει... κάποιων παλιών καιρών... που άργα μέσα στο χρόνο θα σθουθή...

Και όμως πάνω απ' όλα... η ψυχή, η ψυχή σου... άθάνατη θα μείνη...

Γιατί ψυχές σαν τη δική σου... ω Μαρία... ποτέ... μα ποτέ δεν άποθνήσκουν...

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

(Του Σέλλεϋ)

Ξυπνώ και όνειρεύομαι... Έσένα όνειρεύομαι, ά γαμήνη...

Στόν γλυκό ύπνο της αύγης... Πριν άκόμα προφάση να με δή η μέρα... Ξυπνώ από τ' όνειρό σου... Και τρέχω στο παράθυρο... Πως έξερει! ίσως για να ιδώ... Ποιός έξερει! ίσως να σ' άντικρύσω... Και τρέχω!

Μα φεύγεις... φεύγεις... το νοιώθω πως φεύγεις μακριά μου...

Και χάνομαι... Ό! καπνοί... μαύροι καπνοί που μάς χωρίζουν... Αισθάνομαι πως ζής άλλο... σε άλλον κόσμο... Και νά! τώρα τελείωσαν όλα!

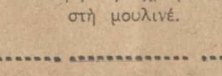
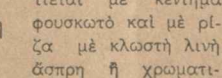
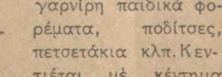
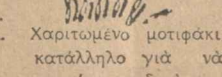
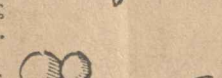
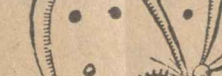
Πεθαίνω! ψυχορραγώ απ' τον πόνο! Μη φοβάσαι!... πεθαίνω... Μη φεύγεις... Θα χαθώ. Άφησε μόνο τον έρωτά σου τώρα στο νεκρό σώμα μου να χύση δυό δάκρυα συγγνώμης...

Τα χείλη μου, τα θέλερά μου είνε χλωμά... Πάρε με έτσι νεκρό στην άγκαλιά σου... και σφίξε με στα χέρια σου...

Ποιός έξερει!... ίσως άκούσης την καρδιά μου... να ξαναχίση τον παλμό της για σένα...

Ποιός έξερει!... ποιός μπορεί να ξέρη... ίσως να ξαναζήνει και οι νεκροί!...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Eau de rose	50 gr.
Beurre de cacao	50 gr.
Cire vierge	25 gr.
Blanc de baleine	25 gr.
Huile d'olive	100 gr.
Teinture de myrhe	5 gr.
Teinture de benjoin	2 gr.

Κατόπιν, συγγίετε μ' ένα θαμάκι το επί πλέον της κρέμας και βάζετε στο πρόσωπό σας την έξής λοσιόν:

Eau de roses	60 gr.
Eau de laurier-cerise	10 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.

Αποφεύγετε τον ήλιο και το πολύ θπαιθρον. 'Η κρέμα που χρησιμεύει είνε πολύ καλή, 'Η φαγούρα στο πρόσωπο θα προέρχεται από άρθριτισμό ή θα είνε νευρικής φύσεως. Συμβουλευθήτε σχετικώς ένα γιατρό. Κάνετε κάθε μέρα ποδόλουτρο με ζεστό νερό, στο όποιο προσθέτετε μία κουταλιά της σούπας φορμολη σε μία όκα νερό. Κατόπιν πινούρατε τα πόδια σας με την έξής σκόνη:

Poudre de riz	60 gr.
Talc	20 gr.
Sous-nitrate de bismuth	15 gr.

Επίσης, κάνετε καθημερινώς φριζιόν παντού, όπου ιδρώνετε με τή έξής λοσιόν:

Borax	15 gr.
Acide salicylique	15 gr.
Acide borique	5 gr.
Alcool dilue	60 gr.
Glycerine	60 gr.

ΜΙΑΝ ΑΠΕΙΡΗΝ. — Την συνταγή του άγγουρόνερου θα την είδατε στο προηγούμενο φύλλο, άσφαλώς. Όσο για την κρέμα άγγουριού, μπορείτε να την ετοιμάσετε, άφοράζοντες από το φαρμακείο γηγάλη κολ - κρέμ και προσθέτοντας τόσο από το άγγουρόνερο αυτό, όσο άρκει για να μείνη αρκετά πηχτή. Προτιμώτερο όμως είνε για το δέρμα σας να χρησιμευήτε σκέτο άγγουρόνερο.

ΚΥΡΙΑΝ ΔΩΡΑΝ, Ένταθα. — Ό μόνος άρμόδιος δια να σας συμβουλεύση τί πρέπει να κάνετε στο παιδάκι σας, είνε ο γιατρός, γιατί πιθανόν ο έρεθισμός του δέρματός του να όφείλεται σε έσωτερικές διαταράξεις. Μη του βάλετε τίποτε στο πρόσωπο παρά μόνον τάλκ και μη το πλένετε με σαπούνι. Άκόμη προτιμώτερο αντί για τάλκ είνε να του βάλετε πούδρα «Dialon». Μην άμελήσετε όμως να συμβουλευθήτε τον γιατρό σας.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΗΝ. Πάρε, — Βεβαίως όφείλετε να πάτε μερικά ώρα στη φλη σας, που σας έκάλεσε, άλλα όχι τόσο πολυτελή, ώστε να φανή πως θέλετε να την πληρώσετε για την φιλοξενία της. Προτιμώτερο είνε να πάτε κατέ στα παιδιά της. Από ένα ώρατο θιβόλο στα μεγαλύτερα, κανένα έξοχικό παιχνίδι στα μικρότερα π. χ. κουβαδάκι με φορμάτσες και φυαράκι, μπαλόνι που να παίζεται στο νερό, κανένα κροκόδειλο από καουτσούκ, ένα μικρό τέχνυς κλπ. αναλόγως των χρημάτων που θέλετε να διαθέσετε. Στην ίδια μπορείτε να χαρίστε ένα ώρατο θιβόλο ή ένα κουτί μπομπόνια που δεν θρίσκονται εύκολα στην έξοχη.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

...ΗΣΑΝ ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΧΩΡΙΣ ΜΗΤΕΡΑ

(Πώς ζούν τὰ τρία παιδιά του βασιλέως του Βελγίου Λεοπόλδου.)

Η ΣΑΝ τρία βασιλόπουλα χωρίς μητέρα... Η μητέρα τους, η πιο χαριτωμένη πριγκίπισσα του κόσμου, πέθανε, ένα θράδι, στις όμορφες όχθες μιας έλβετικής λίμνης, γεμάτης λουλούδια και νεράιδες.

Χάνοντάς την τὰ παιδιά της, έγιναν κάτι περισσότερο από ορφανά, γιατί εκτός από την μητέρα, έχαναν και τη βασιλίσσα τους, εκείνη που η ωμορφιά της, η γοητεία της και η χάρες της, φαινόταν σαν να βγαίνουν από τὰ παρμυθία, εκείνη που από ζωντανή, η Ιστορία την επωνόμασε «Αστριντ ή πολυαγαπημένη» και που πεθαμένη, ο λαός της την λέει τώρα: «Αστριντ ή Άγια».

Η νέα κι' ωραία αυτή γυναίκα που ήρθε από τις χιονισμένες χώρες του Βορρά, άφησε στην καρδιά των Βέλγων, την ανάμνηση μιας απεσταλμένης του ουρανού. Ζωντανή, την έλάτρευαν. Πεθαμένη την προσκυνούν. Και σκέπτονται να ζητήσουν από τον Πάπα να καθιερώσει την μνήμη της και να την επωνομάσει «Αστριντ ή Μακαρία».

Το φριχτό δυστύχημα, που έκανε τὰ τρία βασιλόπουλα να χάσουν την μητέρα τους, τους πήρε συγχρόνως και τὸν πατέρα τους. Δεν έχασαν θέαμα τὸν ίδιο τὸν πατέρα τους, μά' έχασαν τὸ γέλιο του, τὸ γέλιο τοῦ εὐτυχισμένου συζύγου καὶ πατέρα. Έχασαν τὰ παραμύθια, πού ὁ πατέρας τους ἐπινοοῦσε πρὸς χάριν τους καὶ τὸ σύντροφο τῶν παιγνιδιῶν τους, πού δὲν ἐμοιάζε με πατέρα, ἀλλὰ με μεγάλο ἀδελφό...

Γιατί από την ημέρα τοῦ δυστυχήματος, ὁ νεαρός βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, ἔχασε τὴν νεότητά του, ἡ ὁποία ἀκολουθῆσε ὅταν τάφο τὴν ἀδικοσκοτωμένη σύζυγό του. Τὰ τρία παιδιά ἔχουν τώρα μπροστά τους ἕναν ἡρμῆτη μελαγχολικό, ἕνα βασιλέα ἀφωσιωμένο με πένσμα σὴν ὕψηλή του ἀποστολή, σοβαρό σάν τὸν Φραγκίσκο Ιωσήφ τῆς Αὐστρίας, μετὰ τὴ συμφορά του.

Με δυσκολία ἀναγνωρίζουν τώρα τὸ χαμένο του θλέμμα, τὸ στόμα του πού δὲν ξέρει πῶς νὰ χαμογελάει. Μά' κάποιος ἄλλος ἔχει ἀντικαταστήσει τώρα κοντὰ στὰ τρία ὀρφανά τὴ μητέρα τους καὶ τὸν πατέρα τους: ἡ γιαγιά τους, ἡ βασιλίσσα Ἐλισάβετ, ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου.

Στὴ γιαγιά τους, τὰ τρία ὀρφανά ξαναβρήκαν τὴν καρδιά τῆς μητέρας τους.

Τὸ μεγαλύτερο, ἡ πριγκίπισσα Ἰωσηφίνα - Καρλότα, θὰ κλείσει σὲ λίγο τὰ δέκα τῆς χρόνια.

Ὁ διάδοχος Μπωντουέν εἶνε σήμερα ἑπτὰ ἐτῶν. Αὐτὸ τὸ ὑπέροχο παιδάκι κληρονόμησε ἀπὸ τὴ μητέρα του τὴ γοητεία πού μαγνητίζει τὰ πλήθη. Ὄταν ὁ πατέρας του ὠρίστηκε βασιλεὺς, ἦταν κι' αὐτὸς παρών. Τὰ πλήθη τὸν ἐπυφνιμοῦσαν. Κι' ἔξαφνα τὸ πριγκιπόπουλο πού ἦταν σχεδὸν νήπιο, ὕψωσε τὰ χεράκια του καὶ χαιρέτησε τὸν λαό. Ἔτσι μπήκε γιὰ πάντα σὲς καρδιές τῶν ὑπηκόων του.

Ὁ Ἀλβέρτος, ὁ πρίγκηψ τῆς Λιέγης, τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ τρία βασιλόπουλα, δὲν γνώρισε σχεδὸν τὴ μητέρα του. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἡ βασιλομήτωρ Ἐλισάβετ τὸν περιβάλλει με ξεχωριστὴ ἐντελὴς στοργή.

Πρὸς χάριν τῶν ἐγγόνων της, ἡ βασιλομήτωρ ἐγκατέλειψε τὴ μοναξιά, σὴν ὁποία εἶχε κλειστὴ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της.

Ἡ τρεῖς πριγκίπισσες μένουν σὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο. Τὶς καλὲς ἡμέρες τοὺς πηγαίνουν σὸν πύργο τοῦ Σθούνεμπεργκ πού εἶνε γεμάτος ρόδα καὶ θάλατση.

Παντοῦ, ὅμως, τοὺς ἀκολουθεῖ ἡ γιαγιά τους, ἡ ὁποία ἕναν προορισμὸ ἔχει τώρα σὴν ζωὴ της: ν' ἀναθρέψει τὰ

ἐγγόνια της καὶ νὰ τὰ κἀν πραγματικοὺς πρίγκηπες.

Πρὸς χάριν τους γίνεται δασκάλα, κηπουρὸς, φωτογράφος. Ἄλλοτε ἐλάτρευε τὴ ζωγραφικὴ καὶ τὴ μουσικὴ. Μὰ σήμερα ἡ βασιλίσσα ἐγκατέλειψε τοὺς πινάκας της, τὰ πινακίδια, τὸ βιολί της. Καὶ με μιά φωτογραφικὴ μηχανὴ σὸ χέρι, παρακολουθεῖ τὰ ἐγγόνια της καὶ τ' ἀπαθανάτιζει σὲ διάφορες στάσεις.

Στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικὰ, σὲς θητρίνες, ἔλπει κανεῖς συχνὰ τὶς φωτογραφίες αὐτές, σὲς ὁποῖες ἡ Ἰωσηφίνα - Καρλότα καὶ ὁ πρίγκηψ Μπωντουέν χαιρετοῦν, χαμογελοῦν, προσδρεῦνουν σὲ διάφορες συγκεντρώσεις.

Γιατὶ ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος παρουσιάζεται δημοσίᾳ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο. Ἐκεῖ πού πηγαίνει μόνον εἶνε ἡ συγκεντρώσεις τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ὅπου, με τὴν παρουσία του τιμᾷ τὴ μνήμη τοῦ πατέρα του, τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου. Ὅλες σχεδὸν τὶς ἄλλες φορές, στέλνει τὰ παιδιά του νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύουν...

Ἀπὸ τὰ τρία παιδιά, τὰ δύο μεγαλύτερα ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ καιρὸ τὴν ἐκπαιδεύσιν τους. Τὸ τρίτο, ὁ πρίγκηψ τῆς Λιέγης, εἶνε ἀκόμα πολὺ μικρό.

Μία αἰθουσα τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου ἔχει μεταρρυθμισθῇ σὲ πραγματικὸ σχολεῖο, με τὸν μαυροπινάκω του, τὰ θρανία του καὶ μιά νεαρή δασκάλα πού ξέρει καὶ διηγείται ὁμορφες ἱστορίες. Ἐκεῖ ἐκπαιδεύεται ἡ πριγκίπισσα Ἰωσηφίνα - Καρλότα, μαζὺ με τὶς κόρες τοῦ πρωθυπουργοῦ Βάν Ζέλαντ, τῆς κομήσσης ντε Ρουά, καὶ με μερικά ἄλλα κοριτσάκια τῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ πρίγκηψ Μπωντουέν ἔχει τοὺς ἰδιαιτέρους δασκάλους του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ φλαμανδικὰ, μαθαίνει ἀγγλικά, γερμανικά, ἱστορία καὶ γεωγραφία.

Μὰ τίποτε δὲν τοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα πού αἰσθάνεται, ὅταν καθάλλει τὴν μοτοσυκλέτα του — μιά μοτοσυκλέτα πού τοῦ εἶχε ὑποσχέσθῃ ἡ φωνὴ τοῦ μαμὰ γιὰ τὴν ἐορτὴ τῶν γενεθλίων του καὶ πού τοῦ τὴ χάρισε μιά φίλη τῆς μητέρας του εἰς ἀνάμνησιν της, γιατί, κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν γενεθλίων του, ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει.

Ἀπὸ τὰ τρία παιδιά ὁ Μπωντουέν εἶνε ὁ πῶς ζωηρός, ὁ πῶς ἐνθουσιώδης. Κάθε πρωί, αὐτὸς τρέχει καὶ ἐνθουσιάζει τὸν λαόν του. Μ' ἕνα χαμόγελο τοῦ τοῦ κάνει δόξας νὰ τὸν συγχωρᾶνε γιὰ τὶς ἀταξίες του.

Ἀντιθέτως, ἡ δεκαετής πριγκίπισσα Ἰωσηφίνα - Καρλότα εἶνε πολὺ μελαγχολικὴ. Μονάχα αὐτὴ, σάν μεγαλύτερη, κατὰλαβε τὸ φριχτὸ κενὸ πού δημιουργήθηκε σὴν ζωὴ τῶν τριῶν παιδιῶν με τὸν θάνατο τῆς μητέρας της. Εἶνε τόσο σοβαρὴ, ὥστε ἀπὸ καιρὸ παράτησε τὶς κούκλες της.

Ἀκούραστη, σιωπηλὴ, ἡ βασιλομήτωρ Ἐλισάβετ ἔχει ἀρκῶς κοντὰ τους.

Πρὸς χάριν τους ἐγκατέλειψε τὴν πικρὴ γλύκα τῆς μοναξιάς της καὶ ὅλες τὶς χάρες, πού μπορεί νὰ τὴς δώσει ἀκόμα ἡ οἰκονομία της. Τελευταία ἀπέκτησε ἕναν ἄλλο ἐγγόνιο, ἀπ' τὴν κόρη της, τὴ σύζυγο τοῦ διαδόχου τῆς Ἰταλίας. Βάρβαριαν τὸ παιδί αὐτὸ πού θὰ γίνη, μιά μέρα βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, με κάθε μεγαλοπρέπεια.

Ὅλες ἡ βασιλικὲς οἰκονομίαι ἀντιπροσωπεύονταν σὴν ζαφτιοί. Μόνον ἡ βασιλίσσα Ἐλισάβετ δὲν πῆγε. Καὶ οὐ καὶ ἀλλοῦ τὴν ἀπουσία της, λέγοντας:

— Αὐτὸ ἔχει πατέρα καὶ μητέρα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς πρὸς χάριν τῶν ἐγγόνων της δὲν κάνομε πῶς οὐτε διακρίσεις. Ἐπαγρυπνεῖ διαρκῶς στὰ ὀρφανά, πού τῆς χάρισαν τὴν εὐτυχία τους.

Ἡ τραγικὴ βασιλίσσα Ἀστριντ.

ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΠΟΞΕΡ

(Ἄρθρον τοῦ Ὠρέλ Τομά, πρωταθλητοῦ τῆς Εὐρώπης τῶν «βαρῶν πετεινοῦ».)

ΔΕΝ εἶμαι καθόλου ψηλός. Τὸ ἀνάστημά μου μόλις φτάνει τὸ ἕνα μέτρο καὶ τὰ πενήντα-πέντε ἐκατοστά. Στὸ σχολεῖο ὑπέφερα πολὺ, ἐξ αἰτίας τοῦ κοντοῦ μου ἀναστήματος. Οἱ ψηλοὶ συμμαθηταί μου με κοροῖδευαν καὶ δοκίμαζαν σὸ δυστυχισμένο κοντὸ τους σύντροφο τὴ δύναμή μου.

Μὰ δὲν τὸ ἀνέχθηκα γιὰ πολὺ αὐτὸ καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἄρχισα νὰ ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτὸ μου, ἐναντίον τῶν χειροδικίων τῶν συμμαθητῶν μου...

Καὶ τί θαῦμα!...

Δὲν ἄρχισα νὰ καταλάβω ὅτι οἱ ὕψηλοι συμμαθηταί μου, τὶς περισσότερες φορές, δὲν ἦσαν πῶς δυνατοὶ ἀπὸ μένα τὸ «ἄννο».

Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πολὺ καὶ ἄρχισα νὰ γυμνάζωμαι γιὰ νὰ τὰ θγάξω πέρα με ὅλους καὶ νὰ μὴν εἶμαι πῶς τὸ «κορόιδο» τῶν ἄλλων.

Ἔτσι, μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς, ὅτι ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἄρχισα ἡ σταδιοδρομία μου ὡς μποξέρ.

Ἐν τούτοις, ὅταν τελείωσα τὸ σχολεῖο, μπήκα ὡς μαθητευόμενος μηχανικός, στὰ ἐργοστάσια τῶν σιδηροδρόμων τοῦ ρουμανικοῦ Κράτους.

Στὰ ἐργοστάσια αὐτὰ λειτουργοῦσε καὶ μιά ἀθλητικὴ λέσχη γιὰ τὴν ἀναψυχὴ τῶν ἐργατῶν.

Γράφηκα κι' ἐγὼ μέλος της καὶ προσπάθησα νὰ διακριθῶ σὸ ρούγκιν καὶ σὸ φουτμπόλ. Δυστυχῶς, γιὰ μιά ἀκόμα φορά, τὸ μικρὸ μου ἀνάστημα, μ' ἐμπόδιζε νὰ παίξω στὰ παιγνίδια αὐτὰ ἐνα ρόλο πρώτης γραμμῆς.

Τὸ πρᾶγμα καταντοῦσε πραγματικὰ ἀπελπιστικό.

Ἐξαφνα ὅμως κι' ἀπροσδόκητα τότε ἕνα περιστάσιον ἄλλον δυσάρεστο, ἔκρινε τὴν τύχη μου καὶ μ' ἔκανε νὰ μάθω τὸν ἀθλητικὸ μου προορισμό.

Ἐνα καλοκαιρινὸ θράδι τοῦ 1931 εἶχα θῆν περιπάτω με τὴν ἀδελφή μου, κι' εἶχαμε πάει σ' ἕνα προάστειο τοῦ Βουκουρεστίου.

Ἐξαφνα, ἐνῶ διασχίζαμε ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι, μᾶς ἐπετέθησαν τέσσαρες παλαιάνθρωποι, πού ἤθελαν νὰ ἀρπάξουν τὴν ἀδελφή μου καὶ νὰ τὴν κακοποιήσουν.

Τὶ νὰ ἔκανα;

Κανένας ἀστυνομικὸς δὲν φαινόταν πούθεν γύρω.

Γιὰ νὰ προστατεύσω τὴν ἀδελφή μου ἐναντίον τῶν ἀχρείων αὐτῶν ὑποκειμένων συγκέντρωσα ὅλο μου τὸ θάρρος καὶ στάθηκα ἀποφασιστικὰ ἀπέναντι τους.

Ἦμουν τόσο μικρός, ὥστε οἱ κακοποιοὶ, θλέποντάς με σάν μωρία, ἄρχισαν νὰ γελᾶνε μαζὺ μου καὶ νὰ με κοροῖδούσαν:

— Τὶ θέλεις, μπρεπέκο, μοῦ φωνάζαν. Ξαναγύρισε σὴν μαμά σου... Τὸ μπρεπέκο σου σὲ περιμένει!

Μόλις ἄκουσα τὰ λόγια αὐτὰ, με κυριεύσε μιά ἀπερίγραπτη ὄρη. Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε οὐτε ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω. Ἐπεσε μέσα στὰ ὅλα κι' ἄρχισα νὰ χτυπᾶω με λύσσα.

Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ βεβαιώσω ἀκριβῶς, εἶνε ὅτι, εἶπα ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς κακοποιοὺς κοίτονταν κάτω πλημμυρισμένος σὸ αἷμα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς τὸν εἶχαν θάλει στὰ πόδια.

Γεμάτῃ θαυμασμῷ γιὰ τὸ κατόρθωμά μου, ἡ ἀδελφή μου μοῦ εἶπε:

— Εἶνε καταπληκτικὸ Ὠρέλ! Κρίμα μόνον πού τὸ μικρὸ σου ἀνάστημα σ' ἐμπόδιζε νὰ γίνῃς μποξέρ!

Ἡ φράσις αὕτη μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας γράφηκα σὲ μιά λέσχη πυγμα

χίας κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὁδομάδες ἀνέβαινα σὸ ρίγκ, κἀνοντας τὴν πρώτη μου δημοσία ἐμφάνισιν ὡς μποξέρ.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἔτους, πυγμαχῆσα δώδεκα φορές ὡς ἐρασιτέχνης καὶ δώδεκα φορές, θῆκη νικητῆς, τὶς περισσότερες φορές πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μάτς.

Μετὰ τὴ δωδεκάτη φορά, ἐγκατέλειψα ὀριστικὰ τὴ μπλούζα μου τοῦ μηχανικοῦ κι' ἔγινα ἐπαγγελματίας μποξέρ.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο συναντήσεις μου με ἄλλους ἐπαγγελματίαις, ἀντιμετώπισα τὸν πρωταθλητὴ τῆς Ρουμανίας θάρων μίας. Στὸν ὄγδοο γύρο, τὸν ἔθεσα ἐκτὸς μάχης κι' ἀνακηρύχθηκα ἐγὼ πρωταθλητῆς τῆς πατρίδας μου.

Τὸν ἐπόμενο χρόνο ἡ συναντήσις μου πολλαπλασιάστηκε καὶ ἐπειδὴ εἶχα νικήσει τοὺς μποξέρ θάρους μίας, τὰ ἔβαλα με τοὺς μποξέρ θάρων πετεινοῦ.

Μὰ γρήγορα τοὺς ἐξάντησα κι' αὐτοὺς στὴ Ρουμανία. Τότε ἀποφάσισα νὰ πάω ἄλλου. Τὸ Παρίσι με τραβοῦσε. Ἀπὸ ἐκεῖνη κιόλας τὴν ἐποχὴ, τὸ Παρίσι ἦταν τὸ παγκόσμιο κέντρο γιὰ τὰ ἐλαφρὰ θάρη, ὅπως ἡ Νέα Ὑόρκη εἶνε γιὰ τὰ θάρη. Πῆγα λοιπὸν ἐκεῖ.

Ὅταν ἔφθασα σὸ Παρίσι, εἶχα τὴν μεγάλη τύχη νὰ γίνω δεκτὸς ἀπὸ τὸν περίφημο μάντζερ Πῶλ Λεκλέρ. Γιατὶ τὸ «μπάρμπα-Λεκλέρ» πού ἀνέδειξε πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ μένα ἀρκετοὺς Ρουμάνους μποξέρ, ὅπως τὸν Σάντον καὶ τὸν Κοθάτσι, ὑπῆρξε γιὰ μένα ἀληθινὸς πατέρας.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἐνδιαφέρθηκε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸ ἀτομὸ μου καὶ χάρις σ' αὐτόν, ἐξασφάλισα συναντήσεις με πυγμαχῶν διεθνούς φήμης.

Κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς διαμονῆς μου, σὸ Παρίσι, τὸ 1933, εἶχα ἕνα μάτς πού ἔμεινε χαραγμένο βαθειὰ μέσα στὴ μνήμη μου καὶ πού ἦταν ἀσφαλὸς τὸ δυσκολότερο τῆς ζωῆς μου. Πυγμαχῆσα ἐναντίον τοῦ Μαντιόλα, πού ἦταν τότε — καὶ εἶνε ἀκόμα — ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πυγμαχῶν ἐλαφρῶν θάρων τῆς Εὐρώπης.

Στὸν πρώτο γύρο, μιά στιγμή πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ μάτς — ἔπαθα κάταγμα σὸ ἀριστερὸ μου χέρι.

Ὅσο ἔξακολουθῆσα νὰ παλεύω, προσπάθωντας ν' ἀμυνθῶ με τὸ ἀριστερὸ χέρι, πυγμαχῶσα με τὸ δεξιὸ καὶ πῶς αὐτὰ, κατόρθωσα νὰ νικήσω.

Κανένας μετὰ τῶν θεατῶν, οὐτε κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Λεκλέρ, κατόρθωσαν ν' ἀντλήσῃ τὸ πάθημά μου.

Κανένας μετὰ τῶν θεατῶν, οὐτε κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Λεκλέρ, κατόρθωσαν ν' ἀντλήσῃ τὸ πάθημά μου.

Ἐπὶ τρία χρόνια πυγμαχῶσα σὸ Παρίσι, κάποτε, ἐπίσης καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, καὶ κάθε τόσο στὴ Ρουμανία, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διεκδικῆσα τοὺς τρεῖς ἐθνικοὺς μου τίτλους. Γιατὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τίτλο μου ὡς Ρουμάνου πρωταθλητοῦ μίας καὶ πετεινοῦ, εἶχα γίνει καὶ πρωταθλητῆς «φτεροῦ».

Στὰ θάρη μίας νικήσα τὸν περίφημο Κόρβεν καὶ στὶς 9 Ἀπριλίου 1936 τὸν πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου, τὸν Γάλλο Βαλαντιν, στὰ σημεία. Ἦταν μιά ωραία ἐπιτυχία, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὸ θάρος.

Ἀπὸ τότε ἀφωσιώθηκα στὰ θάρη τοῦ πετεινοῦ.

Κατόρθωσα νὰ νικήσω τοὺς καλλιτέρους Εὐρωπαίους αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ἰδιαιτέρως τοὺς Γάλλους Οὐά, Οὐγκενέν, Πλάντερ καὶ Περέ. Καὶ στὶς 26 Ἰουλίου 1936 ἔφθασα σὸ κατακόρυφο τῆς δόξης μου:

Νίκησα στὴ γενέθλιό μου, σὸ Βουκουρεστί, τὸν πρωταθλητὴ τῆς Εὐρώπης Ντεσκε, ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ ρίγκ σὸν δέκατο γύρο.

Ἀφοῦ ἀπέκτησα αὐτὸν τὸν τίτλο, ἀποφάσισα νὰ κατακτηθῶ καὶ τὸν τίτλο τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ πού τὸ

Ὁ πρωταθλητῆς τοῦ μποξ Ὠρέλ Τομά

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ

ΤΟΥ Τ. ΜΟΡΤΑΝ

Βρισκόμουν σ'ε μιά λουτροπολι του 'Ατλαντικού.

Στο ξενοδοχείο, όπου έμενα, είχα κατακτήσει τη συμπάθεια μιάς οικογενείας από έξαίρετους ανθρώπους, που άπετελείτο, όπως πολλές οικογένειες, από τον πατέρα, τη μητέρα και μιά κόρη.

Οι γονείς ήταν πολύ αξιογάητοι άνθρωποι, αλλά εγώ προτιμούσα τη θελκτική κόρη τους. Αυτήν ώνειροπολούσα νύχτα και μέρα και είχα κάνει σκοπό του θείου μου να ενώσω τη ζωή μου με τη δική της.

Καθώς φαίνεται, μάλιστα, κι' αυτή δεν μ'εύρισκε καθόλου αντιπαθητικό. Με περιποιώταν, μου χαμογελούσε τρυφερά και δεν έχανε ευκαιρία να μου δείξει τα αίσθημά της.

Έτσι έπλεα μέσα σ'έναν ώκεανό ευτυχίας. Έκείνη την εποχή ακριβώς είχα μάθει ποδήλατο. Και φανταζόμουν ότι ήμουν πειά ικανός να καταρρίψω όλα τα ρεκόρ και να νικήσω όλους τους ποδηλάτες, αδιάφορο σε ποιά απόσταση και αδιάφορο σε ποιά έδαφος.

Κάθε πρωί, έκανα μακρινούς περιπάτους στα περίχωρα για να συγκρατώ την ανυπομονησία μου ως τη στιγμή που θα έβλεπα το είδωλό μου, την 'Ιωάννα μου, γιατί έτσι την έλεγαν.

Κι' αυτή όμως έτρεφε αληθινή λατρεία προς τον αθλητισμό και πρό πάντων προς το ποδήλατο, το οποίο της είχαν απαγορεύσει οι γονείς της.

Διαρκώς μου εξέθειάζε τους διασήμες ποδηλατιστάς και μ'έκανε να σκάζω από τη λύσσα μου. Μιά μέρα μαλάτα πεισμάτωσα τόσο, ώστε ώρκιστηκα μέσα μου, να την καταπλήξω με την αντοχή μου και την ταχύτητά μου στο ποδήλατο.

Έτσι το ίδιο θράδι, της είπα ότι είχα στοιχηματίσει να πάω σ'ένα χωριό που άπειχε έννέα χιλιόμετρα απ'τη λουτροπολι και να ξαναγυρίσω σ'είκοσι λεπτά.

Έκείνη χαμογέλασε σάν να μ'η με πίστευε...

Και είδε δίκη, γιατί ήταν αδύνατον, αρχάριοι, καθώς ήμουν, να διανύσω τόση απόσταση σε τόση λίγη ώρα. Μά είχα κι'εγώ το πονηρό μου σχέδιο: δεν θα έκανα όλη την απόσταση. Θα προχωρούσα τέσσερα χιλιόμετρα μόνον και θα ξαναγύριζα πίσω.

Και φανταζόμουν προκαταβολικά την κατάπληξη και τα θαυμασμά της 'Ιωάννας, όταν θα μ'έβλεπε να γυρίζω πριν από την ώριμένη ώρα.

Έκείνο το θράδι, κοιμήθηκε βέβαιος για τον θρίαμβό μου.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, σηκώθηκα κι'έκανα τις προετοιμασίες μου. Κατόπιν συνάντησα την 'Ιωάννα, ή οποία με περίμενε στην είσοδο του ξενοδοχείου.

Μαζύ διευθυνηθήκαμε ως το σημείο της εκκίνησης. Εκείνη μου έδωσε το σύνθημα και απομακρύνθηκα με λιγυγιάδη ταχύτητα.

Σε απόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων, κατέβηκα, ξεκοιράστηκα λίγο και γέμισα σκουπίδια τα ρούχα μου και τη μηχανή μου. Έπειτα καθάλλησα και πάλι το σιδηρένιο αλγόμο μου που με ώδηγούσε προς τη νίκη και πήρα το δρόμο της επιστροφής.

Πήγαινα άργά, φυλάγοντας για το τέλος την όρμη μου.

Είχε ο 'Ισπανός Σανγκοίλι, που μένει στην 'Αμερική, "Ετσι, δέχθηκα μ'ένθουσιασμό την προσφορά, που μου έγινε, να διασχίσω τον ώκεανό και να πυγμαχήσω στον Νέον Κόσμο.

Τό «ρεκόρ» μου, κατά την ημέρα της αναχωρήσεώς μου από την Εύρώπη, άποτελείται από 66 μάτες, εκ των οποίων 53 νίκες και 7 χωρίς άποτέλεσμα.

Άγνοω τί με περιμένει στην 'Αμερική... Μά έχω κουράγιό κι'ελπίζω, ότι το καλό μου άστρο δεν θα μ'έγκαταλείψη.

ΩΡΕΛ ΤΟΜΑ

Όταν έφθασε σε απόσταση εκατό περίπου μέτρων από το σημείο της εκκίνησης, είδα την 'Ιωάννα, ή οποία περίμενε την επιστροφή μου.

Τότε έγειρα προς τα εμπρός κι'έβαλα όλη μου τη δύναμη, επιθυμώντας να τελειώσω με κεραυνόβλο ταχύτητα.

Αυτό όμως ήταν και ή καταστροφή μου.

Σε μιά από τις έκδρομές μου, είχα στήσει το κοντό ποδελτικό μου παντάλονι, του οποίου είχα γυρίσει τις άκρες, αλλά τόσο άσχημα, ώστε καθώς θέλησα να πατήσω δυνατά το πεντάλ, πιάστηκα ανάμεσα στην άλυσίδα των ώδοντωτών τροχών.

Μου φάνηκε τότε σάν να με τραβούσε κάποια άκαταλήκτη δύναμη και, πριν προφθάσω ν'αντιληφθώ τί συνέβαινε, εξαπλώθηκα φαρδύς-πλατύς στο γόμα, μέσα στις άκαθαριές ενός δόλου ή μιάς φοράδας — τό γένος σε τέτοιες περιστάσεις είναι αδιάφορο.

Σηκώθηκα χωρίς να πάθω τίποτε, με λίγες μόνο άμυχές στα χέρια.

Σας άφήνω όμως να φαντασθήτε σε ποιά κατάσταση έβρισκόμουν.

Ήμουν κατακόκκινος σάν ντομάτα, τσαλακωμένος, καταλερωμένος.

Τέτοια ήταν τα χάλια μου, ώστε ή 'Ιωάννα δεν μπόρεσε να κρατηθή και ξέσπασε σ'ένα τρελλά, σ'ένα άκράτητο γέλιο...

Αυτό μ'έκανε έξω φρενών.

Λυπώμουν, μά την αλήθεια, που δεν είχα σπάσει το κρανίο μου, πράγμα που θα την έκανε να λιποθυμήσει.

Αυτό ήτο πολύ προτιμότερο από το να με έρθι γελοίο...

Και όμως... 'Η παροιμία λέει ότι ή άκαθαρία του αλόγου φέρνει ευτυχία...

Λοιπόν ή παροιμία δεν λέει ψέματα, γιατί από τότε που συνέβη το ποιητικό αυτό δυστύχημα, χρονολογείται ή ευτυχία μου κι'ή γαλήνη μου.

Και πράγματι, όχι μόνο τελείωσε το ειδύλλιο μου, όπως εύκολα θα φαντάζεσθε, αλλά κι'έμεινα άγαμος.

Έπί πλέον από τότε ένοιωσα τόσο μίσος κατά του γένους των ίππων, ώστε ώρκιστηκα ν'άφρωσθώ στην καταστροφή του κι'ίδρυσα ένα έργοστάσιον κινητηρίων μηχανών πετρελαίων που συντελεί στην έκτόπιση των άκαθάρτων αυτών ζωντανών μηχανών και που μ'έκανε πλούσιο.

Τ. ΜΟΡΤΑΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τά νωπά κουκία φρασμένα με νερό και κοπανιζόμενα έπειτα, γίνονται κατάπλασμα, το όποιον τίθμενον επί των πονάδων, λέγουν, ότι φέρνει πολύ καλά άποτέλεσματα.

Μίγμα από δυο μέρη χυμού καρδάμων και από ένα μέρος μελιού ή από δυο μέρη χυμού λεμονιών και ένα μέρος μέλι, τριβόμενο πρωί και θραδι επί των πονάδων, λέγουν ότι συντελεί παραπολύ στην εξέλειψή τους.

Γιά τους και τας έχούσας επιδερμίδα ντελικάτην. Λάδι της έληας, ανακατωμένο με θούτυρο κακού, με ρικές σταγόνες ροδόνηρο και λίγο λευκό κερι, είναι μοναδικό για να μαλακώη το πρόσωπο.

Η κόκκινες κηλίδες του προσώπου εξαλείφονται εάν θρέξουμε το πρόσωπο με πώσταγμα τερειθυνηνης, άραιωμένο σε καμφορούχο αλκοόλ και θαλμένο έπειτα σε πολύ ροδόνηρο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

XVIII

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

Κατά το 1862, έμεναν στο Μαραμπά δυο ξεχωριστοί άνθρωποι που όλος ο κόσμος τους γνώριζε: οι άδελφοί Φλαμαρέν, ο μεγαλύτερος, ο ζωγράφος Λωράν και ο μικρότερος ο Ρενώ, ο πατέρας του 'Αντουάν και της 'Ιωάννας. Μόλις ενός χρόνου διαφορά ηλικίας τους χώριζε, κι' έμοιαζαν τόσο, ώστε συχνά κ'οι πιο στενοί τους φίλοι τους υπέρθευαν. Είχαν το ίδιο λεπτό και ψηλό ανάστημα, την ίδια φυσιογνωμία, την ίδια έκφραση, την ίδια περπατησιά. Μά ενώ τα φωνιτά και γαλήνια μάτια του Ρενώ δεν έπρόδιδαν καμιά άνησυχία, από τα μάτια του Λωράν περνούσαν κάθε τόσο άστραπές που έκρυβαν τρομερές θύελλες.

Προικισμένος με πνεύμα καυστικό, δηκτικό, πρωτότυπο, ο Λωράν Φλαμαρέν ήταν ο γόης των μελών της καλλιτεχνικής και φιλολογικής Λέσχης του Μαραμπά. Το θράδι, τον περιτοίχιζαν όλοι, κοντά στο τζάκι της Λέσχης, για ν'άκούσουν τις λαμπρές συζητήσεις τους. με τις ύλγιες, όχι μόνο τους γοήτευε, αλλά και τους έδίδασκε. Είρωνευόταν, χαριτολογούσε, κριτικάριζε, μά πάντοτε μ'ένα τάκτ και μ'ένα γούστο άσυνήθιστο.

Σε μερικές στιγμές ώστόσο, ή εκρήξεις αυτού του κεφού γαλήνευαν άπτόμα. Ο Λωράν Φλαμαρέν σάπαινε ζαφικά, χωρίς να ξέρη κανείς το γιατί. Τίποτε — ε δεν μπορούσε να τον θάλη από τη σιωπή του. Κατόπιν, έπειτα από μερικές μέρες σκοτεινής μελαγχολίας, εξαφανίζονταν και περιούσαν μιά, δυο, τρεις, καμιά φορά βδομάδες ολόκληρες, χωρίς να τον ξαναβιδή κανείς.

Έμενε τάχα κλεισμένος μέσα στο μεγάλο μοναχικό σπίτι του ή ταξίδευε; Κανείς δεν το ήξερε... Οι ύπηρέτες του δεν μιλούσαν και οι φίλοι του δεν το ήξεραν. Μά όταν ξαναγύριζε στη Λέσχη, με την όψη άλλωιωμένη, με τη ράχη λυγρή, με τα χαρακτηριστικά άναστατωμένα, φαινόταν άξιολύπητος.

Θά ήταν την εποχή εκείνη πενήντα — πέντε — έζηντα χρόνων, μά σ'αυτές τις στιγμές τον έκανε κανείς τουλάχιστον ώγδόντα!

Οι δυο άδελφοί κατοικούσαν σε δυο σπίτια γειτονικά, μά κανείς τους δεν πήγαινε στο σπίτι του άλλου, κι'ούτε έλεπόντουσαν συχνά.

Ήσαν μαλλωμένοι ... Προφανώς όχι...

Η μόνη διασκέδασις του μικρότερου άδελφού, του Ρενώ, ήταν οι άτέλειαι περιπάτοι που έκανε με τον φίλο του, τον γηραιό κόμητα ντ'Αρκιζάν. Συχνά, κατά την επιστροφή τους απ'τους καθημερινούς εκείνους περιπάτους, ο Ρενώ συναντούσε τον άδελφό του στο κατώφλι της πόρτας του.

— Άντιό, Λωράν, το έλεγε.

— Άντιό, Ρενώ, το άπαντούσε εκείνος.

Μιά θαθεία ύπόκλισις εκ μέρους του πρώτου, ένα καλόστολο χαμόγελο εκ μέρους του δευτέρου, συνώδευαν τα λόγια αυτά, κι'αυτό ήταν όλο.

— Γιατί δεν έχεις γάμο, με τον άδελφό σου; ρώτησε μιά μέρα τον Λωράν ένας απ'τους πιο καλούς του φίλους.

— Από άδιαφορία ή από άντιπάθεια;

— Ούτε το ένα, ούτε το άλλο συμβαίνει, έσπευσε να του

άπαντηση εκείνος. Άγαπώ πολύ τον άδελφό μου και τον εκτιμώ ακόμα περισσότερο. Μά ο γαλήνιος και κάπως άπαθής χαρακτήρας του δεν ταιριάζει με το δικό μου. Άλλοτε, όταν μέναμε μαζί, χρειαζόταν μισή ώρα για να καταλάβη τί του έλεγα, άλλη μισή ώρα για να σκεφθώ τί θά μου άπαντούσε και μισή ώρα ακόμα για να μου εξηγήση τη σκέψη του... "Όλ'αυτά μ'άρρώσταιναν. Δεν έχω τον ύπομονετικό χαρακτήρα του κόμητος ντ'Αρκιζάν που κάνει χρόνια ολόκληρα περιπάτους μαζί του, χωρίς να κουράζεται από τη νωθρότητά του. Πάντως αυτό δεν μ'έμποδίζει καθόλου να τον αγαπώ και να τον εκτιμώ.

Και πραγματικά, οι δυο άδελφοί αγαπιώντουσαν θαθεία μά δεν αισθανόντουσαν την άνάγκη να εκδηλώσουν τη στοργή τους αυτή με σχέσεις και με διασχύσεις.

Η ιστορία τους ήταν περίεργη. Ο πατέρας του ήταν πρό της έπαναστάσεως ένας άνωτερος δικαστικός με χαρακτήρα δεσποτικό και με αντίληψεις παλιές. Όταν μάλιστα έξερράγη ή έπανάστασις, υπέβαλε την παραίτησί του, γιατί δεν άσπαζόταν καθόλου τις ιδέες της. Παντρεύτηκε έπειτα από αρκετά χρόνια και απέκτησε δυο παιδιά, τον Λωράν και το Ρενώ, και μιά κόρη.

Η κόρη, ή οποία παντρεύτηκε πολύ νέα μ'έναν άξιωματικό, υπέφερε λίγο απ'τον αυταρχικό χαρακτήρα του πατέρα της. "Όσο για τους γιους του, καθένας τον υπέφερε με τον δικό του τρόπο.

Ο Ρενώ, δειλός καθώς ήταν, έχασε τη λίγη πρωτόβουλία και όρμητικότητα που είχε, ενώ ο Λωράν αντίθετως, έπαναστατούσε έναντίον της αυταρχικότητας του πατέρα του και των πεπαλαιωμένων ιδεών του. Κι'όσο συντηρητικός ήταν ο γέρο-Φλαμαρέν, τόσο φιλελεύθερος έγινε ο ίδιος.

Έτσι, πατέρας και παιδιά, που είχαν κι'οι τρεις διαφορετικούς χαρακτήρες, άν και κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι, ήταν έντελως ξένοι ο ένας προς τον άλλο.

Ο Λωράν, άποτρασηγμένος σ'ένα ατελιέ, στην άκρη του κήπου, άφωσιωνόταν στις άγαπημένες του σπουδές, διάβαζε, σχεδίαζε και ζωγράφιζε πρό πάντων, ενώ ο Ρενώ, κλεισμένος στην κάμαρή του, περνούσε ώρες ολόκληρες, εξαπλωμένος σε μιά πολυθρόνα, χωρίς να σκέφτεται τίποτε. Συγχρόνως ο πατέρας τους, μόνος μέσα στο μεγάλο σαλόνι του, καταριόταν την έπανάστασις, και τις μεταβολές που είχε έπιφέρει στη ζωή των ανθρώπων.

Έν τω μεταξύ, ή περιουσία του που ήταν μεγάλη άλλοτε, κόντευε να εξατμισθώ και να μείνη χωρίς πεντάρα. Ο γιός του ο Λωράν μάλιστα συλλογίζονταν ν'αντεπεξέλθει στις άνάγκες της ζωής, χρησιμοποιώντας το μεγάλο του ζωγραφικό ταλέντο, όταν ένας γέρος συγγενής τους, μακρινός και σχεδόν άγνωστός, πέθανε, αφήνοντας του τον τίτλο του μαρκησιού του Μαρεσάν και μιά τεραστία περιουσία από πολλά εκατομμύρια.

Ο γέρο Φλαμαρέν φούσκωσε από περηφάνεια, βλέποντας τον μεγαλύτερο γιό του μαρκήσιο. Μά συγχρόνως έπαψε πειά να δίνει και την παραμικρή σημασία στον μικρότερο, τον Ρενώ. Έτρωγε μαζί με τον Λωράν, ενώ τον Ρενώ είχε διατάξει να τον σερβίρουν χωριστά. Είχε μάλιστα άποφασίσει να τον κάνει μοναχό, μόλις θά ξαναγύριζαν σ'ένα μοναστήρι που ήταν κοντά στο Μαραμπά, οι Κορδελιέροι μοναχοί, που έμεναν σ'αυτό άλλοτε και πού τους είχε διώξει από κεί ή έπανάστασις.

Έτσι ο Ρενώ θά ήταν πολύ δυστυχισμένος, άν δεν έβρισκε, εκείνη την εποχή, σε δυο θημάτων απόσταση από

τό σπίτι του, την πιο γοητευτική και την πιο καλή παρηγοριά.

Σ' ένα σπιτάκι, πλάι στο πατρικό του, κατοικούσε μία φτωχή κοπέλλα, ασθενική, όρφανη από μητέρα, ή οποία με τη θέλωνα στο χέρι, εργαζόταν από το πρωί ως το βράδυ, μπροστά στο παράθυρό της, για να συντηρή τον γέρο πατέρα της, που ήταν άλλοτε εύπορος κ' είχε χρεώσει.

Ό γέρο την είδε μία μέρα εκεί από τον κήπο του πατρικού του σπιτιού κι' άμέσως γοητεύτηκε από τη γλύκε της, τη χάρη της και τη σεμνότητά της.

Από την ημέρα που ο Ρενώ είδε για πρώτη φορά τη σεσηποινίδα Τερέζα Μειλάν, — έτσι την έλεγαν — ο Ρενώ κατέβαλε τακτικά στον κήπο, και καθισμένος σ' ένα πάγκο, την παρακολουθούσε στο παράθυρό της.

Η Τερέζα, όπως όλη η πόλις άλλως τε, είχε ακούσει να γίνεται λόγος για τον παράδοξο και θεοποτικό χαρακτήρα του γέρο-Φλαμαρέν. Ήξερε την αδιαφορία και σχεδόν την αντιπάθεια που ένοιωθε για τον μικρότερο γιό του και, καθώς ήταν προικισμένη με τα πιο ευγενικά αισθήματα, άρχισε να ενδιαφέρεται για τον φτωχό απόκληρο νέο.

Μα ήταν εξαιρετικά τίμια και δειλή. Ο Ρενώ πάλι ήταν ελάχιστα πολυμήρως. Έτσι το άμοιβαίο αίσθημά του κινδύνευε να περιορισθεί μόνο στα ελεμματα που άλλαζαν, όταν μία μέρα, ή δαντέλλα που κεντούσε, ξέφυγε απ' τα χέρια της, κι' έπεσε στον κήπο, μπροστά σχεδόν στα πόδια του Ρενώ.

Εκείνος, σχεδόν τρομαγμένος και περισσότερο άναποφάστος από ποτέ, κύταζε διαδοχικά τη νέα και τη δαντέλλα. Δεν ήξερε τί να κάνει, όταν ή Τερέζα του φώναξε με τη γλυκεία και ελκρινή φωνή της:

— Κύριε Φλαμαρέν, δεν θα έχετε την καλωσύνη να μου φέρετε τη δαντέλλα μου ;...

— Πώς ; έκανε ο Ρενώ καταταραγμένος, θέλετε ν' ανεβώ στο σπίτι σας ;

— Γιατί όχι ; Μήπως προτιμάτε να κατέβω εγώ στον κήπο σας ;... Θέε μου ! Τί θα έλεγαν αν μ' έβλεπαν ο πατέρας σας ή ο αδελφός σας ;...

Με την ιδέα ότι ο πατέρας του ή ο αδελφός του μπορούσαν να τον δούν να κουβεντιάζει με τη νέα κόρη, ο Ρενώ πήρε ξαφνικά την απόφασή του. Βγήκε απ' τον κήπο και πήγε στο σπίτι της Τερέζας, ή οποία τον περίμενε στη σκάλα.

Τόν ώδηγησε στη μικρή κάμαρη, όπου περνούσε όλη την ημέρα της δουλεύοντας. Κάθησε απέναντί της στη μοναδική ψάθινη πολυθρόνα. Έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας, του φαινόταν πως είχε περάσει όλη του τη ζωή εκεί, κι' ούτε καν συλλογιζόταν ν' αφήσει τη μικρούλα του για να ξαναγυρίσει στο μεγάλο και πένθιμο πατρικό του σπίτι.

Ξαναπήγε και την άλλη μέρα, και την άλλη, και την άλλη... Η μεγαλύτερη δυστυχία θα ήταν τώρα γι' αυτόν να παραλείψει μία μέρα την επίσκεψή του.

Και σέ λίγο κατάλαβε πως αγαπούσε την Τερέζα. Κοντά της εύρισκε τη στοργή, την άφοσίωση, τη φιλία. Τον περιποιώταν, του μιλούσε για το μέλλον, τον έκανε να νοιώθει εμπιστοσύνη για τον εαυτό του. Γι' αυτήν, υπήρχε, γι' αυτήν ήταν κάποιος, ένα πλάσμα που προκαλούσε το ενδιαφέρον και που μπορούσε να φανή χρήσιμο σέ κάτι.

Ένω ως τότε ποιος είχε ενδιαφερθεί γι' αυτόν ; Ποιος είχε ενδιαφερθεί για τη ζωή του, για την ευτυχία του ;

Θα μπορούσε να πεθάνει μέσα στο μεγάλο πατρικό του σπίτι, χωρίς κανείς να αντίληφθι τον θάνατό του.

Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο με την Τερέζα. Όταν άργουσε λίγες στιγμές, στην καθημερινή του επίσκεψη, του έλεγε:

— Γιατί άργησες τόσο σήμερα ; Νόμιζα ότι δεν θάρχουσιν ποτέ, αγαπημένο μου Ρενώ...

Έτσι, μεταξύ της φτωχής νέας και του εγκαταλειμμένου νέου, ένας αληθινός και θαυός έρωας γεννήθηκε. Όταν ο πατέρας της Τερέζας που ήταν μέθυσος, γύριζε από την ταβέρνα και τη χτυπούσε, εκείνη δεν έλεγε τίποτε στο Ρενώ. Μα αυτός το καταλάβαινε και έμενε περισσότερη ώρα μαζί της ή έσφιγγε με περισσότερο πάθος τα χέρια της.

Αυτός ο έρωας είχε αρκετό πειά καιρό που θαστούσε, και όμως κανένας στο Μαραμπά δεν είχε αντίληφθι τίποτε.

Είπε αλήθεια πως ούτε ή Τερέζα, ούτε ο Ρενώ είχαν φίλους. Έπειτα, ή κατοικίες τους ήσαν τόσο γειτονικές κι' ο δρόμος τους τόσο έρημος, ώστε κανένας αδιάκριτος

θλέμμα δεν μπορούσε να τους δει.

Μα μία μέρα, ή Τερέζα, κοκκινίζοντας άηγγελλε στο Ρενώ πως θα γινόταν μητέρα. Ο νέος ένοιωσε στην άρχή μία θαθεία χαρά, μα σέ λίγο άναγκάστηκε να όμολογήσει με τρόπο πως ποτέ δεν θα είχε τό κουράγιο ν' αντιμετώπιση την τρομερή όργη του πατέρα του...

Φαντασθήτε !... Ο γέρο Φλαμαρέν θα γινόταν άσφαλώς θηρίο αν μάθαινε, ότι ο γιός του που τον προόριζε για μοναχό, είχε έρωμένη και παιδί.

Ευτυχώς, ή τύχη βοήθησε το Ρενώ σ' αυτήν την περίπτωση.

Τό βράδυ, που ο βασιλεύς Κάρολος 10ος έξαναγκάστηκε να παραιτηθι και να φύγη απ' αυτό Παρίσι, ο γέρο-Φλαμαρέν είχε στο τραπέζι μία θιαή πολιτική συζήτηση με τον μεγαλύτερο του γιό, τον Λωράν.

Σέ κάποια στιγμή μάλιστα, ο γέρος, πράσιος από την όργη του, φώναζε με φωνή πνιγμένη, στον γιό του:

— Σέ άνέχθηκα ως καλλιτέχνη !... Μα ως επαναστάτη δεν θα σέ άνεχθώ ποτέ !... Ποτέ !...

Μία τρομερή σκηνή θα ξεσπούσε άσφαλώς μεταξύ πατέρα και γιού, όταν ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε κι' ένας ύπηρέτης ώρμησε μέσα περίτρομος.

— Κύριε, φώναζε, ο λαός γυρίζει στους δρόμους ένοπλος και ζητάει αίμα !... Θέλει εκδίκησι !...

— Θεέ μου ! τραύλισε ο γέρο-Φλαμαρέν. Τί να κάνω ;

— Ήξερε πως ήταν μισητός στο λαό γιατί τον περιφρονούσε πάντοτε και φοβόταν τώρα μήπως ή όχλοκρατία ξεσπάσει εναντίον του...

— Ο κύριος θα κάνει καλά να κρυφθι, αν θέλι να σωθι, του άπάντησε ο ύπηρέτης.

Αυτά τά λόγια άναστάτωσαν το γέρο... Νόμιζε πως άντίκρυζε κιόλας τον θάνατο...

Ένα άσυγκράτητο ρίγος τον έπιασε κι' άναγκάστηκε να τον θάλουν στο κρεβάτι. Πέθανε τό πρωί, από φόβο, όπως είπαν οί ύπηρέτες του, από άποπληξία, όπως έθεβαίωσε ο γιατρός, που έκλήθη βιαστικά.

— Α ! δεν θα γίνω λοιπόν μοναχός !... έλεπε ο Ρενώ, μόλις έμαθε τον θάνατο του πατέρα του.

Ο μαρκήσιος Λωράν κανόνισε γρήγορα την κληρονομία του. Καθώς ο ίδιος ήταν πάμπλουτος φέρθηκε γενναίωδρα απέναντι του αδελφού του και του παραχώρησε, διέφησε ο πατέρας του, μία κτηματική περιουσία αξίας 500 χιλιάδων περίπου φράγκων.

Δεν είχε μεγάλη περιουσία, έλεπε στον κόμητα ν' Αρκιζάν που ήταν κοινός φίλος των δύο αδελφών. Μα με τα εισοδήματα των κτημάτων αυτών ο Ρενώ θα μπορούσε να ζήσει άνετα μία γυναίκα κι' ένα παιδί.

Ήξερε τάχα τον μουσικό δεσμό του αδελφού του, καθώς μιλούσε έτσι ;... Ο κόμης ν' Αρκιζάν δεν τον πρότησε, ούτε και θέλησε να μάθι.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Λωράν άφησε τους παλιούς του ύπηρέτες στο σπίτι του Μαραμπά κι' έφυγε για τό Παρίσι, όπου, καθώς έλεγε, έπιθυμούσε να εγκατασταθι στο έζις:

XIX

ΚΑΚΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ

Ο Ρενώ Φλαμαρέν, συνηθισμένος να φοβάται συγχρόνως τον πατέρα του και τον αδελφό του, να ζι υπό την τυραννική κηδεμονία του ένός και στη σκιά του άλλου, θα στενοχωριώταν με την ξαφνική έλευθερία του, αν δεν ήταν ή Τερέζα.

Η νέα γυναίκα του έκανε πιο γλυκεία, πιο τρυφερή τη διαμονή του κοντά της, κι' έτσι ένα βράδυ ο Λωράν έβγαλε να την άφήσει και μοιράστηκε την κάμαρή της.

Από τη στιγμή εκείνη τό πράγμα κανονίστηκε: Τό σπίτι της Τερέζας έγινε δικό του και τη νύχτα, όπως ήταν από καιρό την ημέρα. Δεν χωρίστηκε πια από την αγαπημένη του.

Τρυφερή ή Τερέζα, τον άπορρόφησε, τον διεύθυνε και τον συνήθισε να μη μπορεί να κάνει χωρίς αυτόν. Μόνο σ' ένα πράγμα ως τόσο δεν χρησιμοποιούσε την έπαιρή της επάνω του: στο ζήτημα του γάμου τους.

Περήφανη καθώς ήταν, παρ' όλη τη στώχεια της, δεν θα καταδεχόταν ποτέ να προφέρει την πρώτη λέξι για τό λεπτό αυτό ζήτημα:

— Δεν θέλω να υποθέσουν ότι τον άγάπησα με τη φιλοδοξία να τον κάνω σύζυγό μου, έλεγε συχνά μόνη της.

Όταν θελήσει να μου δώση τ' όνομά του, πρέπει να μου τό προσφέρει μόνος του, χωρίς να του τό ζητήσω.

Όταν μαθεύτηκε ξαφνικά στην πόλι, ο δεσμός της με

τον Ρενώ, δημιουργήθηκε ένα μεγάλο σκάνδαλο. Η Τερέζα υπέφερε τρομερά γι' αυτό, μα δεν παραπονέθηκε καθόλου.

Η πελάτισσές της την εγκατέλειψαν όλες. Μα εκείνη, θαρραλέα, άνέλαβε τότε την διεύθυνση της περιουσίας του Ρενώ, θάζοντας κατά μέρος κάθε ψεύτικη ντροπή, δυνατή με την ιδέα ότι τον εξυμνρετούσε και ότι τά συμφέροντα του παιδιού που θα έφερνε στον κόσμο άπαιτούσαν να μην άφήση να την εκμεταλλευθι ο πρώτος τυχών.

Η εποχή του τοκετού της έφθασε, τέλος. Ήφερε ένα παιδί στον κόσμο, τον Άντουάν, χωρίς ο Ρενώ να της κάνει καθόλου λόγο για γάμο.

Κατάλαβε τότε ξαφνικά ότι έπρεπε να εγκαρτηρήσει στην παράνομη συμφιλίωσή τους. Μα δεν μνησικάκησε καθόλου κατά του Ρενώ. Ο μέθυσος πατέρας της ζούσε τόσο σκανδαλωδώς, ώστε της φαινόταν αδύνατον ο γιός του δικαστού Φλαμαρέν και αδελφός του μαρκησίου Μαρεστάν να θελήσει να γίνι ποτέ γαμπρός του άθλιου αυτού άνδρώπου.

Από εκείνη τη στιγμή, άφωσιώθηκε δλόκληρη στον γιό της και το Ρενώ, και τους περιστοίχιζε και τους δυο με μία λατρεία άνώτερη κάθε περιγραφής.

Ο μέθυσος πατέρας της την είχε άπαλλάξει της παρουσίας του. Του είχε κόψει ένα μικρό μηνιάτικο και συζούσε με μία γυναίκα του ίδιου φυράματος μ' αυτόν.

Η πιο μεγάλη άρμονία επικρατούσε τότε μεταξύ του Ρενώ και της Τερέζας, τους όποιους ο γηραιός κόμης ν' Αρκιζάν έπισκεφτόταν συχνά.

Ο κόμης θαύμαζε την αντίληψη, τη σοβαρότητα και την καλωσύνη της νέας γυναίκας και τά χαρίσματα της αυτά τον έκαναν να ξεχνά έντελώς τό σφάλμα της παράνομης συμφιλίωσής της με τον Ρενώ.

Έτσι, ο Άντουάν με γάλλισε άνάμεσα απ' τον πατέρα του, τη μητέρα του και τον κοινόν τους φίλο ως την ημέρα που άφησε τό σπίτι τους για να πάη στο λύκειο.

Η φύσις είχε φερθι σάν μητριά απέναντί του. Από μικρό παιδί ήταν πολύ άσχημος κ' ή ύπουλη και μοχθηρή φυσιογνωμία του μοναγα αντιπάθειες του δημιουργούσε.

Πράγμα παράδοξο, τίποτε σ' αυτόν δεν θύμιζε ούτε τά λεπτά και συμπαθητικά χαρακτηριστικά της μητέρας του, ούτε την έξυπνη και ελκρινή φυσιογνωμία της. Δεν είχε έπίσης ούτε τη γαλήνια και κάπως πλαδαρή ώμορφιά του Ρενώ Φλαμαρέν, ούτε τό ψηλό του άνάστημα, ούτε τό κομψό του παρουσιαστικό.

Ο Άντουάν ήταν τό ζωντανό πορτραίτο του πατέρα της μητέρας του, του διεφθαρμένου κι' άθιορθώτου αυτού μεθυσου και γυναικά. Είχε τά γλαυκά του μάτια, τό κοντό και καχεκτικό κορμί του, τά στραβά πόδια του, τά παχιά του χείλη και τά πυκνά του φρύδια.

Και δεν ήταν μόνο αυτά. Ο κόμης ν' Αρκιζάν είχε αντίληφθι, χωρίς και ο ίδιος να τολμάη να τ' όμολογήσει στον εαυτό του, ότι ο μικρός Άντουάν είχε όλα τά καπείνα ένστικτα και τις κακές κλίσεις του παπού του.

Λαιμαργός, κλέφτης, δειλός, ψεύτης, σέ ηλικία δέκα χρόνων είχε μέσα του κιόλας τό σπέρμα όλων των έλαττωμάτων και όλων των χυδαιοτήτων.

Και όμως, καθ' όλη την παιδική του ηλικία, δεν είχε άπομακρυνθι καθόλου από τό πλάι της μητέρας του, της ύπερφυης αυτής γυναίκας.

Η Τερέζα, με τη θαυμαστή αντίληψή της, είχε προαισθανθι πόσο δύσκολη θα ήταν ή θέσις του γιού της, του παρνομου αυτού παιδιού, άνάμεσα σ' άλλα παιδιά της ηλικίας του. Τόν είχε κρατήσει λοιπόν κοντά της, άνατρέφοντας τον και σπουδάζοντας τον μόνη της κι' έμποδίζοντας τον να έχη κάθε επαφή με τά άλλα παιδιά της μικρής πόλεως.

Την ημέρα που τον θεώρησε αρκετά δυνατό για να νά ύ-

ποφέρει την κοινή μαθητική ζωή, τον έβαλε στο λύκειο, καταλαβαίνοντας περισσότερο απ' τό κάθε τι ότι έπρεπε να διαμορφώσει τον χαρακτήρα του και να τον κάνει άντρα.

Δυστυχώς, οί συμμαθητά του, άδυσώπητοι όπως είναι όλα τά παιδιά της ηλικίας τους, άρχισαν να τον κοροϊδεύουν σκληρά για την άσχήμια και την κοινωνική του θέσι.

Ο χαρακτήρας του, εκ φύσεως κακός, έγινε έτσι χειρότερος. Τό παιδί έγινε ύπουλο, ζηλιάρικο κ' ύποκριτικό.

Μεγαλώνοντας, κατάλαβε ότι σέ μία έπαρχία με αντίληψεις περιωρισμένες, όπως ή δική του, δεν θα του συγχωρούσαν ποτέ την κηλίδα της καταγωγής του. Άρχισε τότε να έπιθυμή με όλες τις δυνάμεις του εκείνο με τό όποιο κατά τη γνώμη του, θα τά ξεουδετέρωνε όλα, δηλαδή τον πλούτο:

— Θα γίνω τόσο πλούσιος, έλεγε, άποφασιστικά, ώστε θα τους ξεαναγκάσω να με δεχθούν σάν ίσο τους κ' ίσως ως άνώτερό τους. Την ημέρα που θα έχω περισσότερα χρήματα απ' αυτούς, θα με δεχθούν σάν ίσο τους.

Πλούσιος ; Δεν ήταν ακόμα ούτε δώδεκα χρόνων, όταν πρατόκανε τη σκέψη αυτή. Πώς όμως θα γινόταν πλούσιος ;

Μία σκέψις ή μάλλον μία συμβουλή του κόμητος ν' Αρκιζάν προς τον πατέρα του του ύπέδειξε τον τρόπο, με τον όποιο θ' άποκοτούσε την τόσο έπιθυμητή αυτή περιουσία.

— Γιατί δεν παντρεύεσαι, Ρενώ ; έλεπε ένα βράδυ ο κόμης στον φίλο του. Η Τερέζα είναι αξία σου και θα νομιμοποιήσης έτσι τη γέννησι του παιδιού σου.

— Μπα ! Μπα ! Μπα ! απάντησε ο Ρενώ με στενοχώρια. Έχω καιρό, Για ποιό λόγο ;

— Μα σκέφθηκες κάτι ;

— Αν ο αδελφός σου ο Λωράν πεθάνει χωρίς παιδιά, σέ ποιόν θα πάη τό τίλος του και ή περιουσία του ; Σέ σένα, φυσικά, ή στον γιό σου ;

— Ε, λοιπόν, νομιμοποίησε την ένωσή σου με την Τερέζα, για να μην έχης τότε δυσκολίες.

Ο Άντουάν, τον όποιο νόμιζαν για κοιμισμένο στο διπλανό δωμάτιο, ήταν έγρύπνιος και δεν έχασε ούτε μία λέξι από τη συνομιλία.

Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

— Στό έζις ήξερε ένα σπουδαίο τό πράγμα: ο θεός του Λωράν είχε ότι του έλειπε : τό όνομα, τό έζις.

παντρευθή με μια νέα άγνωστη κοπέλλα, χωρίς χρήματα καθώς έλεγαν, και ότι είχε αποκτήσει μ' αυτήν ένα παιδί. Ο Άντουαν, που ήταν τότε δεκατριών-δεκατεσσάρων χρόνων, μόλις το έμαθε αυτό, έπεσε θαρεια άρρωστος απ' τη μανία του και το κακό του.

Γλύτωσε ως εκ θαύματος, μα από τότε γίνθηκε ακόμα σιωπηλός και πιο κλειστός στον εαυτό του.

Ήταν, εν τούτοις, εργατικός, έξυπνος και σοβαρός. Σέ ηλικία δεκαοχτώ χρόνων, τελείωσε το λύκειο κι' έτοιμαζόταν να φύγει για το Παρίσι, για να σπουδάσει νομικά, διαν, ξαφνικά, η δυστυχία ξέσπασε στο σπίτι των γονέων του.

Η Τερέζα έφερε στον κόσμο και δεύτερο παιδί, την 'Ιωάννα, μα έκανε κακό τοκετό και σε λίγες ώρες πέθανε. Πρίν πεθάνει, κατάλαβε ότι είχε να εκπληρώσει ακόμα ένα καθκον μπροστά στο όποιον η υπερηφάνειά της έπρεπε να υποχωρήσει. Έπρεπε να νομιμοποιήσει τα παιδιά της.

Το ζήτησε αυτό από τον Ρενώ μ' ένα τόσο ικετευτικό τόνο, ώστε εκείνος δεν υπόρεσε ν' αντίσταθι. Είχε θερμό συνηγορό της και τον κόμητα ντ' Αρκιζάν κι' έτσι ο Ρενώ την παντρεύτηκε.

Το παιδί της κ' η κόρη της είχαν πειά ένα όνομα. Μπορούσε να πεθάνει ήσυχα. Καί, πρανιαιτικά, μετά μια ώρα πέθανε.

Ο Λωράν στο Παρίσι έμαθε συγχρόνως τον γάμο του αδελφού του και τον θάνατο της γυναίκας του κι' έγραψε στο Ρενώ για να τον συγχάρη και να τον συλλυπηθί.

«Σήμερα μόνο, το έγραφε, τελειώνοντας την επιστολή του, ο γιός σου είνε ανηψιός μου. Έμαθα ότι τον προορίζεις για συμβολαιογράφο κι' ότι θέλει να σπουδάσει νομικά στο Παρίσι. Στείλ' τον μου. Άναλαμ- θάνω εγώ τις σπουδές του».

Μόλις ο Άντουαν Φλαμαρέν άκουσε αυτήν την ειδηση, τα πρασινωπά μάτια του πέταξαν άστραπές. Θά έπαυε λοιπόν να είνε πειά το πλάσμα που το περιφρονούσαν, που το απόπειριαν όλοι... Ο μαρκήσιος του Μαρεσάν, ο θεός του, θά τον δεχόταν στο σπίτι του. Τι άλλο μπορούσε για την ώρα τουλάχιστον, να επιθυμηση περισσότερο απ' αυτό; «Έτσι, ενώ ο κόμης ντ' Αρκιζάν ανέλαμθανε την όραση από μητέρα 'Ιωάννα και την παρέδιδε για να τη γαλουχήσει σε μια άφωσιωμένη του χωρική, την Κατερίνα Μοράν, που είχε γεννήσει κι' εκείνη, την ίδια εποχή ένα κοριτσάκι, τη Ρόζα, ο Άντουαν έφυγε για το Παρίσι.

Πιστός στην υπόσχεσή του, ο Λωράν Φλαμαρέν, μαρκήσιος του Μαρεσάν, που ήταν τότε ένας απ' τους ένδοξότερους ζωγράφους του κόσμου όλοκληρου, του άνοιξε τις πόρτες του σπιτιού του.

XX

ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΤΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΚΛΙΣΥ

Όταν πέθανε ο πατέρας του, ο Λωράν Φλαμαρέν ήταν είκοσιπέντε χρόνων. Πλούσιος, ευγενής, έξυπνος, αξιογάπητος, θά μπορούσε αν ήθελε, να γίνει ο πρώτος στην πατρίδα του, το Μαράμπι.

Μα το όνειρο του νεαρού μαρκησιού ήταν να πάη να ζήσει στο Παρίσι, να ζήσει την ελεύθερη και καλλιτεχνική ζωή της κοσμοπόλεως.

Η πρώτη του φροντίδα, μόλις έφθασε στο Παρίσι, ήταν να επισκεφθί τα μνησεία. Εκεί αντικρύζοντας τα άθνατα άριστουργήματα της τέχνης, κατάλαβε με την αντίληψή που έχουν μόνο οι πραγματικοί καλλιτέχναι, πόσες ελλείψεις είχε ακόμη το ταλέντο του.

Χωρίς να διστάση τότε, πήγε και παρακάλεσε έναν απ' τους διασημότερους ζωγράφους της εποχής να τον πάρη στο ατελιέ του.

Μα έπειδή ήθελε να εργασθί και όχι για να ξεχωρίση ανάμεσα στους άλλους, έκριψε πως ήταν ευγενής και πλούσιος, δεν έπιασε φίλες κι' έπεδωκε

αποκλειστικά και με πάθος τον σκοπό που ήθελε να φτάσει: να γίνει διάσημος ζωγράφος.

Ωστόσο, δυο νέοι καλλιτέχναι που μαθήτευαν στο ίδιο ατελιέ, έγιναν φίλοι του: ο Ζερμαίν Ρεβέλ πρώτα, ο καλύτερος μαθητής του ζωγράφου, στον οποίο φοιτούσε ο Λωράν, κι' έπειτα ένας ξένος, ένας Όλλανδός, ο Ζωρζ Βανταμ, που είχε φθάσει πρό ολίγου καιρού απ' το Άμστερνταμ.

Μια συμπάθεια ακατανίκητη, που εύρισκε ανταπόκριση, έσπρωξε τον νεαρό μαρκήσιο προς αυτούς.

Ο Ρεβέλ ήταν φτωχός και ζούσε τη μητέρα του με την εργασία του, γιατί κάποιος έμπορος εικώνων του άνέθετε να ζωγραφίση μερικούς πίνακες που του τους πλήρωνε πάμφθηνα.

Οι συνεχείς αγώνες του έναντιόν της φτώχειας, που την πολεμούσε περιήφανα και την υπέφερε μ' αξιοπρέπεια, είχαν κάνει τον ελίκρινή χαρακτήρα του κάπως επιφυλακτικό. Οι συνάδελφοί του, παρεξηγώντας τον, τον νόμιζαν για ψυχρό, και είχαν απομακρυνθί απ' αυτόν. Ο νεαρός μαρκήσιος αντιθέτως μάντεψε το θάρρος του χαρακτήρα του κι' από εκείνη την ημέρα ο Ρεβέλ θρήκε στον Λωράν ένα φίλο άφωσιωμένο, αν και ψυχρό κι' επιφυλακτικό, όπως αυτός.

Όσο για τον Βαντάμ, ήταν ένας Όλλανδός φλεγματικός, μελαγχολικός και σιωπηλός.

Ήταν πολύ πλούσιος καθώς έλεγαν. Ωστόσο ποτέ οι συνάδελφοί του δεν κατάθρωναν να τον παρασύρουν στα συνηθισμένα τους καλλιτεχνικά γλέντια.

Όταν τελείωνε την εργασία του, ξαναγύριζε στο μικρό του διαμέρισμα της οδού Τουρ ντ' Ωβέρνι και κάθε θράδι, θα μπορούσε να τον δει κανείς από κάτω στο μικρό του μπαλκόνι, πάντα στην ίδια θέση, με τη μακριά του πιπτα στα χείλη, να διαβάζη ή να καντιζή.

Δεν έχει καρδιά, έλεγαν οι συνάδελφοί του. Είνε μια «αντάρ μόρτ».

Γελώντας τον όμως, ο Ζωρζ Βαντάμ είχε αγαπήσει στο Άμστερνταμ μια νέα κόρη, με την οποία έρόκετο να παντρευθί. Μα πέθανε λίγες μέρες πρό του γάμου τους.

Ο Ζωρζ δεν υπόρεσε να την ξεχάση. Την έκλαψε σιωπηλά κι' εξακολουθούσε να λατρεύη πιστά την ανάμνησή της.

Μετά τον θάνατό της πήγε στο Παρίσι για να σπουδάσει τους μεγάλους Γάλλους ζωγράφους. «Ήθελε να τελειοποιήση το αξιοσημείωτο ήδη ταλέντο του, γιατί, έπειτα απ' αυτή τη δυστυχία, είχε αποφασίσει ν' άφωσιωθί στη ζωγραφική, την οποία αγαπούσε με πάθος.

Το θράδι, οι τρεις φίλοι, έφευγαν μαζί από το ατελιέ. Ο Ρεβέλ, που ήταν πιο ζωηρός και στον όποιον η αγάπη των δυο φίλων του είχε ξαναδώσει όλο του το παριζιάνικο κέφι, άνοιγε και κρατούσε σχεδόν μόνος του τη συζήτηση. Δηγώταν τα διάφορα γεγονότα που συνέβαιναν στο μικρό τους κόσμο. Ο Φλαμαρέν του άπαντούσε καμιά φορά. Ο Βαντάμ, με την αίσινία πίπτα του σφιγμένη στα δόντια του, κάντιζε σιωπηλός.

Εκείνη την εποχή, ο νεαρός Όλλανδός ήταν φίλος πρό πάντων του Ρεβέλ. Ο Φλαμαρέν τον ήξερε λίγο και, καθώς δεν άφωσιωνόταν χωρίς σοβαρούς λόγους στους άλλους, άσφαλώς η άδιαφορία του για τον Βαντάμ θά βαστούσε πολύ, αν δεν συνέβαινε κάποιο γεγονός, που συνετέλεσε, ώστε να τον αγαπήση ξαφνικά.

Η μητέρα του Ρεβέλ έπεσε άρρωστη.

Οι λίγοι πίνακες που ο νέος ζωγράφος στο σπίτι του, το θράδι, δεν έφθαναν για να πληρώσουν τους γιατρούς και τα φάρμακα. Στο ατελιέ άγνουσαν τα πάντα, όταν μια μέρα ο Ρεβέλ δεν φάνηκε.

Έπειτα από μια εβδομάδα ξαναπαρουσιάστηκε και διηγήθηκε με απλότητα τον κίνδυνο που είχε διατρέξει η μητέρα του. Οι λοιποί έσφιξαν το χέρι και τον συνεχώρησαν γιατί η κ. Ρεβέλ είχε γίνει καλά.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΕΝΔΟΞΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

ΑΜΑΛΙΑ ΕΡΧΑΡΤ

(Η ζωή της διασήμου και τραγικής αεροπόρου)

ΕΝΕ τέσσερες σχεδόν εβδομάδες από την ημέρα που το τελευταίο ραδιογράφημα, το οποίο εξαπέλυσε ο πλοίαρχος Νούναν, ο σύντροφος της Αμαλίας Έρχαρτ πληροφορούσε όλον τον κόσμο ότι το αεροπλάνο τους που πετούσε μέσα στην ομίχλη, είχε έλαχιστή ακόμη θενζίνη και ότι δεν διέκριναν πουθενά γη.

Αμέσως τέσσερες χιλιάδες άνθρωποι κινητοποιήθηκαν προς ανάζητησιν των δυο αεροπόρων και τα έξοδα των έρευνών έφθασαν σε 35.000.000 δραχμών την ημέρα. Άλλοίμονο όμως... Στο τέλος κ' οι πιο αλσιόδοξοι αναγκάσθηκαν να παραδεχθούν ότι κάθε έλπιδα ανεύρέσεως της Αμαλίας Έρχαρτ είχε χαθί.

Το πένθος για την άπώλεια αυτή είνε παγκόσμιο, γιατί έλάχιστες γυναίκες, ακόμα κ' η πιο ένδοξη θεντέττες του Χόλλυγουντ, είχαν γνωρίσει τη δόξα αυτής που οι Αμερικανοί αποκαλούσαν χαϊδευτικά «θηλυκό Λύντμπεργκ».

Βάλετε πράγματι πλάι-πλάι και κυττάχτε τα πορτραίτα του περιήφμου συνταγματάρχου Λύντμπεργκ και της δυστυχισμένης Αμαλίας: Θά δίητε πως μοιάζουν σαν αδελφάκια. Τόσο ο ένας, όσο κ' η άλλη, έχουν έκφραση χαμινιού, μάτια καθαρά και γεμάτα ελίκρινεια, χαμόγελο παιδιάτικο και μαλλιά άναστατωμένα.

Η όμοιότης των δυο συγχρόνων Ικάρων δεν περιορίζεται μόνο στο εξωτερικό τους: ο «θηλυκός Λύντμπεργκ» μισούσε τη ρεκλάμα και τη δημοσιότητα, όσο κ' ο άρσενικός. Όπως αυτός, έτσι κι' εκείνη, ήταν ικανή για κάθε τρέλλα. Ήταν τολμηρή κι' έπιμονη, όταν είχε αποφασίσει κάτι, όσο κ' ο «ιπτάμενος τρελλός», όπως έχει αποκληθί ο Λύντμπεργκ. Καί, τελευταίο σημείο όμοιότητος: απέφευγαν κ' οι δυο την πορετώδη και ψεύτικη κοσμική ζωή. Άγαπούσαν περισσότερο απ' το κάθε τι το σπίτι τους κι' εκτιμούσαν τις χαρές της οικογενειακής ζωής.

**

Η Αμαλία Έρχαρτ γεννήθηκε στις 24 Ιουλίου 1898, από μια οικογένεια έντιμον υπαλλήλων: Η μικρούλα δεν γνώρισε τη φτώχεια, μα άγνόησε πάντως τον πλούτο. Ο πατέρας εργαζόταν με κουράσιο. Έτσι η μικρούλα από νωρίς κατάλαβε ότι έπρεπε να εργασθί για να τον βοηθήσει.

Έκανε καλές σπουδές, πήρε δίπλωμα κι' έτοιμαζόταν να δρη κάποια εργασία, όταν ξαφνικά μια Κυριακή παρευρέθηκε σε κάποια αεροπορική επίδειξη.

Ένας παλαιός αεροπόρος του πολέμου έδινε, μ' ένα παλιό στρατιωτικό αεροπλάνο, το θάφτισμα του αέρος σ' όσους ήθελαν.

Η νέα κόρη — ήταν τότε μόλις είκοσι χρόνων — έκανε ένα γύρο πάνω απ' την πόλ. Αυτό την κατενθούσασε. Κι' από την ημέρα εκείνη, αποφάσισε να γίνει αεροπόρος, χωρίς όστόσο να πή τίποτε σε κανένα. Της χρειαζόταν ένα σημαντικό ποσό για να λάβη μαθήματα αεροπορίας. Για να εξοικονομήση τα χρήματα αυτά, πήγε ως τηλεφωνήτρια σ' ένα εργοστάσιο.

Όταν τέλος κατόρθωσε να θάλη κατά μέρος τα χίλια δολάρια που της χρειαζόντουσαν για τ' αεροπορικά μαθήματα, πήγε στην αεροπορική σχολή και σε λίγον καιρό πήρε το δίπλωμά της. Αυτό συνέβη το 1919. Ήταν τότε μόλις 21 έτους.

Η αεροπορία την ενθουσίαζε, μα δεν έκανε όνειρα δόξης. Δεν συλλογιόηκε ούτε στιγμή να γίνει επαγγελματίας αεροπόρος. Τό να πετάη ήταν γι' αυτήν μια εύχρηστη. Τη ζωή της την κέρδιζε με την εργασία της. Τό 1925 μάλιστα προσελήφθη στο περίφημο — φιλανθρωπικό

Ίδρυμα Ντένιζον Χάουζ της Βοστώνης ως διευθύντρια της νυχτερινής σχολής για τα παιδιά των ξένων...

Κι' έδειξε τόσο άφοσίωσι στη δουλειά της, ώστε ο γενικός διευθυντής του ιδρύματος την θεωρούσε σαν δεξί του χέρι.

Ω! πόσο αγαπούσε τους μικρούς μαθητάς της. Έκανε ό,τι μπορούσε για να τους όπλση στον άγώνα της ζωής.

Και η αεροπορία; θά ρωτήσετε. Η Αμαλία εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται γι' αυτήν, να πιλωτάρη κάθε τόσο, μα ήταν τόσο μετριόφρων, ώστε, όταν την άνοιξη του 1927, η διεύθυνσις του Ντένιζον Χάουζ της ζήτησε, για λόγους προπαγάνδας, να πετάξη πάνω από την πόλ και να ρίξη φέιγ - θολάν για το Ίδρυμα, δέχθηκε υπό τον όρο να μη αναφερθί το όνομά της στις εφημερίδες.

Εν τω μεταξύ, οι ειδικοί είχαν μαντέψει την αξία της και όταν το 1928, ο Φρέντερικ Κούρτ ώργάνωσε την πτήση Νέας Υόρκης — Νέας Γης — Μεγάλης Βρετανίας, ζήτησε από την Αμαλία να συμμετάσχη σ' αυτήν, για να είνε Αμερικανική η πρώτη γυναίκα που θά διέσχίζε τον Ατλαντικό.

Η Αμαλία δέχθηκε, μα έπειτα από πολλούς διαταγμούς. Μα δεν λογάριαζε καθόλου να παρατήση το σχολείο της. Η ιδέα της δόξης δεν τη μεθούσε. Είπε μάλιστα σε μια συνάδελφό της την παραμονή της άναχωρήσεως: «Θά ξαναγυρίσω στο σχολείο μου σε δεκαπέντε μέρες».

Μα η μοίρα απέφασισε διαφορετικά. Η πτήσις της Αμαλίας ήταν θριαμβευτική κι' από τη μια μέρα στην άλλη, η Αμαλία έγινε ένδοξη. Η Αμερική την άποθέωσε με τον ίδιο ένθουσιασμό, με τον όποιο είχε αποθεώσει άλλοτε τον Λύντμπεργκ. Καί από την ημέρα εκείνη, η δημοτικότης της δεν γνώρισε όρια. Μα την Αμαλία τη στενοχωρούσε μέχρις άπελπισίας αυτό. Ωστόσο παρηγορήθηκε γρήγορα, γιατί η δόξα την έκανε να συναντήση τον έρωτα. Γνώρισε τότε έναν από τους μεγαλύτερους Αμερικανούς εκδότας τον Τζωρτζ Πούτναιμ και τον παντρεύτηκε το 1931.

Ο Πούτναιμ θαύμαζε την Αμαλία και την έλάτρευε άλλο τόσο. Ήταν γι' αυτόν η ιδανική σύζυγος. Όταν δεν την άπασχολούσαν η πτήσις της, ζούσε γαλήνια, φρόνιμα, ταχτικά μέσα στο σπίτι της, διαβάζοντας και γράφοντας τις ανάμνησεις της.

Η τελευταία μοιραία πτήσις της έρόκετο να είνε η τελευταία, γιατί, ύστερ απ' αυτήν η Αμαλία είχε αποφασίσει να εγκαταλείψη την αεροπορία και να γίνει κ. Πούτναιμ. Οι δυο σύζυγοι μάλιστα είχαν αγοράσει ένα κράντσο, στην Καλιφορνία, όπου λογάριαζαν να περάσουν εύτυχισμένες μέρες.

Μα η μοίρα δεν το επέτρεψε. Μερικοί φίλοι της λοχούσαν, ότι είχε χάρισματα μέντιουμ κι' ότι, αρκετές φορές, είχε προβλέψει διάφορα γεγονότα του μέλλοντος και πρό πάντων αεροπορικά δυστηχήματα, τα όποια συνέβησαν πράγματι.

Μα τη δική της την τραγωδία δεν υπόρεσε να την προβλέψη...

Δυστυχισμένη Αμαλία Ι.. Άλλοίμονο! Ο Ίκαρος είνε ένας επικίνδυνος διδάσκαλος...

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις απόλυτως ικανοποιηκάς τιμάς, παλαιά βιβλία, εφημερίδες και περιοδικά, πρό του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλινές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μποκνέτω», Γερμανού Παλαίων Πατρών 5, Κηρος Ψλανθμώνος, 3-9 μ, κατ' έκάστην και τας Κυριακάς.

Η Αμαλία Έρχαρτ

Η κ. Μερσιέ, μια από τις πιο αγαθές και τις πιο καλές νοικοκυρές της συνδικατικής του Σαιν Μαρτέν, άφησε το πλέξιμο, κι άναψε το γκάκι για να ζεστάνη τη σούπα. Ήταν λιγάκι όμως ανήσυχη, γιατί ο γιός της ο Ζανό δεν είχε ακόμη φανή και με το μυαλό της έβαζε χίλιες δυο υποψίες κι ανησυχούσε. Ξαφνικά άκουστηκαν θήματα στη σκάλα.

— Ήρθες επί τέλους, Ζανό; φώναξε. Ξέρεις; η ώρα είναι οχτώ. Ασφαλώς θα πήγες πάλι περίπατο με τη Λίζα γι' αυτό άργησες.

Ο Ζανό όμως φαίνεται ότι δεν είχε κέφι, γιατί δεν της απάντησε. Η κ. Μερσιέ γύρισε και κύτταξε, ανήσυχη, μα μόλις τον αντίκρυσε τ' άχασε από την κατάπληξή της. Ο Ζανό είχε το ύψος ανθρώπου που έχει χάσει τα νερά του. Στεκόταν στην είσοδο του δωματίου, με το βλέμμα χαμένο, με τα χέρια του παράλυτα, με το καπέλλο ριγμένο αδιάφορα πάνω στο κεφάλι του. Η κ. Μερσιέ κατάλαβε ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε στο γυιό της.

— Έ, Ζανό, το φώναζε, τί περιμένεις; Τί έπαθες; Έλα κοντά μου να σε φιλήσω.

Ο Ζανό πλησίασε σαν αυτόματο. Η κ. Μερσιέ με τα γνερασμένα χέρια της που τρέμαν, του έβγαλε το καπέλλο, του χάιδεψε το φλογισμένο μέτωπο και τον έβαλε να καθήσει στο τραπέζι. Τότε παρετήρησε ότι από το σασκκάκι του έλειπε ένα κουμπί. Δεν υπήρχε λοιπόν καμμία αμφιβολία, ότι ο Ζανό ήταν νευρισμένος, γιατί είχε τσακωθεί με κάποιον φίλο του. Πολύ πιθανόν και με τη Λίζα, την αγαπημένη και ζηλιάρα φίλη του.

— Δεν έχω όρεξη, της είπε ο Ζανό. Δεν πεινάω. Είμαι πολύ κουρασμένος.

— Πώς; άπόρησε η μητέρα του, δεν θές να φας εξ αίτίας αυτής της νέας; Θεέ μου, τί πράγματα είναι αυτά; Λογικέ μου, Ζανό. Δεν αξίζει να χάνης γι' αυτήν το κέφι σου.

— Μητέρα, της δήλωσε εκείνος θυμωμένος, σε παρακαλώ, μη την κατηγορήσεις.

— Ω, πρέπει να θάλλης από τη σκέψι σου, παιδί μου, ότι μια μέρα θα την παντρευθής. Α, όχι αυτό ποτέ δεν θα σου το επιτρέψω. Δεν μπορείς διαρκώς να ξοδεύεις τα λεπτά σου μαζύ της.

— Μητέρα, γκρινιάζει λυπημένος ο Ζανό, γιατί μιλάς έτσι γι' αυτή τη Λίζα;

— Έλα, έλα, παληόπαιδο, του είπε εκείνη με τρυφερότητα, είναι καιρός πια να θάλλης μυαλό. Είναι καιρός να δώσεις ένα τέλος σ' αυτήν την ιστορία.

Κι έκανε να τον άγκαλιώσει. Μα ο Ζανό τινάχθηκε άπτότομα και της φώναξε:

— Μη, μητέρα! Αφσέ με...

Και σαν τρελλός βγήκε από το δωμάτιο, αφήνοντας κατάπληκτη την κ. Μερσιέ που δεν μπορούσε να μαντέψει τί είχε ο γιός της. Σαν χαμένη κυτούσε τώρα την άνοιχτη πόρτα. Της είχε κάνει τρομαχτική έντύπωση η συμπεριφορά του γιού της. Πρώτη φορά δώ κ' είκοσι χρόνια της είχε μιλήσει μ' αυτόν τον άπτότομο και παράδοχο τρόπο. Πρώτη φορά επίσης το πρόσωπό του φάνερωνε μια τόσο μεγάλη ταραχή.

Η κυρία Μερσιέ από την φοβερή ανησυχία της όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Η ώρα ή μια με την άλλη σήμαιναν στο ρολόι της γειτονικής έκκλησίας. Έπειτα η νύχτα υποχώρησε και το λευκό φως της ημέρας πέρασε από τις γρύλλες του παραθύρου. Τώρα σ' αυτήν την παλιά κι εργατική πολυκατοικία ο ένας μετά τον άλλον είχαν άρχισει να ξυπνούν οι ένοικοι.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΣΟΥΛΙΕ

Η ζωήρες όμιλεις τους και τα θήματά τους άνησυχούσαν στίς σκάλες. Η κ. Μερσιέ σηκώθηκε από το κρεβάτι της και πήγε ως τον διάδρομο για να πάρη την υποτίλλια με το γάλα. Εκείνη τη στιγμή, μια ένοικος την πλησίασε ανήσυχη και της είπε:

— Καλημέρα, κ. Μερσιέ. Ξέρεις τα νέα; Βρήκαν

χθές το θράδι τη Λίζα στραγγαλισμένη στο δωμάτιό της!

Η κ. Μερσιέ, άκούγοντας αυτά τα λόγια άνατρίχασε. Το ύψος της γειτόνισσάς της φαινόταν ύποπτο. Μα η κ. Μερσιέ κράτησε όσο μπορούσε την ψυχραιμία της. Και γρήγορα - γρήγορα, σαν να την κυνηγούσαν, έτρεξε να κλεισθή στο δωμάτιό της. Από το ταραγμένο μυαλό της περνούσαν τώρα τα λόγια του γιού της, σκέφτονταν με φρίκη την συμπεριφορά του, την άγωνία του κι εκείνη τη φράση του που της είχε πη την ώρα που είχε βελήσει να τον άγκαλιάσει. Έπειτα σκέφθηκε ακόμη κι εκείνο το κουμπί, που έλειπε από το σασκκάκι του... Μα η μητρική αγάπη, ή λατρεία της για τον γιό της την έκανε να έπαναστατήσει:

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε, ο Ζανό δεν μπορούσε να κάνει αυτό το πράγμα. Ο Ζανό δεν μπορεί να είναι δολοφόνος!...

Ξαφνικά όμως θυμήθηκε πάλι ότι από το σασκκάκι του Ζανό έλειπε ένα κουμπί!

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Αν ο Ζανό είναι ο δολοφόνος; Αν είναι αυτός που σκότωσε την Λίζα; Οι άστυνομικοί δεν έ' άργήσουν άσφαλώς να τον άνακαλύψουν.

Άμέσως ή κ. Μερσιέ σκέφθηκε ότι έπρεπε να εξαφανισή κάθε ένοχοποιητικό στοιχείο, κάθε ίχνος, το όποιο θα μπορούσε να προδώση τον Ζανό.

Τρελλή από την άγωνία της, πλησίασε με χίλιες προφυλάξεις και μπήκε στο δωμάτιό του. Ο Ζανό κοιμόταν. Το πρόσωπό του είχε πάρει μέσα στο θαθού του ύπνο μια παιδική έκφραση. Η μητέρα του τον κύτταξε στοργικά. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Όχι, δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε. Δεν είναι δυνατόν το παιδί μου να κάνει ένα έγκλημα...

Όσοπο πήρε προσεχτικά όλα τα ρούχα του γιού της και γύρισε στην κουζίνα της. Εκεί τα κύτταξε με προσοχή, μήπως είχαν καμμία κηλίδα αίματος. Μα σκέφθηκε συγχρόνως πως όταν στραγγαλίζει κανείς έναν άνθρωπο δεν θάφει τα χέρια του στο αίμα. Δεν έμεινε λοιπόν παρά εκείνο το προδοτικό κουμπί. Η κ. Μερσιέ άλλαξε τότε όλα τα κουμπιά της φορεσιάς του Ζανό, κάνοντας τη σκέψη, ότι όταν η άστυνομία εύρισκε το κουμπί, άσφαλώς δεν θα ύποπτευόταν καθόλου τον γιό της.

Αυτήν την άσχολία της ή κ. Μερσιέ την διέκοπτε κάθε τόσο για να σκουπίση τα δάκρυα από τα έξασθενήμένα της μάτια. Έπειτα καθάρισε με προσοχή τα ρούχα και πήγε και τα τοποθέτησε κοντά στον Ζανό, ο όποιος εξακολουθούσε να είναι θυσιμένος στον θαθού ύπνο του.

Εκείνη όμως τη στιγμή κάτω στη αυλή φάνηκαν δύο άστυφύλακες.

— Ήρθαν κιόλας! ψιθύρισε τρέμοντας ή κ. Μερσιέ. Ζανό, Ζανό, ξύπνα! φώναζε κατόπιν. Θέλω να σου πω...

Άκούς, Ζανό; Δεν πρέπει να διατηρήσης γήσης τίποτε... Πρέπει να διατηρήσης την ψυχραιμία σου... Δεν υπάρχει κανείς φόβος... Έχω αλλάξει τα κουμπιά...

Ο Ζανό την κύτταξε μ' ένα χαμένο βλέμμα, δίχως να καταλαβαίνει τί του έλεγε. Μα ή κ. Μερσιέ δεν είχε κανένα να το προσέξει. Έπρεπε να προλάβη τους άστυφύλακες.

— Η κ. Μερσιέ; την ρώτησαν εκείνοι.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Κύριε, άπάντησε ο Μπόθουελ στον Έκτορα με τόνο γαλήνιο, δεν έ'οριζα σκοπίμως το γάντι της θαύλας στην ύπόνομο, αλλά μου ξέφυγε χωρίς να το αντιληφθώ τη στιγμή που άναδα το φυτίλι, το όποιο θα μετέδιδε μετά μια ώρα τη φωτιά στα θαρέλια της δυναμίτιδος.

— Ω! Έκανε ο Έκτωρ σαν ν' άπαλλάχθηκε από ένα μεγάλο θάρος.

— Το γάντι, εξακολούθησε ο Μπόθουελ, που ή βασίλισσα άφηρε να πέση, ήταν προσωρισμένο για μένα.

Μόλις ο Έκτωρ άκουσε τα λόγια αυτά, έγινε έξαλλος από την όργη του.

— Ψεύδεσθε! φώναξε. Είσθε άτιμος!

— Ήταν σύνθημα, εξακολούθησε με τόνο ψυχρό ο Μπόθουελ.

— Σύνθημα; ... ξαναείπε ο Έκτωρ. Για ποιόν σκοπό;

Για ποιόν λόγο.

— Η βασίλισσα μου έδhlωνε έτσι, ότι είχε φθάσει ή ώρα...

— Ποιά ώρα;

— Μα... της άνατινάξεως.

— Ατιμία και συκοφαντία! φώναξε ο Έκτωρ.

— Κύριε, είσθε νέος άκόμα και δεν καταλαβαίνετε από πολιτική...

Τα λόγια αυτά, τα όποια ο Μπόθουελ πρόφερε ψυχρά και με καταπληκτική γαλήνη, μπήκαν σαν μετάλλινη λεπίδα μέσα στην καρδιά του Έκτορος.

Για μια στιγμή κλονίστηκε σαν να τον χτύπησε κεραυνός, για μια στιγμή ο έρωσ του πέρασε μια τρομερή δοκιμασία, εξ αίτίας της άπροσδόκητης εκείνης άποκαλύψεως.

Θυμήθηκε ότι ή βασίλισσα είχε χαμογελάσει έπανειλημμένως στον Μπόθουελ και ότι είχε δειχθή πολύ περιποιητική προς τον θαυιέα, με τον όποιο έν τούτοις δεν είχε καθόλου καλές σχέσεις εξ αίτίας της ένοχής του στη δολοφονία του έννομένου της Ιταλού άοιδού Ρίτσιου.

— Με τα λόγια σας κατηγορείτε εκείνην! έφώναξε ο Έκτωρ.

— Τι ύπορώ να κάνω άφου αυτή είναι ή αλήθεια; άπάντησε ο Μπόθουελ με τον ίδιο ψυχρό τόνο.

— Να όμολογήσετε τα πάντα και ν' αναλάβετε σεις όλη την ευθύνη.

— Θέλετε λοιπόν να με κρεμάσουν;

— Αν δεν κρεμάσουν σάς, θα κρεμάσουν τη βασίλισσα!

— Όχι, δεν θα κρεμάσουν τη βασίλισσα, γιατί θα τη σώσω εγώ.

— Θα την σώσετε; ρώτησε ο Έκτωρ δύσπιστα.

— Ναί!

— Θα την άπαλλάξετε και της έλαχίστης ύποψίας;

— Ναί, σάς το όρκίζομαι.

— Κανείς δεν θα την θεωρήσει ως ένοχη;

— Κανείς! άπάντησε ο Μπόθουελ.

— Όλοι εκείνοι που την κατηγορούν τώρα, όλοι εκείνοι που ύψώνουν, αυτή τη στιγμή, άπειλητική τη φωνή τους εναντίον της, θα σπάσουν;

— Ναί... Θα σωπάσουν και θα πέσουν γονατιστοί να της ζητήσουν χάρη και συγγνώμη...

— Πότε θα σώσετε τη βασίλισσα;

— Άμέσως τώρα... Έλάτε μαζύ μου και αφήστε με να μιλήσω.

Ο Μπόθουελ κέντρισε το άλογό του και έφτασε ως τη Μαρία Στοαρτ, όποια άνασκήρτησε θλεπόντάς τον και προσήλωσε το θέλημα της επάνω του, όπως σ' έναν άπροσδόκητο ύπερασπιστή.

Ο Έκτωρ τον άκόλουθησε από κοντά.

Ο Μπόθουελ άνωρθώθηκε άπάνω στο άλογό του και έπε, άπευθυνόμενος προς τους αυλικούς:

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

— Μιλόρδοι, όνομάς ο μ α ι Τζώρτζ Μπόθουελ και έχω από τη μητέρα μου βασίλικό αίμα στις φλέβες μου. Κανένας δεν έτόλμησε ν' άμφισβητήσει ποτέ τον λόγο μου.

— Όλοι τον κύτταξαν ξαφνιασμένοι.

Και ο Μπόθουελ έξ ακούθησε:

— Πρό όλλιγου διεπράχθη έδώ

ένα τρομερό έγκλημα. Ο άγαπημένος θαυιλικός σύζυγος έπεσε θύμα βδελυρής δολοφονίας.

Ψιθύρος έπιδοκιμασίας ύποδέχθηκε τα λόγια του αυτά.

— Μία τυχαία σύμπτωσης, συνέχισε ο Μπόθουελ, συνέτεινε, ώστε να κατηγορηθή ή βασίλισσά μας για το έγκλημα αυτό...

Νέος ψιθύρος, κάπως άπειλητικός τώρα, άκούστηκε.

— Λοιπόν, εγώ, ο κόμης Μπόθουελ, θεβαίνω ένορκως ότι ή βασίλισσα είναι έντελώς άθώα του έγκλήματος αυτού...

— Όλοι, άκούοντας τα λόγια αυτά, έννοιωσαν ένα μεγάλο θάρος να φεύγει από τα στήθια τους.

Η βασίλισσα έβγαλε μια κραυγή χαράς και κύτταξε τον ύπερασπιστή της με άπειρη ευγνωμοσύνη.

Δυό μόνον άνθρωποι, οι δυό κατήγοροι της Μαρίας Στοαρτ, ο λόρδος Ντούγκλας και ο πατέρας του θαυιλέως, ο Λένοξ, δεν συμμερίστηκαν το γενικό αίσθημα.

Ο Λένοξ μάλιστα γύρισε προς τον Μπόθουελ και του είπε:

— Υπάρχει όμως κάποιος ένοχος, άφου έγινε έγκλημα...

Πώς θρέθηκε στην ύπόνομο το γάντι αυτό, το γάντι της θαυιλίσσης, γιατί είναι δικό της... Δεν είν' έτσι, Μεγαλειότηά της!

— Μάλιστα, άπάντησε ή Μαρία Στοαρτ με δυσθυμία.

— Θά σάς εξηγήσω, άπάντησε ο Μπόθουελ, πως το γάντι αυτό θρέθηκε στην ύπόνομο... Η βασίλισσα το έβγαλε στον χορό, για να πάρη το άναμυκτικό, που της προσέφερε, λόρδε Ντούγκλας!...

— Ναί, θυμάμαι, άπάντησε ο εύπατρίδης.

— Το γάντι αυτό, εξακολούθησε ο Μπόθουελ, έπεσε κάτω και το πήρε ένας άνθρωπος...

Ο Έκτωρ, άκούοντας τα λόγια αυτά, άνέπνευσε και κύτταξε τον Μπόθουελ ξαφνιασμένος και με κάποια σύμπάθεια.

— Όποιος, πρόσθεσε ο Μπόθουελ, είχε παράπονα κατά του θαυιλέως, αυτός τον δολοφόνησε!

Ο Έκτωρ κύτταξε τον Μπόθουελ με θαυμασμό και είπε μέσα του, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε περισσότερο θάρρος άπ' όσο νόμιζε, άφου μόνος του όμολογούσε το έγκλημά του με τόση άυταπείθεια.

Ο δολοφόνος, εξακολούθησε ο Μπόθουελ για να ένοχοποιήση τη βασίλισσα και να σώση τον έαυτό του, άφου έβαλε φωτιά στο φυτίλι, έφριξε στην ύπόνομο το γάντι της Μεγαλειότηάς της.

Μία κραυγή άγανακτισέως βγήκε από τα στόματα όλων.

— Καί... εξακολούθησε ο Μπόθουελ προσηλώνοντας στον Έκτορα ένα τρομερό θέλημα... ποιός είναι αυτός; Ποιός είναι ο δολοφόνος;

Ο Μπόθουελ περιέφερε άργά το θέλημα του γύρω του για να δη την έντύπωσή που είχαν κάνει τα λόγια του και χωρίς ν' αλλάξη καθόλου τον τόνο της φωνής του, έπρόσθεσε:

— Όρκίζομαι στην ψυχή μου και στη συνείδησή μου, ένώπιον Θεού και ανθρώπων, ότι λέω την αλήθεια και είμαι έτοιμος να την ύποστηρίξω μπροστά στους δικαστάς και με το ξίφος... Λοιπόν, να ο ένοχος! Να ο δολοφόνος του θαυιλέως!

Και ύψώνοντας το χέρι του, έδειξε τον Έκτορα, ο όποιος τραβήχτηκε πίσω, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός και ο όποιος από την κατάπληξή του δεν μπόρεσε να

μιλήση για ν' απαντήσει στον άνθρωπο αυτό: «Ψεύδουσαι, άθλιε!»

Η βασίλισσα έβγαλε μία κραυγή εκπλήξεως, σχεδόν χαράς.

Η κραυγή αυτή πάγωσε έντελώς τὸ αἷμα τοῦ "Εκτορος. Συγχρόνως, όμως, κάτω ἀπ' τὸ θάρος μίας τόσο τρομερῆς κατηγορίας, τὸ μυαλὸ τοῦ ἄρχισε νὰ φωτίζεται. Κατάλαβε ὅτι ὁ Μπόθουελ ἦταν ὁ μόνος ἔνοχος κι' ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν ἀθώα.

Τὶ τὸν ἔμελε τώρα γιὰ τὴν τρομερὴ κατηγορία, ποῦ τοῦ ἀπέδιδαν ;... Ἐκείνη ἦταν ἀθώα !... Αὐτὸ τοῦ ἔφτανε... Τοῦ ἔφτανε ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμα...

Εἰκοσι ξίφη ὑψώθηκαν ἐναντίον τοῦ καὶ σίγουρα οἱ εὐπατρίδαι θὰ τὸν κομματιάσαν, ἂν ὁ λόρδος Ντούγκλας δὲν ἔμπαινε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοὺς κι' αὐτόν, φωνάζοντας συγχρόνως δυνατὰ:

— Ζητῶ, κύριε, νὰ μ' ἀκούσετε !

Κι' ἐπειδὴ ὅλοι ὑπάκουαν στὸν Ντούγκλας, οἱ αὐλικοὶ συγκρατήθηκαν.

— Μιλόρδε, ρώτησε ὁ Ντούγκλας τὸν Μπόθουελ, αὐτὸς, τὸν ὁποῖο κατηγορεῖτε ὡς δολοφόνου, σὰς ὠμολόγησε τὸ ἔγκλημά του ;

— Μάλιστα, πρὸ ὀλίγου, ἀπάντησε, χωρὶς κανένα διαταγμὸ ὁ Μπόθουελ.

— Καὶ σὰς εἶπε ποιά ὥρα, ποιά στιγμή, ἔβαλε φωτιά στὸ φυτῆλι ;

— Μάλιστα, μισὴ ὥρα πρὸ τῆς ἐκρήξεως.

— Εἰσθε θέθαιοι ;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Ντούγκλας, λέτε ψέματα, γιατί ὁ νέος αὐτὸς, τὸν ὁποῖο δὲν ἔπαυα οὔτε στιγμή νὰ ἔχω πλησίον μου, δὲν ὄγῃκε καθόλου ἀπὸ τὴν αἵθουσα τοῦ χοροῦ, ἐνῶ ἡ βασίλισσα καὶ σεῖς, Μπόθουελ, ὄγῃκατε καὶ λείψατε ἀρκετὴ ὥρα...

Ἀκούγοντας τὰ ψυχρά, ἀλλὰ τρομερά αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ὁ Ντούγκλας εἶπε μὲ ἀπάθεια, ὁ Μπόθουελ ἀνασκήρτησε κι' ἔγινε κατάχλωμος...

Οἱ αὐλικοὶ τὸν κύτταξαν καχύποπτα καὶ ὁ "Εκτωρ, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτῇ ὑπερασπισί, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ κύτταξε τὴ βασίλισσα.

Ἡ Μαρία Στουαρτ, χλωμὴ καὶ τρεμάμενη, τὸν κύτταξε κι' ἐκείνη. Τέλος εἶπε:

— Πράγματι ὄγῃκα ἀπὸ τὴν αἵθουσα τοῦ χοροῦ κι' ἀποσύρθηκα λίγη ὥρα σὰς διαμερίσματά μου γιὰ νὰ ξεκουραστώ. Πάντως ὅμως θεθαίνω ὅτι τὸν νέον αὐτὸν τὸν ἄφησα στὴν αἵθουσα τοῦ χοροῦ καὶ τὸν ξαναθῆκα ἐκεῖ. Ναι, κι' ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶνε ἀθώος !...

Ὁ "Εκτωρ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ, ἀκούγοντας τὴ βασίλισσα, τὸ εἰδωλὸ τῆς καρδιάς τοῦ, νὰ συνηγορῇ γι' αὐτόν...

Καὶ τότε πήρε τὴν ἀπόφασί του... Ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ὁ Μπόθουελ ἦταν ἕνας αἴτιμος, ποῦ θὰ ἀτίμαζε καὶ τὴ βασίλισσα, θέλησε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε κατηγορία. Θὰ θυσιάζετο αὐτὸς πρὸς χάριν τῆς !...

Εἶπε λοιπὸν μὲ τόνο σταθερὸν:

— Μεγαλειστάτη καὶ σεῖς, λόρδε Ντούγκλας, ἀπατάσθε. Ἐβῆκα γιὰ μισὴ ὥρα ἀπ' τὴν αἵθουσα τοῦ χοροῦ... Ἐγὼ σκότωσα τὸν βασίλεα...

Ὁ Ντούγκλας τραθήχτηκε πίσω ξαφνιασμένος. Ἀλλὰ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ προσηλώθηκε στὰ μάτια τοῦ "Εκτορος κι' ἀμέσως μάντεψε τὰ πάντα:

— Νέε μου, τοῦ εἶπε, εἶσαι μεγάλουψυχος, ἀλλὰ δὲν σὲ πιστεύω !

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαρία Στουαρτ καὶ τὸν Μπόθουελ, ἐφώνασε:

— Μαρία Στουαρτ, βασίλισσα τῆς Σκωτίας, καὶ σὺ λόρδε Μπόθουελ, σὰς κατηγορῶ καὶ τοὺς δύο, ὅτι ἀπὸ κοινού συμφέροντος ὀρμώμενοι, ἐδολοφονήσατε τὸν σερ Ἑρρίκο Ντάρνλεϋ, βασιλέα τῆς Σκωτίας... Ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ θὰ συγκαλέσω δικαστήριον ἀπὸ τὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία τῆς Σκωτίας γιὰ νὰ δικάσῃ τοὺς ἐνόχους... Ὁ νέος αὐτὸς θὰ προφυλακιστῇ προσωρινῶς ! Ἀς συλληφθῇ !...

Ἡ βασίλισσα θὰ μποροῦσε νὰ σωθῇ, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ντούγκλας καὶ ἀπομακρύνοντας τὸν Μπόθουελ μὲ ἀποστρόφῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ στὸν πρῶτο ἔθελε ἕναν κατήγορο καὶ στὸν δεύτερο ἕναν ὑπερασπιστὴ.

Παίρνοντας τὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ, σηκώθηκε καὶ ἀπάντησε στὸν Ντούγκλας μὲ περηφάνεια κι' ἀξιοπρέπεια:

— Εἶμαι ἔτοιμη νὰ παρουσιάσω μπροστὰ στοὺς δικαστὰς μου, μιλόρδε, καὶ τοὺς περιμένω ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ

εὐπατρίδου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε συνένοχό μου κι' ὁ ὁποῖος εἶνε ἀθώος, ὅσο κι' ἐγώ.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ "Εκτωρ ἔβγαλε μιά τρομερὴ κραυγὴ κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ βασίλισσα γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ. Καθὼς τὴν εἶδε τότε νὰ στηρίζεται στὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ, κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένη.

Ἡ Μαρία Στουαρτ ὅμως τὸν ἀπομάκρυνε καὶ δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

Τότε ὁ "Εκτωρ σκέφθηκε ὀριμώτερα καὶ, γυρίζοντας πίσω, παρέδωσε τὸ ξίφος τοῦ στὸν λοχαγὸ Μούρραϋ, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν συνέλαβε.

Ἐκείνη τὴν στιγμή τὸν πλησίασε ὁ Ἑρρίκος.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ "Εκτωρ, θὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὴν Ἀγγλία...

— Θὰ φύγω, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Θὰ πᾶς τὸ ταχύτερο στὴ Μαδρίτη, ἐξακολούθησε ὁ "Εκτωρ, θὰ ζητήσῃς τὸν δὸν Παέθ, εὐπατρίδῃ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ θὰ τοῦ πῇς ! «Κύριε, ὁ ἀδελφός σας στὴ Σκωτία κινδυνεύει καὶ σὰς περιμένει... Ἐλάτε!»

— Ποιὸ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος.

— Κατόπιν θὰ πᾶς στὴν Νεάπολι, θὰ ζητήσῃς ἕναν ἄλλον εὐπατρίδῃ, ὀνομαζόμενο Γαετάνο, καὶ θὰ πῇς καὶ σ' αὐτόν: «Κύριε, ὁ ἀδελφός σας στὴ Σκωτία κινδυνεύει... Τρέξτε, σὰς περιμένει...» Ἐπειτα θὰ πᾶς στὴ Λωρραίνῃ καὶ στὸ Νανού θὰ μάθῃς ποῦ κατοικεῖ ὁ εὐπατρίδης Γκοντράν, ὑπασιστής τοῦ δουκὸς τῆς Μαγεντίας. Μόλις, τὸν θῆῃς κι' αὐτόν, θὰ τοῦ πῇς: «Κύριε, ὁ ἀδελφός σας στὴ Σκωτία κινδυνεύει... Σπεύσατε !...»

»Ὡ! τρέξε, Ἑρρίκε! πρόσθεσε ὁ "Εκτωρ. Μὴ φεισθῇς χρημάτων ἢ κόπων... Εἶνε ἀνάγκη νὰ σωθῇ ἡ βασίλισσα !...

Ε'

Ἡ Μαρία Στουαρτ, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ, ἀποσύρθηκε στὸ ἀνάκτορο τῆς Γλασκώθης καὶ μῆτε σχεδὸν μόνῃ σ' αὐτό...

Τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου ἦσαν τόσο περήφανοι γιὰ τὴ βασίλισσά τους, εἶχε διαλυθῇ ἀργὰ μὲ τὸν τρόπο στὴν ψυχὴ.

Ἄλλοι τὴ θεωροῦσαν ἀθώα καὶ ἄλλοι ἔνοχο, ὅλοι ὅμως μὲ θαθεῖα λύπη τὴν εἶδαν νὰ καταφεύγῃ στὴν προστασία τοῦ Μπόθουελ κι' αἰσθανόντοισαν ἀόριστος πὸ εἶχε καταδικάσει ἑαυτὸν τῆς.

Ἡ βασίλισσα ἔνοιωσε τὴν καρδίᾳ τῆς νὰ σφίγγεται καθὼς μῆλκε στὰ σαλόνια αὐτά, ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ κόρη καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν ὁποίων εἶχε παρακολουθῆσαι τὸ θέαμα τῆς ἐκρήξεως, ποῦ τίνανε στὸν ἀέρα τὴν κατοικία τοῦ βασιλέως.

Τώρα τὰ σαλόνια ἐκεῖνα ἦσαν ἔρημα καὶ μόλις ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φαινόνταν, στηριγμένοι σὲ καμιά πέρτα, κανεῖς μελαγχολικὸς καὶ νεαρὸς ἀκόλουθος, περηφάνος ἀκόμα γιὰ κάποιο χαμόγελο ποῦ τοῦ εἶχε ἀπευθύνει κάποτε ἡ βασίλισσα κι' ἐξοργισμένος γιὰ τὴν τρομερὴ συκοφαντία ποῦ τῆς εἶχαν ἀπευθύνει.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς αὐλικούς, τοὺς μεγιστάνες, τοὺς λόρδους τῶν πεδιδῶν καὶ τοὺς λουζοὺς τῶν πόλεων, αὐτοὶ εἶχαν ἐγκαταλείψει τ' ἀνάκτορα κι' εἶχαν συγκεντρωθῇ κοντὰ στὸν λόρδου Ντούγκλας.

Ἀνόμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐπατρίδας, ποῦ ἦσαν ἀπολύτως σύμφωνοι γιὰ τὴ διατύπωσι τῆς κατηγορίας ἐναντίον τῆς βασιλίσσης, θρισκόταν ἀσπλος καὶ ἀσκητῆς ὁ "Εκτωρ. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ ὕψος ἐνόχου, ἀλλὰ ἦραος ἀποφασισμένου νὰ σώσῃ ἐκείνην ποῦ ἀγαποῦσε.

Κανένας ἄλλως τε, ἀπ' ὅσους τὸν περικύκλωναν, εἶχε πιστέψῃ στὴν ὁμολογία τοῦ, οὔτε ἦταν διατεθειμένος ν' ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτόν τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο. Ἡ ἔραρ ὅλοι πὼς ὁ λόρδος Ντούγκλας εἶχε ἐγγυηθῇ γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ εὐγενὴς λόρδος τὸν πλησίασε καὶ τραβώντας τον πρὸς ἑνα παράθυρο, τὸν ρώτησε:

— Εὐπατρίδα μου, τί παίγνιδι παίζετε ;

— Κανένα, ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ.

— Ἐπιμένετε ὅτι εἰσθε...

— Ναι, τὸν διέκοψε ὁ "Εκτωρ, εἶμαι ὁ μόνος αὐτουργὸς τῆς βασιλοκτονίας.

Μιά λάμψι θαυμασμοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ λόρδου Ντούγκλας.

— Τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν τόσο ; εἶπε.

Ὅτι δὲν κατάρθωσαν τὰ ξίφη ποῦ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ στήθους τοῦ, ὅταν ὁ Μπόθουελ ἀπῆγγεῖλε τὴν τρομερὴ

κατηγορία ἐναντίον τοῦ, τὸ κατάρθωσαν τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια.

Ὁ "Εκτωρ κλονίστηκε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω.

Ὁ Ντούγκλας τὸν συγκράτησε.

— Ὁμολογεῖτε, τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, ὁμολογεῖτε τὴν ἀλήθεια !

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὸν βασιλέα, ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ ἀνεκτανόμενος καὶ ἀνακτώντας τὴ γαλήνη τοῦ.

— Εἰσθε τρελλὸς ! ψιθύρισε ὁ λόρδος Ντούγκλας, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὰς σώσω...

— Σῶστε τὴ βασίλισσα ! Εἶνε ἀθώα !

Ὁ Ντούγκλας ὕψωσε τοὺς ὤμους τοῦ.

— Μιλόρδε, ἐπρόσθεσε ὁ "Εκτωρ μὲ φωνὴ τόσο θαθεῖα καὶ παραγεμένη, ὥστε ὁ λόρδος συγκινήθηκε, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ βασίλισσα εἶν' ἀθώα !

Ὁ Ντούγκλας τὸν κύτταξε καὶ εἶπε:

— Καὶ σεῖς ἔνοχος, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ὁ "Εκτωρ δὲν ἀπάντησε:

— Ἐμπρός, ἐξακολούθησε ὁ λόρδος Ντούγκλας, φανί, τε εἰλικρινῆς, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Σὰς ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου ὡς εὐπατρίδου, ὅτι ἂν ἔχετε ν' ἀποκαλύψετε κανένα μυστικὸ, θὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ αὐτὸ καὶ κανεῖς, ἐκτός ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ σὰς καὶ ἀπὸ μένά, δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ !

— Στὴν τιμὴ σας, μιλόρδε ;

— Στὴν τιμὴ μου !

— Θὰ σωπάσετε, δὲν θ' ἀποκαλύψετε ποτέ τίποτε, εἴτω κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία μου ;

Ὁ Ντούγκλας ἀνασκήρτησε καὶ εἶπε:

— Εἶσαι εὐγενὴς καὶ μεγάλουψυχος νέος. Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς δὲν θ' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ σου, εἴτω κι' ἂν ἀκόμα πρόκεινται νὰ σὲ σώσω !

— Λοιπὸν, ἀκούστε, μιλόρδε, εἶπε ὁ "Εκτωρ. Ἐν ἑνὶ μόνο ἄνθρωπος, ὁ Μπόθουελ, εἶνε ἔνοχος τῆς βασιλοκτονίας.

— Τὸ ξέρω...

Ἀλλὰ κι' ἡ βασίλισσα εἶνε συνένοχός του...

— Ὁχι, μιλόρδε ! φώνηξε ὁ "Εκτωρ. Σὰς ὀρκίζομαι πὼς εἶνε ἀθώα !

Καὶ ὁ "Εκτωρ διηγήθηκε τὰ γεγονότα ποῦ εἶχε παρακολουθῆσαι, μὴ παραλείποντας ν' ἀναφέρῃ τὰ λόγια τοῦ Μπόθουελ, τὰ ὁποῖα ἄκουσε ὁ Ἑρρίκος.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Ντούγκλας, μόνος ὁ Μπόθουελ θὰ κατηγορηθῇ καὶ θὰ καταδικαστῇ.

— Ὁ Μπόθουελ θ' ἀθωωθῇ, τοῦ ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Ἐννοῶ, ὅτι μεταξύ ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἀρχοντος, ὅπως αὐτὸς καὶ ἐνὸς ταπεινοῦ καὶ ἀσπύμου στρατιώτου, ὅπως ἐγὼ, οἱ δικαστὰς δὲν θὰ διστάσουν καθόλου καὶ θὰ καταδικάσουν ἐμένα.

— Μὰ εἰσεῖς εἰσθε ἀθώος !

— Καὶ ὅμως εἶπα θὰ γίνῃ !

— Μὰ δὲν θὰ ὑπερασπισθῇτε τὸν ἑαυτὸ σας ;

— Ὁχι, μιλόρδε.

Ὁ λόρδος Ντούγκλας τραθήχτηκε πίσω κατάπληκτος.

— Γιατί ; ρώτησε.

— Γιατὶ ἡ βασίλισσα ἀθώωσε πρὸ ὀλίγου τὸν Μπόθουελ μὲ τὸ νὰ στηρίξῃ στὸ μπράτσο τοῦ. Ἔτσι ὅμως καταδικάζεται κι' ἡ ἴδια ἂν ἐκείνους κηρυχθῇ ἔνοχος. Γιὰ ν' ἀπαλλαγθῇ λοιπὸν ἡ ἀθώα βασίλισσα ἀπὸ κάθε ὑποψία, πρέπει ν' ἀθωωθῇ ὁ Μπόθουελ. Καὶ γιὰ ν' ἀθωωθῇ ὁ Μπόθουελ, πρέπει νά...

— Μὰ καταδικασθῇτε σεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε ὁ Ντούγκλας.

— Μάλιστα, μιλόρδε.

Ὁ Ντούγκλας τὸν κύτταξε μὲ ἀπειρο θαυμασμὸ καὶ φώναξε μ' ἀγανάκτησι:

— Ὁχι ! Ἀς καταστραφῇ ὁ Μπόθουελ, ἄς καταστραφῇ ἡ τιμὴ τῆς βασιλίσσης, ἀφοῦ τὸ θέλησε ἡ ἴδια, ἀλλὰ σεῖς θ' ἀθωωθῆτε... Θὰ σὰς ὑπερασπίσω ἐγώ...

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ, μιλόρδε !...

— Θὰ τὸ κάνω, σὰς λέω...

— Μοῦ ὀρκισθήκατε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν θ' ἀποκαλύψετε τὸ μυστικὸ ποῦ σὰς ἐμπιστεύθηκα καὶ ὁ ὄρκος τῶν Ντούγκλας εἶνε ἱερὸς. Μόνο ἀποκαλύπτοντας τὸ μυστικὸ αὐτὸ θὰ μποροῦσατε νὰ μὲ σώσετε...

Ὁ λόρδος ἔκλινε τὸ κεφάλι τοῦ.

— Τρελλέ ! ψιθύρισε.

— Δὲν ἀγαπήσατε ποτέ, μιλόρδε ; ρώτησε ὁ "Εκτωρ, χαμηλώνοντας τὰ μάτια τοῦ.

— Καὶ ποῖος δὲν ἀγάπησε ; εἶπε μελαγχολικὰ ὁ Ντούγκλας.

— Τότε λοιπὸν μὲ καταλαβαίνετε... Θὰ καταλαβαίνετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι πολὺ ταπεινὸς κι' ὅτι ὁ ἔρωσ μου ἀνέθηκε πολὺ ψηλὰ κι' ὅτι δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐλπίζω τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀπειρὴ χαρὰ τῆς θυσίας.

— Τί ὑπέροχος νέος ! ψιθύρισε μέσα τοῦ ὁ Ντούγκλας.

— Τὸ νὰ πεθάνω γιὰ τὴν βασίλισσα, ἐξακολούθησε ὁ "Εκτωρ μ' ἕναν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό, δὲν εἶνε θάνατος, δὲν εἶνε μαρτύριο, ἀλλὰ θρίαμβος ! Ἀδιαφορῶ γιὰ τὸν δήμιο, γιὰ τὰ θασανιστήρια, τὴ φωτιά, φτάνει ν' ἀπαλλαγῇ ἐκείνη ἀπὸ κάθε κατηγορία, ἀπὸ κάθε μομφῆς !... Ὁ θάνατός μου θὰ εἶνε γλυκὺς ἂν συντελέσῃ νὰ ξαναγαπήσῃ καὶ νὰ ἐπευφημήσῃ ὁ λαὸς τὴ βασίλισσά τοῦ.

— Ἡ βασίλισσά σας, ἀπάντησε ὁ Ντούγκλας μ' ἀγανάκτησι, ἡ βασίλισσα, γιὰ τὴν ὁποία θέλετε νὰ θυσιασθῇτε,

καὶ τὴν ὁποία ἐγὼ θέλω νὰ πιστέψω ἀθώα, ἔχασε τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ τῶν ὑπηκόων τῆς ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἐστηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ. Οἱ δικαστὰς θὰ τὴν ἀθωώσουν, ἀλλὰ ὁ λαὸς ὀχι !...

Καὶ μὲ γαλήνιαν τόνο, πρόσθεσε:

— Μιλόρδε, εἰστε ὁ ἰσχυρότερος, ὁ ἡρωικότερος, ὁ νομιμοφρονέστερος ἀρχὼν τῆς Σκωτίας. Μπορεῖτε, ἂν θελήσετε, ν' ἀνοίξετε

τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς μου...

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Ντούγκλας. Θὰ σὰς σώσω.

Ὁ "Εκτωρ κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τοῦ καὶ εἶπε:

— Ὁχι, μιλόρδε, δὲν σὰς ζητῶ αὐτὸ. Θέλω μίαν ὥρα μόνο ἐλευθερία, γιὰ νὰ σκοτώσω τὸν Μπόθουελ κι' ἐπειτα θὰ βαδίσω πρὸς τὸν θάνατο μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ τὴν καρδιά γαλήνια.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητᾶτε, γενναῖε μου νέε, ἀπάντησε ὁ Ντούγκλας, πνίγοντας ἕνα στεναγμὸ.

Ἡ συνομιλία αὐτὴ γινόταν σὲ μιά ἀκρὴ τοῦ σαλονιοῦ ποῦ ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο.

Ὅλοι, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν ν' ἀκούσουν, παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ βλέμμα τὴν κορβέντα τοῦ λόρδου καὶ τοῦ σωματοφύλακος. Ὅλοι ἦσαν θέθαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ "Εκτορος καὶ καθένας προσπαθοῦσε νὰ μαν

ΕΣΥ! Έσύ! — Ναί! — Έγώ! Δεν με περίμενες, λοιπόν;

— Ναί. Μά αυτό είναι τόσο πολύ... Φοβώμουν τόσο! Δεν τολμώ ποτέ να πιστέψω ά π ό πρίν στην ευτυχία. Δεν λέω ποτέ μου: «Την Κυριακή θά πάω στην εξοχή...» Λέω μονάχα: «Αν κάνει

καλόν κυριό την Κυριακή...» Μά είσαι έσύ έδω; Δεν τό πιστεύω! Σέ λατρεύω τόσο! Ποτέ δεν ήσουν έτσι ώραία! Τό φώς του διαμερίσματός μου ταιριάζει εξάίσια στό χρώμα σου...

— Λοιπόν...

— Λοιπόν, πρέπει νάρχεσαι πολύ συχνά!... Σέ λατρεύω! σέ λατρεύω! σέ λατρεύω!

— Μά μή φωνάζεις έτσι!

— Θα τό φωνάξω σ' όλη τη γή! Έξέ άλλου δεν είναι κανενας στό σπίτι μου... Φαντάσου, έχω δώσει άδεια σέ όλους. Τους είπα πως θά πάω στην έξοχή και τούς έδωσα, διά της θιάς, άδεια μιάς ημέρας. Είμαι κύριος στό σπίτι μου σήμερα και μπορώ νά φωνάξω, νά κραυγάσω πώς σέ λατρεύω. Κανείς άλλος δέ θά μ' άκούση, αγαπημένη μου, έκτός άπό τ' αϋτιά σου και τούς τοίχους: μά αϋτοί τά έξέρουν κιόλας, τούς τόχους πη τόσες φορές.

— Τί τρελλός πού είσαι!

— Έχω μεθύσει άπό τη χαρά μου! Τί ευτυχία! Θα γευματίσουμε μαζί;

— Με έχεις παρασκαλέσει τόσες φορές γι' αϋτή.

— Φυσικά, άφού δεν μπορούσαμε νά έκτεθοϋμε, τρώγοντας σέ κανένα έστιατόριο... Μά θα φάς ίσως πολύ άσχημα έδω: έχω ψώνισα! Έγώ έστρώσα τό τραπέζι. Θα λείπουν ίσως πολλά πράγματα. Έβαλα όμως δυό ποτήρια...

— Τόσα δέ χρειάζονται;

— Αν μ' αγαπάς, τό ένα είναι παρασπινστό. Μά θα τό κανονίσουμε κι' αϋτό... Τό ποτήρι μου είναι μικρό και θα πίνω άπό τό δικό σου...

— Φρόνιμα πράγματα, πρό πάντων.

— Ήσυχασε: Είμαι λιγώτερο τολμηρός άπ' όσο φαίνομαι. Μιλάω πολύ, μά τό κάνω γιά νά κρύψω άπό τόν έαυτό μου τη συγκίνησή μου. Μιλάω σά νέος είκοσι χρόνων πού τη πιύ εξάίσιας κατακτήσεις δεν τόν εξαφνιάζουν. Μά είμαι τριανταπέντε χρόνων, ξέρω ότι ή παρούσια σου έδω είναι ένα θαύμα της τύχης και τά χέρια μου φοβούνται νά σ' άγγίξουν. Κυττάζε τί έχω γράψει στό ήμερολόγιό μου:

«Πέμπτη, 8 'Απριλίου. "Αν εκείνη θελήση, μιά μεγάλη άγάπη άρχίζει σήμερα».

Θ' άρχιση λοιπόν αϋτή ή άγάπη;

— Νομίζω πώς με προσκάλεσε νά προγευματίσουμε...

— "Ας προγευματίσουμε. Σέ προειδοποιώ όμως, κυρία! πρόκειται περί προγεύματος έρωτευμένων. Αν υπάρχει τίποτε άλλο στό τραπέζι έκτός άπό όρεκτικά κι' επιδόρπια, μεζέδες και γλυκά. Πράγματα πού δεν έμποδίζουν τά φιλά. ένδ συγχρόνως τρώει κανείς.

— "Ωχ!

Έξέ άλλου γιά νά είμαστε ειλικρινείς, δέ θάξερα νά ετοιμάσω κανένα φαί! Έχω και σαμπάνια πολύ ζαχαρωμένη. Σου άρέσει;

— Τρελλά.

— Ήμουν θέβαιος γι' αϋτό. Δεν πέρασε και πολύ άπ' τόν καιρό πού ήσουν κοριτσάκι. Και πρέπει νή κάνει πολύ άφρό, δεν είν' έτσι;

— Αχ! ναί! Σαμπάνια πού δεν άφρίζει είναι νευρασθενική.

— Θα σέ κεράσω λοιπόν με τη σαμπάνια της χαράς.

— Χτυπάνε στην πόρτα!

— Μη τρέμεις. Είναι τά παγωτά.

— Υπάρχουν και παγωτά;

— Βανίλια, φράμπουάζ, φρούτα και κρεμα Σαντιγύ.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

γεί νά γυρίση; Και όταν έγύρισε δεν είχε τά παγωτά στα χέρια του, δεν είχε τίποτε στα χέρια του. Είχε μόνο μιά μεγάλη ρυτίδα στό μέτωπο. Ή φωνή του φανέρωνε στενοχώρια, ή κινήσεις του άδημοσύνη.

— Αγαπημένη μου.

— "Ε;

— Δεν ήταν τά παγωτά!...

Κάτι είχε συμβή φαίνεται.

— Αχ!... Τότε τί ήταν;...

— Ήταν... ό γυιός μου.

Είχε λοιπόν παιδί;... "Ε, ναί. Δεν της τό είχε πη, φυσικά. "Όταν κανείς κάνει έρωτα σέ μιά γυναίκα δεν της μιλάει θέβαια πρώτα γιά τέτοια πράγματα. Και έπειτα είναι τριανταπέντε χρόνων μόνο, σβέλτος, ζωηρός: νέος άκόμα.

Νά κάτση λοιπόν νά πη πώς ήταν παντρεμένος, πώς χωρίσε, πώς έχει παιδί όχτώ χρόνων, ήταν σαν νάλεγε πως γέρασε. Και έπειτα τί χρειάζονταν αϋτό; "Αν τό έλεγε δεν θα ήταν πειά γι' αϋτήν ό άγνωστος έλεύθερος, ό έλκυτικός; Θα έπαιρνε μιά σοβαρότητα, ένα θάρος, θα ήταν ό άνθρωπος πού είχε ζήσει τη ζωή του, πού είχε καθήκοντα, ύποχρεώσεις... πράγματα καθόλου διασκεδαστικά... "Ολ' αϋτά δέ θα συνέτειναν διόλου νά γινή μιά γυναίκα φίλη του. Γι' αϋτό δεν της είχε αναφέρει τίποτε σγτικό.

— Και τί ήρθε νά κάνει ό γυιός σου; τήν ρώτησε.

— Ήρθε... ήρθε νά προγευματίση.

— Πώς;

— Ήρθε νά προγευματίση γιατί είναι σήμερα ή ημέρα σου;

— Ή ημέρα του!...

— Μιά φορά τόν μήνα έχω τό δικαίωμα νά παίρνω τό παιδί μου στό σπίτι μου. Τό διαζύγιο τό παραχώρησε στην μητέρα. Κάθε μήνα, μιά Πέμπτη, μου τό στέλνει. Είχα έχασει όλωσδιόλου πώς ήταν ή Πέμπτη του σήμερα! "Όταν προχθές ώρίσαμε αϋτό μικρό ποδύ: μη και μου είπες: «Μεθαύριο, αν θέλεις θα είμαι έλεύθερη», τρελλάθηκα άπό τη χαρά μου και έχασα τά πάντα!... Έξέ άλλου αϋτό δεν τό θυμάμαι ποτέ έγώ. Πάντοτε ή μαγείρισσα μου θυμίζει την ημέρα του έρχομού του τού γυιού μου. Αϋτή ή ήλιθια μπορούσε νά μου τόχει πη... Μά είχε δικήν, γιατί της είπα πώς θα έφευγα σήμερα και θα νόμιζε πώς είχα ειδοποιησει σχετικώς τό μικρό... Θεέ μου, πόσο με στενοχωρεί αϋτό;

— Μά τόν έστειλες πίσω στην μητέρα του;

— "Οχι.

— Αχ!

— Ή μητέρα του τόν άφησε κάτω, όπως πάντα, και ό μικρός άνεβαίνει μόνος του τη σκάλα. Μά... τόν έρώτησα... ή μητέρα του έφυγε με τ' αϋτοκίνητο πού τούς έφερε...

— "Ωχ!

Τί έπρεπε νά τό κάνουν τώρα αϋτό τό παιδί; Δεν έξερете ούτε σεις; Ούτε κι' έγώ. Ούτε κι' αϋτοί περισσότεροι. Τά μάτια τους φανέρωναν την άπελπισία. Νά μην ό πάρηχ οϋτε ένας ύπηρέτης στό σπίτι γιά νά πάη τό μικρό στό ξενοδοχείο! Μά κι' αϋτό δεν θάταν περιήφηση πράγμα.

Τότε έπτε εκείνος:

— Λοιπόν... θα προσθέσω ένα σερβίτιο άκόμη στό τραπέζι.

Μά τό έπτε αϋτό τόσο μουδιασμένα. Και όταν εκείνη έβγαλε ένα «ώχ!» δυσχεροσμημένο, έπιτιμητικό, αϋτός δεν έπέμεινε περισσότερα.

Τί θα γινόταν έξέ άλλου τό έρωτικό πρόγευμα με τό μικρό καθισμένο μεταξύ τους, στην μέση; Τό φαντάζεστε;... Και έπειτα, τί θα τόν έκαναν

— Αχ, άγάπη μου!

— Πάω ν' άνοίξω.

— "Εκείνος έδγηκε έξω. Τότε αϋτή έψαξε στην τσάντα της, έβγαλε τό πιναλάκι της κι' έβαλε λίγο κόκκινο στό χείλη της; τί άλλο μπορεί νά κάνει μιά γυναίκα μόνι της; Μά γιατί αϋτός άρνήται αϋτός άρνήται;

— "Ω, δέ θα φύγης; της έπτε.

— Τί άλλο θέλεις νά κάνω έδω;

Στό τραπέζι τό σημειωματάριο ήταν άνοιχτό:

έπειτα; Θάπρεπε ίσως νά πάνε κ' οί τρεις, με τό παιδί στην μέση, κρατώντας το άπ' τό χέρι, νά σύρουν τά πόδια τους στην σκόνη του μπουλεβάρτου, ως τό θράδι, σαν ένα καλό άστικό άντρώγυνο!... "Ωραία έρωτική ήμέρα, μά την αλήθεια!

Έκείνη έπηρε τό έπανωφόρι της, τό καπέλλο της.

— "Ω, δέ θα φύγης; της έπτε.

— Τί άλλο θέλεις νά κάνω έδω;

Στό τραπέζι τό σημειωματάριο ήταν άνοιχτό:

«Πέμπτη, 8 'Απριλίου. "Αν εκείνη θελήση, μιά μεγάλη άγάπη άρχίζει σήμερα».

Δεν ήταν εκείνη πού δεν τό θέλησε...

Τότε αϋτή πήρε ένα μολύκι κι' άρχισε νά σβύνη τη φράση. Της έπιασε τό χέρι και τη σταμάτησε... Της έπτε γίλια λόγια, θιαστικά, άγωνιώδη: τίποτα δεν έτελειωσε, δεν είναι αλήθεια; Μά κακοτυχία μόνο, θα πηγαινε αϋριο νά τη δη, θ' άρχόντουσαν νά φάνε στό σπίτι μιά άλλη μέρα, τη λατρεύει, την αγαπά όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο, Εκείνη τού άπαντούσε: Ναί, ναί... θέβαια... έννοείται!... Μά κι' αϋτός καταλάβαινε καλά ότι έσπασε πειά κάτι... "Οι αϋτό πού θα γινόταν σήμερα, δεν έμελλε νά γινή πειά ποτέ...

— Αντίο, φίλε μου... τού έπτε. Σκέψου ότι ό γυιός σου περιμένει δέκα λεπτά τώρα στον άντιθάλαμο!... Και έφυγε.

— "Ε, λοιπόν!... έμπα... έμπα... έμπα...

Όχτώ χρόνων, ένα παιδάκι άδύνατο, με χλωμά μάγουλα και μεγάλα μάτια. Μπαίνοντας τραβάει γιά νά φιλήση τόν μπαμπά του, μά ό μπαμπάς, με τό πρόσωπο κολλημένο στό τζάμι κυττάει στον δρόμο κάτι πού άπομακρύνεται γρήγορα και δέ γυρίζει πίσω...

Και έπειτα ό μπαμπάς άρχίζει νά καντζή. Δηλαδή παίρνει ένα τοιγάρο, τό άφήνει νά σβύση και τό φτύνει.

— "Ω, τί ωραία φορεσιά πού έχεις σήμερα, μπαμπά...

Ναί, τό κοστούμι του ήταν έξαιρετικά ώραίο: ένα κοστούμι τού σπιτιού, όλοκαίνο, μωρο. Μά μιλώντας του γι' αϋτό τόν έκανε νά θυμηθι τόν λόγο γιά τόν όποιο τό είχε φορέσει.

— Θα έκανες καλλίτερα νά σκουπίσεις τη μύτη σου, αντί νά λές άνοησίες, άπαντάει στον γυιό του.

Αχ!... Και οϋτε ό καιρός είναι γιά περίπατο.

— Πεινάς; ρωτήσει τό μικρό

— Ναί, μπαμπά.

— Τότε, κάτσε στό τραπέζι.

Αϋτός δεν πεινάει πειά!...

Μά ό μικρός κυττάει αϋτό τό τραπέζι, τό πολύ μικρό, πού τό έχουν στήσει στό στούντιο — τις άλλες Πέμπτες έτρωγαν στό μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας — αϋτό τό τραπέζι όπου υπάρχουν λουλούδια σκορπισμένα σ' ένα ροζ τραπεζομάνηλο, κυττάζει τά ώμορφα χρώματα των πιάτων με τά δρεχτικά, τά έξωτικά φρούτα και τό παγωμένο κρασί πού κατασταλάζει μέσα στό ποτήρι...

— Φάγε λοιπόν, άφού πεινάς!

Μά δέ μπορεί οϋτε ό μικρός νά φάη. Νοιώθει κάτι στό λαιμό του πού τόν έμποδίζει νά φάη. Τραυλίζει:

— "Ω! μπαμπά... γιά μένα είν' όλ' αϋτά... γιά μένα άγόρασε όλ' αϋτά!...

— Μά ναί... ναί, φυσικά...

— "Ω! μπαμπά!... "Ω! μπαμπά!...

Και μονομιάς άρχίζει νά κλαίη.

— "Ε, λοιπόν! Τί τό έπιασε; Γιατί τού ήρθαν τά κλάματα; Α! δεν μπορεί νά τό πη. Ένα παιδί τά καταλαβαίνει αϋτά, θέβαια. Αχ! ναί! μά δεν μπορεί νά έκφραστή. Πρέπει νά τά μαντεύη...

Δεν κάνει άλλο παρά νά ξαναλέη μέσα στα κλάματά του: «"Ωχ! μπαμπά... όχ! μπαμπά...»... "Α, γιά μιά στιγμή προσθέτει:

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μπαμπά;

Και τότε ό μπαμπάς μάντεψε...

— "Ε, λοιπόν!... "Ω! μπαμπά!... "Ω! μπαμπά!...

Και τότε ό μπαμπάς μάντεψε...

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μπαμπά;

Και τότε ό μπαμπάς μάντεψε...

— Ήταν ένας μπαμπάς πού ήταν πολύ λίγο μπαμπάς. Ένας μπαμπάς, πού, άφού έγινε μπαμπάς, έμεινε ό ίδιος σαν

πρώτα. Ένας μπαμπάς πού έπτε: «Ήταν μεγάλη άνάγκη νά γινή αϋτό;» όταν έμαθε πώς είχε γινή μπαμπάς. Ένας μπαμπάς πού αγαπούσε πολύ τις γυναίκες... και πού έμενε παραπολύ λίγο με τη δική του. Τού άρεσαν ή διασκέδασεις, δεν τού άρεσε ν' άκούη ένα μωρό νά κλαίη, οϋτε άκόμα νά θλήπη τά παντελονάκια του νά στεγνώνουν, οϋτε και νά τούρχεται ή μυρωδιά τού γάλακτος... Τόν χειμώνα έμενε στό σπίτι του όσο μπορούσε λιγώτερο. Τό καλοκαίρι έστειλε τη μαμά και τό παιδί τρεις μήνες σέ μια λουτρόπολη, χωρίς νά τούς συνοδεύη κι' αϋτός. Τό παιδί του τόν έκανε νά πλήττη, τόν έθύμωνε. "Όταν έπηρε τό διαζύγιο, ή Πέμπτη τού μικρού τού φαινόταν σαν άγγάρια. Έλεγε: είναι ή μέρα τού περιορισμού μου. Τό έπτε άκόμα πρό όλίγου: ή μαγείρισσα τού θυμίζει ποιές ήταν ή Πέμπτες πού θάρχονταν ό μικρός. Αϋτές τις ήμέρες στό τραπέζι, όπου έτρωγαν ότι τύχαινε, έκανε στον μικρό, μερικές αδιάφορες έρωτήσεις, των όποιων οϋτε καν άκούγε τις άπαντήσεις: τού έδινε ένα πακέτο εικονογραφημένες έφημερίδες — «Νά τού έλεγε — διασκεδάσε» — ένδ αϋτός έκάπνιζε τό ποϋρο του. Γιά νά τελειώνη την ήμέρα, τόν έπηγαινε σ' έναν κινηματογράφο και τσακίζονταν νά πάρη ένα ταξί, όταν άφηνε τό παιδί στην πόρτα τού σπιτιού της μητέρας του. Ναί, ήταν πολύ λίγο πατέρας...

Σήμερα, αϋτό τό παιδί, είχε δη τό πλούσιο τραπέζι με τις λιχουδιές, πού φαινότουσαν σαν νά ήταν ετοιμασμένες γιά τη λαίμαργία ενός παιδιού. Τότε φαντάστηκε πώς ό πατέρας του τό αγαπούσε. Και έκλαψε άπό ευτυχία. "Ο μπαμπάς άνασκήκωσε τό μικρό κεφαλάκι, όπου τά δάκρυα κυλούσαν και έπτε με τη σειρά του:

— Μ' αγαπάς λοιπόν, μικρούλη μου!

— "Ωχ! ναί, μπαμπά!

Αχ! Δεν ήξερε... Δεν έξερει άκόμη πολύ καλά... Μά μαντεύει... Μιά καρδιά παιδικίσια... Μιά καρδιά πού πολ-

λές φορές είναι πολύ μεγάλη... Ένα παιδί πού τό νόμιμζε χαμένο... Βλέπει γιά πρώτη φορά, αϋτά τά δυό μεγάλα μάτια, ύψωμένα πρds αϋτόν με μιά άγωνία, πού άρχίζει νά γίνεται έμπιστοσύνη... Θα έχη ύποφέρει πολύ ίσως αϋτό τό παιδί κιόλας... Τού χαϊδεύει τό κεφάλι μ' ένα χάιδεμα άδέξιο — ήξερε ως τώρα μονάχα τις γυναίκες νά χαϊδεύη. Πρέπει νά μάθη νά χαϊδεύη κι' ένα παιδί... Και έπτε μ' ένα άστείο τόνο στη φωνή του:

— Μικρέ μου άνθρωπάκο, άνθρωπάκο μου!

Και καθώς γυρίζει άλλου τό κεφάλι — γιατί; νά, άπό ντροπή: δέ θέλει νά δη ό μικρός μονομιάς τί έχει τώρη μέσα στό μάτια του — τό βλέμμα του πέφτει στό τραπέζι, στό άνοιχτό σημειωματάριο. Ή κυρία πού έφυγε, δεν πρόφθασε νά σβύση όλόκληρη τη φράση. Έμειναν αϋτές ή λέξεις:

«Τρίτη 8 'Απριλίου... μιά μεγάλη άγάπη άρχίζει σήμερα».

Και ό μπαμπάς ξαναλέει αϋτή τη φράση, ένδ κάτω άπ' τό άδέξιο χάιδεμα του όί λυγμοί τού μικρού παιδιού παύουν σιγά-σιγά.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΧΕΛΙΑ

«Ας προσέχουν όσοι αγαπούν τά χέλια. Ένας Γκαλός γιατρός άνεκοίνωσεν έξαπώς στην Ακαδημία των Λυγκών, ότι άνεκάλυψε στο αίμα των χελιών δηλητήριο παρόμοιο με τό της όχιάς!...

Ένα χέλι δηλαδή θάρους δυό χιλιογράμμων, περιέχει στό αίμα του ποσότητα δηλητηρίου άρκητή γιά νά επιφέρη άκαριαίο θάνατο σέ δέκα ανθρώπους! Τά χέλια δεν έχουν όπως ή όχις τό στόμα κατασκευασμένο σέ τρόπο, ώστε νά χύνουν τό δηλητήριο, όταν δαγκώνουν. Εϋτυχώς όμως πού τό δηλητήριο αϋτό των χελιών είναι άβλαβές, όταν ή σάρκα τους καταναλάκεται ως τροφή. Αφ' ένός διότι τό δηλητήριο αϋτό καταστρέφεται σέ θερμότητα 100 θαθμών, άφ' έτέρου δέ, γιατί τό δηλητήριο αϋτό, όπως και της όχιάς, δεν έπενεργεί διά τού στομάχου. Συνεπώς μόνον τό άίμα χέλι είναι επικίνδυνο.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ!

ΤΗΣ ΖΕΝΕΒΙΕΒ ΝΕΡΑΒΑΛ

ΟΙ θεριστές, άντρες και γυναίκες, φλογιζόντουσαν απ' τον δυνατό πρωινό ήλιο. Στάζοντας από ιδρώτα, δούλευαν με κινήσεις μηχανικές.

Εξαφνα, κραυγές αντήχησαν και τα σκυφτά κορμιά ανωρθώθηκαν πρόσχατα. Τα πρόσωπα, τα σκατεμένα από την κούραση, φωτίστηκαν: η Μαλόν, η πεντάμορφη κόρη του κτηματία σκαρφάλωνε απάνω στις θημωνίες. Εύρωστη, νευρική, λυγρή, ήταν ή ίδια ή νεότερη ένσαρκωμένη. Γελούσε, αφήνοντας να φαίνονται τα μαργαριταρένια της δόντια, ενώ τα μάτια της έλαμπαν. Στ' αντίκρουσμά της όλοι ξέχασαν την κούρασή τους κι' άρχισαν να της φωνάζουν:

— "Εί! "Εί! Μαλόν! "Ανέβα παραπάνω! "Ακόμα πιό ψηλά! "Ακόμα!

Μα πιό πολύ απ' όλους φώναζε ο Ζουλιέν, που όλοι τον θεωρούσαν σαν άρραβωνιαστικό σχεδόν της Μαλόν.

Ωστόσο, κανένας όρκος, καμιά υπόσχεσις δεν συνέσσε τους δυο νέους.

Ο Ζουλιέν που ήταν έρωτευμένος μαζί της, είχε επιχειρήσει πολλές φορές να της φανερώσει τα αισθήματά του. Μα εκείνη του εξέφευε κάθε φορά. Και όμως δεν ήταν δειλός. Χθες ακόμα, ο Ζουλιέν την είχε παραμονεύει σ' ένα έρημο μονοπάτι και την είχε σταματήσει, λέγοντάς της:

— Πότε θα μπορέσω να σου μιλήσω;

— "Αργότερα, του άπαντησε εκείνη φευγαλέα.

— Δεν μπορώ πειά να περιμένω.

— "Αφησέ με...

Αυτό έκανε το νέο παλληκάρι να μαντέψει άδριστα πώς ή νέα κοπέλλα έκανε όνειρα, από τα όποια τον είχε αποκλείσει κ' υπέφερε πολύ...

Τώρα, ή δουλειά που είχε διακοπεί για μία στιγμή, ξανάρχισε πάλι. Ο Ζουλιέν ωστόσο έριχνε κάθε τόσο κρυφές ματιές στην κοπέλλα, ή όποια κάθε τόσο φώναζε τα άλλα παλληκάρια με τα όνοματά τους και μόνο εκείνον φαινόταν ν' άγνοη.

Εξαφνα, καθώς ή ζέστη μεγάλωνε όλοένα, ή Μαλόν έβγαλε το φουλάρι που είχε ριγμένο στον λαιμό της και το πέταξε από το ύψος της θημωνιάς, φωνάζοντας:

— Το χαρίζω σ' όποιον το πιάσει...

Όλοι, εκτός από τον Ζουλιέν, έτρεξαν άμέσως κι' άρχισαν να σπρώχνουν ο ένας στον άλλο, οικειδικώντας με στριγγές φωνές το τρόπαιο. Η Μαλόν φαινόταν σαν ν' εύρισκε μία ευχάριστη σ' αυτό το παιχνίδι. Καθώς θρικόταν απάνω στη θημωνιά, έμοιαζε με Βακχίδα.

Τέλος, ο πιό επιδέξιος από τους θεριστές, άρπαξε το φουλάρι.

— Είναι δικό μου! φώναξε θριαμβευτικά.

Ενας άλλος του το άρπαξε απ' τα χέρια και φώναξε κι' εκείνος:

— "Οχι! Είναι δικό μου!

Ο πρώτος τον έσπρωξε θάνασσα και κατώρθωσε να πάρη πάλι το τρόπαιο. Το άνεμισε σαν μεθυσμένος και το έδεσε γύρω από τον ιδρωμένο λαιμό του.

Ο Ζουλιέν έκανε πώς δεν έβλεπε τί γινόταν γύρω του. Μα εξαφνα δεν μπόρεσε να κρατηθεί πειά και όρμώντας προς το παλληκάρι που είχε δέσει γύρω απ' το λαιμό του το φουλάρι, του φώναζε:

— Βγάλ' το αυτό.

Ο άλλος τον κύτταξε έτοιμος να του ριχθή. Μα σώπασε φοβισμένος αντικρύζοντας την άγρια έκφρασι του Ζουλιέν.

Φωτιά!... Φωτιά!...

Κατάλαβε πώς ο αντίπαλός του ήταν αποφασισμένος για όλα.

— Καλά, είπε βιάζοντας από το λαιμό του το παλί.

— Πέταξέ το κάτω.

Το παλληκάρι πέταξε το φουλάρι και ο Ζουλιέν το άρπαξε με τα χέρια του και το έκανε κομμάτια.

Η Μαλόν που άντελήφθη μόνο το τέλος αυτής της σκηνης, πήδηξε απ' τη θημωνιά και πήγε και στάθηκε μπρός στον Ζουλιέν.

Το κύτταξε περιφρονητικά και του είπα:

— Σε συχαίνομαι...

Ο Ζουλιέν κάτι πήγε να πη...

Μα δεν είπε τίποτε και σκύβοντας το κεφάλι του, απομακρύνθηκε.

Η ημέρα ήτανε πολύ μεγάλη... Μα τώρα πειά το θράσι άπλωνε τις σκιές του στην έξοχή. Ο Ζουλιέν ήταν τόσο φλογισμένος σαν να τον έκαιγε ακόμα ο μεσημεριώτικος ήλιος. Θά ήθελε να χτυπήσει, να σκοτώσει... Θά ήθελε πρό πάντων να διώξη την όπτασία που τον θασάνιζε: της κοπέλλας που αγαπούσε, αυτής που χαμογελούσε στους άλλους κι' αυτόν τον κύτταζε με μίσος.

Χωρίς να φάη, ρίχθηκε στο κρεβάτι του:

— "Ω! να κοιμηθώ! Νά ξεχάσω! μουρμούρισε.

Βέβαια, θά ξανάθρισκε τον πόνο του, την ήμερα. Μα ίσως έν τω μεταξύ νά ξανάθρισκε δυνάμεις για νά προσπαθήση να τον νικήση.

Μα όρες άτελείωτες στριφογύριζε άπνος στο κρεβάτι του.

Τότε λαχταρώντας λίγη δροσιά, σηκώθηκε και βγήκε στην έρημη έξοχή... Σχεδόν, χωρίς να θέλη, τα θήματά του τον ώδηγησαν προς τις θημωνιές. "Ανάμεσα σ' αυτές ξεχώρισε εκείνη όπου στεκόταν, ή Μαλόν την ήμερα. Και του φάνηκε πώς την ξανάβλεπε ακόμα εκεί να τον κύτταζε με μίσος και περιφρόνησι.

Εξαφνα άνασκήρτησε... Απ' τη θημωνιά έβγαίνει μία φλόγα που χοροπηδούσε...

Είχε χάσει τάχα το λογικό του; Τόσο τον είχε ξετρελάνει ή άνάνιησις αυτής της κοπέλλας; "Εφερε το τρεμάμενο χέρι του στο μέτωπό του και τραύλιζε:

— Είμαι τρελλός;

— "Οχι... Δεν ήταν τρελλός... Η θημωνιά καιγόταν. "Η φωτιά δυνάμωνε όλοένα...

Ήταν τάχα μία τυχαία πυρκαϊά ή έμπρισμός;...

Αδιάφορο... Ετοιμάσθηκε να όρμηση για νά δώση το σύνθημα του κινδύνου, όταν εξαφνα μία άκατανίκητη δύναμι τον κάρφωσε στη γη...

Σ' αυτήν την ίδια θημωνιά ξανάβλεπε ακόμη τη Μαλόν που τον έκανε να υποφέρη, τη Μαλόν, που χαμογελούσε στους άλλους.

Αισθάνθηκε να τον άναστατώνη μία μοχθηρή χαρά. Απ' τη πυρκαϊά τον έκδικούσε, καταστρεφοντας το θάβρο του κακού ειδώλου που τον θασάνιζε.

Η φλόγες έβγαίνουν τώρα απ' όλες τις μεριές.

— Όλα άς καούν! Όλα άς καούν!

Μα εξαφνα ή ψυχή του αγρότη άναστατώθηκε με τη σκέψη ότι ή συγκομιδή θά καιγόταν. Και μουρμούρισε:

— Είναι άδύνατον!

Τότε ο Ζουλιέν άρχισε να τρέχη. Χωρίς να στέκεται, χτυπούσε σ' όλες τις πόρτες... Και ή σκιά γέμισε από άλλους...

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΙΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Σε λίγη άπόσται από το Βεσούλ του Φράνς - Κοντέ ύπαγει το χωριό Φρεμικούρ, που το σκιάζουν μεγαλοπρεπή δέντρα, χτισμένο στις γραφικές όχθες του ποταμού Λαιν. Λίγο πριν από το ώραίο αυτό χωριό, στο τέλος της κοιλάδος, θρικόεται ή άγροικία Σειλόν.

Το 1850, που άρχίζει ή ιστορία μας, την πλούσια αυτή άγροικία, τη σημαντικότερη του τόπου, την έκμεταλλεύονταν ο ιδιοκτήτης της "Ιάκωθος Μελλιέ. Οι σταυλοί, ή άποθήκες κ' οι σιτοβολώνες θρικόκοντουσαν σέ δυο στερεές λιθοχίστες καά τετράγωνες οίκοδομές. Λίγο πιό πέρα άρθωνόταν το σπίτι, στο όποιο κατοικούσε ο κτηματίας με την οικογένειά του.

Ο "Ιάκωθος Μελλιέ ήταν ένας άντρας πενήντα πέντε χρόνων, σοφός, αυστηρός και σιωπηλός. "Ωστόσο όλοι τον αγαπούσαν, γιατί ήταν δίκαιος. Δεν τον φοβόντουσαν, αλλά τον σεβόντουσαν. Η τιμιότης του ήταν παροιμιώδης και περισσότερο από το κάθε τι ήταν εύαίσθητος στο ζήτημα της τιμής.

Ο "Ιάκωθος Μελλιέ είχε κοντά του ως έπιστάτη της άγροικίας, τον Πέτρο Ρουθινά, ο όποιος δεν ήταν πειά ύπαλληλος, αλλά μουτικοσύμβουλος, φίλος και σχεδόν άδελφός του κτηματίου.

Ο Πέτρος Ρουθινά, ο όποιος είχε ως αξίωμα της ζωής του τις λέξεις: "Εργασία, αὐταπάρνησις, άφροσύνη", ήξερε μόνος αυτός όλες τις σκέψεις και τις ιδέες του "Ιάκωθου Μελλιέ, αλλά και αυτός μόνο είχε το δικαίωμα, άν και τον υπάκουε πάντοτε σαν τον τελευταίο των ύπηρετών, να τον συμβουλεύη και νά έναντιώνεται στις θελήσεις του, όταν το έκρινε αυτό άναγκαίο.

Ο "Ιάκωθος Μελλιέ είχε χηρέψει πρό δώδεκα χρόνια, αλλά είχε μία μοναχοκόρη, ή όποια ήταν ή έλπίδα, ή χαρά και το καύχημά του.

Η δεσποινίς Λουκία — έτσι την έλεγαν — ήταν μόλις δεκαενέα χρόνια. Ψηλή κι' εύκινητη, γεμάτη ζωή σαν καινούργιος έλαστός, χαριτωμένη σαν χαμόγελο και πρόσχαρη σαν άχτίδα του ήλιου.

Τα μεγαλοπρεπή μαύρα μαλλιά της άπεκάλυπταν το ύπεροχο και πάλλευκο μέτωπό της, κάτω από το όποιο έλαμπαν δυο μεγάλα μάτια μαύρα, γεμάτα φώς και γλυκύτητα.

Το μικρό της στόμα στόλιζαν τριανταφυλλένια και χαμογελαστά χείλη, τα δόντια της ήσαν λεπτά, συμμετρικά και κάτασπρα και ο λαιμός της αλαβάστρινος.

Είπε όμοια με τη μητέρα της, έλεγαν όλοι ήξεραν την πεθαμένη γυναίκα του "Ιάκωθου Μελλιέ.

Αυτό ήταν άλήθεια, όπως έπίσης ήταν άλήθεια ότι ή νέα κόρη είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της την περηφάνεια του, τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του και την ένεργητικότητα του.

Ο "Ιάκωθος Μελλιέ, ο όποιος είχε σπουδάσει λαμπρά τη Λουκία

στο μοναστήρι της γειτονικής πόλεως, έκανε μεγάλα όνειρα γι' αυτήν. "Ηθελε νά την παντρέψη λαμπρά και γι' αυτό της έδινε και πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα προίκα. "Αλλά «άλλαι μὲν βουλαί ανθρώπων, άλλα δέ Θεός κελεύει»... Και ο "Ιάκωθος Μελλιέ έπρόκειτο νά δη πόσο τα όνειρα άπέχουν από την πραγματικότητα...

Μιά νύχτα, που έκανε πολύ ζέστη, ο κτηματίας σηκώθηκε από το κρεβάτι του και άνοιξε ένα παράθυρο του δωματίου του που έβλεπε προς τον κήπο.

Η άτμόσφαιρα ήταν πνιγρή, αλλά τίποτε δεν προεμήνυε καταιγίδα.

Κανένα σύννεφο δεν ύπήρχε στον ούρανό, όπου έλαμπαν τα άστρα.

Ήταν μία νύχτα όμορφη, χλιαρή και μυρωμένη.

Εξαφνα, μεσάνυχτα σήμαναν στο ρολόι του Φρεμικούρ και ο "Ιάκωθος Μελλιέ, αφού άνέπνευσε για μία στιγμή τη μυρωμένη αύρα της νυκτός, έτοιμάσθηκε νά πλαγιάση πάλι, όταν νόμισε πώς είδε κάποια σκιά νά γλυστράη άνάμεσα απ' τα δέντρα του κήπου.

Κρύφτηκε πίσω απ' την κουρτίνα και περίμενε, έχοντας τ' αυτιά του και τα μάτια του τεντωμένα.

Σε λίγο ή σκιά προχώρησε κι' έφθασε ως τ' αυτιά του ο ήχος των άνάλαφρων θημάτων της.

Ήταν μία γυναίκα!...

Προχώρησε ακόμα με άπειρες προφυλάξεις σαν νά φοβόταν μήπως την δοϋν, άνοιξε άθόρυβα μία μικρή πόρτα της ύπηρεσίας και μπήκε μέσα στο σπίτι...

Ο "Ιάκωθος Μελλιέ, έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή κι' άπισθοχώρησε ως το θάθος του δωματίου του, τρίβοντας ά μάτια του για νά θεβαιωθεί πώς ήταν ξύπνιος και δεν οϊμώταν.

Είχε άναγνωρίσει την κόρη του.

Τη Λουκία!

Εμενε για μία στιγμή άκίνητος, έχοντας τα μάτια του δρθάνοιχτα, τα χέρια του άκίνητα, χωρίς καμιά σκέψη στο μυαλό του, κυριολεκτικώς άταλίσωμένος.

Επειτα συνήλθε ξαφνικά και, ανατριχιάζοντας σύγκορμος, άναρωτήθηκε:

— Τί σημαίνει αυτό;

Εγινε κατάχλωμος και κρύος ιδρώς έλουσε το μέτωπό του. "Ωρμησε μ' ένα πήδημα προς την πόρτα του δωματίου του, αλλά τη στιγμή που έτοιμάζονταν νά την άνοίξη κρατήθηκε... Μιά φοικώδης σκέψις τον έσταμάτησε...

Η κόρη του πήγαινε τη νύχτα σέ ένοχες συνεντεύξεις! Η κόρη του τον έαπατούσε!

Τι τρομερή αποκάλυψις για ένα πατέρα...

Σωριάστηκε σέ μία καρέκλα και σπρίζοντας το κεφάλι του στα χέρια του θυθίστηκε σέ ζοφερές σκέψεις.

Ήταν τάχα πλήρης ή συμφορά που φοβόταν;

Ως ποιά σήμερι ή κόρη του είχε λησμονήσει τα καθήκονά της;

Πάνω από ποιά φρικαλέα άδυσσα θάβιζε ή άθλια νέα;

Και ποιος ήταν ο άλλος, ποιος ήταν αυτός που την είχε έελογιάσει και την είχε παρασύρει στο δρόμο

της καταστροφής ;...

Προσπάθησε να θρῆ ποῖος μπορούσε να εἶνε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος πού με τόσο θρασύτητα εἶχε συνωμοτήσει κατὰ τῆς οικογενειακῆς του γαλήνης καὶ τῆς τιμῆς του...

Καὶ καθὼς ἔψαχνε στὶς ἀναμνήσεις του, θυμήθηκε ὅτι εἶχε δὴ πολλές φορές νὰ περιφέρεται γύρω ἀπὸ τὴν ἀγροικία τοῦ Σεῖλόν, ἑνὸς ἀγνωστος νέος πού τὸ ντύσιμό του καὶ οἱ τρόποι του ἔδειχναν πὼς ἀνῆκε σὲ καλὴ κοινωνικὴ τάξι.

Θυμήθηκε ἀκόμα ὅτι μιὰ Κυριακὴ, πού συνώδευσε τῆς κόρης του στὸ Φρεμικούρ εἶδε τὸν ἴδιο νέο, ἀκουμπισμένον σὲ μιὰ στήλη τῆς ἐκκλησίας, σὲ λίγων θημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς. Μετὰ τὴ λειτουργία τὸν ξαναεἶδε στὴν πλατεία καὶ ἀντελήφθη μάλιστα ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ θλέμματος αὐτοῦ, στὸ ὁποῖο δὲν εἶχε δώσει τότε καμμιὰ σημασία, ἦταν τώρα γι' αὐτὸν μιὰ ἀποκάλυψις.

Δὲν χωροῦσε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος νέος ἦταν ὁ ἄθλιος πού ἐξαπάτησε τὴν κόρη του.

Μὲ τὴ σκέψι αὐτῇ, τὸ αἷμα του ἀνέθηκε στὸ κεφάλι του, μιὰ τρομερὴ ὀργὴ τὸν ἐκυρίευσε καὶ ἔνοιωσε μέσα στὴν ψυχὴ του μῖσος καὶ πόθο ἐκδικήσεως.

Θυμήθηκε ἐπίσης ὅτι μιὰ μέρα μπαίνοντας ξαφνικά στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, τὴν εἶδε νὰ κρατᾷ ἕνα κομμάτι χαρτί, τὸ ὁποῖο ἔσπευσε νὰ ρίξῃ στὴ φωτιά τοῦ τζακιού. Αὐτὸ δὲν τὸν προκάλεσε τότε καμμιὰ ὑποψία, γιατί εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὴ Λουκία, ἀλλὰ τώρα δὴ αὐτὰ τὰ μονομερῆ γεγονότα, συνδυασμένα, τοῦ ἀπεκάλυπταν ὅλη τὴν ἀλήθεια...

Ἡ κόρη του ξεγελδώντας τὴν ἐμπιστοσύνη του, λάθαινε ἐπιστολὲς στὶς ὁποῖες ἀπαντοῦσε χωρὶς ἄλλο... Ἀλλὰ ποῖν μέσο χρησιμοποίησαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τους; Ὁχι θέβαια τὸ ταχυδρομεῖο, γιατί ὁ ταχυδρόμος θὰ παρέδιδε σ' αὐτὸν τὰ γράμματα πού προορίζονταν γιὰ τὴ Λουκία.

Ἐπίσης δὲν μπορούσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι χρησιμοποίησαν ὡς μεσάζοντα κάποιον μὴ ἐπικίνδυνον ἀπερὶσκεψία καὶ οἱ ἐρωτευμένοι εἶνε πάντα τόσο προσεκτικοί...

Μιὰ λοιπὸν καὶ δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ πὼς ἡ ἐπιστολὲς τοῦ ἀγνώστου ἔραστοῦ ἔφθαναν ὡς τὴν κόρη του, ἀποφάσισε νὰ ἐξασκήσῃ ἀγρυπνὴ ἐπιτήρησι σ' αὐτὴν γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Σ' αὐτὸ θὰ εἶχε ὡς βοηθὸ του καὶ τὸν ἐπιστάτη του, τὸ Ρουθενά.

Ὡστόσο σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἂν δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ δῇ ἀμέσως τὴ Λουκία καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὴν ἐξηγήσεις. Μὰ ὁ πόθος τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πάντων ἔδωκε τὴ σκέψι του αὐτῇ.

— Ὁχι, εἶπε μέσα του. Θὰ μοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια καὶ ἐγὼ θάλω νὰ μάθω τὰ πάντα.

Πέρασε τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα κυριευμένος ἀπὸ νευρικὴ ταραχὴ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου νὰ κοιμηθῇ καὶ ἡ πρώτη ἀκτίδες τῆς αὐγῆς τὸν θρῆκαν ὅρθιον στὴ μέση τοῦ δωματίου του, γλωμῶ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀλλοιωμένου καὶ μὲ τὰ μαλλιά του ἀνωρθωμένα.

B'

Η ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὅλοι εἶχαν ξυπνήσει στὴν ἀγροικία καὶ ἡ δουλειὰ τῆς ἡμέρας ξανάρχιζε. Ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ προσκάλεσε τότε τὸν Ρουθενά, ὁ ὁποῖος δὲν ὀργησε γὰ παρουσιασθῇ.

— Πέτρε, τὸν ρώτησε ἀπότομα. Ξέρεις τί συμβαίνει ;

— Ὁ ἐπιστάτης, ξαφνιασμένος, ρώτησε :

— Τί θέλεις νὰ πῇ ;

— Ἐπειτα προσέχοντας τὸ γλωμῶ καὶ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ κυρίου του, τὸν πλησίασε μὲ ἀγωνία.

— Μὰ τί ἔχεις ; Τί σοῦ συνέβη ; Μήπως εἶσαι ἄρρωστος ;...

— Ὁχι. Καταλαβαίνω ὅμως τὴν ἐκπληξί σου, γιατί πρὶ ὀλίγου καθὼς κυτάχτηκα σ' ἕνα καθρέφτη, φροθήθηκα ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ μου... Πέτρο, τὴ νύχτα πού μὰς πέρασε ἔκανα μιὰ φοβερὴ ἀποκάλυψις...

— Πρὸς Θεοῦ ! Ἐξηγήητε !

— Ἡ κόρη μου, θγαίνει τίς νύχτες ἔξω.

— Ὁ Ρουθενά ἀνατρίχιασε.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπε. Θὰ εἶδες ὄνειρο...

— Ὁχι ! Ὁχι ! Εἶχα σηκωθῇ τὰ μεζάνυχτα καὶ εἶχα

πάει ὡς αὐτὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἀναπνεύσω λίγν, ὅταν τὴν εἶδα νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπῆτι γλυστρώντας σὰν σκιά στὴ δειντροστοιχία.

— Καὶ δὲν τὴ ρώτησες ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ;

— Ὁχι, γιατί δὲν θέλω ἀκόμα νὰ μάθῃ ὅτι τὴν εἶδα. Ἐξ ἄλλου, ὅτι μοῦ ἔκρυβε ἐκεῖνη, τὸ μάντεψα μόνος μου.

— Καὶ τί ὑποπτεύεσαι ;

— Τί νὰ ὑποπτεύωμαι, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ, μ' ἕνα θιασμένο χαμόγελο. Δὲν ὑποπτεύωμαι, εἶμαι θέβαιος !

— Μὲ τρομάζεις !

— Λοιπὸν ἐσὺ δὲν ἤξερες τίποτε ;

— Τίποτε... Ἀλλὰ πρόσεξε, Ἰάκωβε, μήπως ἀπατάσαι...

— Ὁ ! Θὰ τὸ ἤθελα πολὺ... Ἀλλὰ σοῦ ἐπιαναλαμβάνω, εἶμαι θέβαιος...

— Τί πιστεύεις λοιπὸν ;

— Πιστεύω ὅτι ἡ κόρη μου ἡ Λουκία πρόδωσε ὅλα τὰ καθήκοντά της καὶ ἀτίμωσε τὸν πατέρα της.

— Ἀδύνατον ! φώναξε ὁ Πέτρος Ρουθενά μὲ ἀγανάκτησι. Πὼς μπόρεσες νὰ κάνῃς μιὰ τέτοια μυσσὰ ὁκέψι, Ἰάκωβε ;

— Συκοφαντεῖς τὴν κόρη σου ;...

— Εἶνε ἀθλία, ἀκούς ; Ἀθλία !...

— Ὁ ! πὼς μπορεῖς καὶ τὴν κατηγορεῖς, ἐνῶ ξέρεις ποσο καλὴ, πὼς γλυκεῖα, πόσο ἐνάρετος εἶνε ;... Ὁ ! τὴν ἔχουν ὀνομάσει στὸν τόπο Προστάτη Ἀγγελο τῶν φτωγῶν καὶ τῶν δυστυχισμένων... Αὐτὸ πού λὲς εἶνε τερατώδες, εἶνε τρομερὸ !...

— Ἀφοῦ τὴν ὑπερασπίζεσαι, μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς, γιατί τρέχει τὴν νύχτα ἔξω στὴν ἐξοχή ;

— Ἰάκωβε, ἴσως θέλῃς κρυφὰ ἀπ' ὅλους νὰ πάῃ νὰ δοιθῇ κανένα φτωχὸ στὸ Φρεμικούρ, πιθανὸν τὴ χίρρα Ματελέ πού εἶνε ἄρρωστη καὶ ἔχει τρία παιδιά, τὰ ὁποῖα πεινοδοῦν...

— Ἡ ἀπάντησίς σου, Πέτρο, εἶνε παράλογη, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος κουνώντας τὸ κεφάλι του. Πότε ἐναντιώθηκα στὶς φιλικὲς ἐπιστολὰς τῆς κόρης μου ; Ἰσα-ἴσα... Ὁ ! οἱ ξέρουν ὅτι ὑπάρχει πάντα στὸ σπῆτι μου ψωμὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Στὸ σπῆτι μου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κρύβεται κανεὶς γιὰ νὰ δοιθῇ τοὺς δυστυχεῖς. Ἐξ ἄλλου, ξέρω ὅτι χθὲς τὸ βράδι ἡ Λουκία ἔστειλε ἕνα καλὸ γειμᾶτο μὲ τρόφιμα στὴ χίρρα Ματελέ. Τοῦ κάκου προσπαθεῖς νὰ τὴ δικαιολογήσῃς, ἰὰ μᾶτια μου εἶν' ἀνοιχτά καὶ βλέπουν. Ἀλλὰ ἀφορμὴ ἔκανε τὴν κόρη μου νὰ θγῇ κρυφὰ τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπῆτι της. Ἡ Λουκία εἶνε κόρη ἀνάξια... Μὲ ἀτίμωσε ! Φοβεῖσαι ! Φοβεῖσαι !... Θέλω νὰ μάθω... καὶ φοβεῖσαι νὰ μάθω ὅτι ἀγνωστὸς ἀκόμα...

— Ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἔβριξε ἕνα στυγνὸ θλέμμα στὴν ἐξοχή.

— Ὁ ! αὐτὰ εἶνε δικά μου ! ψιθύρισε μὲ πικρία. Πολλοὶ ζηλεύουν τὴν περιουσίαν μου... Οἱ ἀνδρῆται ! Μὲ νομίζουν εὐτυχισμένο... Ὁ ! πόσο θὰ γελοῖσαν, πόσο θὰ χαιρώτουσαν ἂν μάθαιναν ὅτι ἡ ντροπὴ καὶ ἡ ἀτιμία σκέπασαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου Μελλιὲ...

— Ὁ Πέτρος Ρουθενά, ἀπολιθωμένος, ἀκίνητος, ἄφανος φαινόταν ὡς νὰ εἶχε καθηλωθῇ στὸ πάτωμα.

Μετὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ἰάκωβος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε :

— Συνάντησες ποτὲ ἕνα νέο ψηλὸ, ξανθὸ, μὲ γαλὰνὰ μάτια, ὥρχο καὶ ντυμένο κομψὰ νὰ κάνῃ τὸν περὶπατὸ του κοντὰ στὴν ἔπαυλι ;

— Ναι, πολλές φορές.

— Τὸν ξέρεις ;

— Ὁχι. Εἶνε ἴσως ἀπὸ τὴν πόλι.

— Καὶ ἦρθε νὰ μείνῃ λίγον καιρὸ στὴν ἐξοχή. Κατὰ ντὶ Φρεμικούρ ;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ νέος πού...

— Αὐτὸς εἶνε, Πέτρο, καὶ θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του, νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχεται... Θὰ φροντίσῃς ἐσὺ γι' αὐτὸ ;... Θὰ σὲ στερεθῶ στὴν ἔπαυλιν σήμερα, αὐρῖο, μιὰ θδομάδα, ἕνα μῆνα στὴν ἀνάγκη. Θὰ φύγῃς ἀμέσως. Θεωρῶ περιττὸν νὰ σοῦ οὐστηῶ νὰ ἐνεργήσῃς μὲ μεγάλη περίσκεψιν. Πρὸ πάντων ἡ Λουκία δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε ἀπ' ὅσα εἴπαμε ἐδὼ μεταξύ μας.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ Πέτρος Ρουθενά ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀγροικία, διευθυνόμενος στὸ Φρεμικούρ.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τίς πέντε ξαναγύρισε.

— Ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ τὸν περιμένε ἀνυπόμονα.

— Λοιπὸν, τὸν ρώτησε, ὅταν μπόρεσαν νὰ μιλήσουν ἑκατέρωθεν νὰ φοβοῦνται ἀδιάκριτα αὐτὰ.

— Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτε στὸ Φρεμικούρ, ὅπως καὶ στὸ Γραγιόν, στὸ Λουτὲ καὶ στὸ Ρενκούρ, ὅπου πῆγα κατὰ

πιν. Μὰ στάθηκα εὐτυχέστερος στὸ Σαιντ - Ἰρουν...

— Ἀ ! μὲνε στὸ Σαιντ-Ἰρουν μαζί με τοὺς γονεῖς σου ;

— Ὅτε γονεῖς, οὔτε φίλους ἔχει στὸ Σαιντ-Ἰρουν...

— Ἐξακολούθησε, σ' ἀκούω...

— Κατοικεῖ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βερτώ, ὅπου νοίκιασε ἕνα δωμάτιο μὲ τὸ μῆνα. Ξέρω ἀπὸ καιρὸ τὸν ξενοδόχο, καὶ ἐνῶ ἀδελφάζω ἕνα μπουκάλι κρασί, πού τοῦ προσέφερα, μπόρεσα νὰ τοῦ ἀποσπᾶω τίς πληροφορίες πού σοῦ φέρνω. Φρόντισα μάλιστα νὰ μὴ φανῶ πολὺ περιέργος γιὰ νὰ μὴν προκαλέσω τὴ δυσπιστία του. Ὁ νέος ὀνομάζεται Ἐδμόνδος, δὲν ἔχει οικογενειακὸ ὄνομα, εἶνε λίγο ἄγριος καὶ δὲν μιλάει ποτὲ σὲ κανένα. Ὁ γέρο-Βερτώ ἀπορεῖ τί ζητᾷ στὸν τόπο. Βγαίνει πολὺ σπάνια ἔξω, μὲνει κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, ὅπου καὶ τρώει. Σχεδὸν πάντοτε γράφει. Πληρώνει ταχυτικώτατα ὅτι, ἐξοδεύει, πράγμα πού δείχνει ὅτι δὲν στερεῖται χρημάτων.

— Ὁ Ρουθενά στάθηκε ὡς νὰ διστάζε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Αὐτὰ μόνο ἔμαθες ; τὸν ρώτησε ὁ Ἰάκωβος. Αὐτὸς ὁ νέος κρύβει τ' ὄνομά του... Ἐχει, φαίνεται τοὺς λόγους του νὰ θέλῃ νὰ μὴν ἀγνωστος... Ἀπὸ πότε θρίσκειται στὸ Σαιντ-Ἰρουν ;

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος αὐτὸς μὲνει στὸ Σαιντ - Ἰρουν.

— Πρὸ δύο περίπου μηνῶν.

— Καὶ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῦ ἦρθε ;

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς, ψιθύρισε ὁ Ρουθενά.

— Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! Ἀπὸ τὸ Ρέιμς ! φώναξε ὁ Ἰάκωβος μαζεύοντας τὰ φρύδια του. Αὐτὸ εἶνε !... Ἡ Λουκία ἔμεινε πέντε μῆνες στὰ περιγύρα αὐτῆς τῆς πόλεως, στὸ Φιρμανύ, στὸ πατρικὸ σπῆτι μίαν φίλης καὶ συμμαθητρίας τῆς... Ἀ ! δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἀφήσω τότε νὰ φύγῃ, ὡς νὰ προαισθανόμουν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Δὲν χωράει πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι συναντήθηκαν στὸ Φιρμανύ ἡ στὸ Ρέιμς. Ἡ Λουκία ξαναγύρισε πρὸ δύο μηνῶν στὸ Σεῖλόν καὶ πρὸ δύο μηνῶν ὁ νέος α

«Η επιστολή ήταν μέσα σ' ένα φάκελλο, χωρίς επιγραφή. Ο Ίάκωβος Μελλιέ έκλεισε το παράθυρο, θεασιώθηκε ότι κ' η πόρτα ήταν κλεισμένη προσεχτικά κι' έπειτα, σβήνοντας το φάκελλο, πήρε από μέσα την επιστολή και διάβασε τα εξής:

«Πολυαγαπημένη μου Λουκία,
«Η τέσσερες ημέρες που έχω τώρα να σε δω μου φαίνονται αιώνες δολοκλήροι...»

Τι λοιπόν θα συνέβαινε αν έπρόκειτο να ζήσω ένα χρόνο μακριά σου; «Ανατριχιάζω και μόνο με την ιδέα του ταξιδιού που πρόκειται να κάνω και το οποίο είναι απαραίτητο για την ευτυχία μας.

«Ελα απόψε κατά τις δέκα, όταν όλοι θα κοιμούνται στην Επαυλί.
«Ελα, αγαπημένη μου, έχω ανάγκη να σε δω, να σε σφίξω στην καρδιά μου... Πρέπει μ' ένα βλέμμα των ματιών σου που λατρεύω να τονώσω το θάρρος μου και μ' ένα φιλήμα σου να ενισχύσεις τις δυνάμεις μου.

Θα σε περιμένω κοντά στη μικρή γέφυρα. Θα έχω μαζί μου, όπως πάντα, μάρτυρας της συναντήσεώς μας τα άστρα του ουρανού και τις κλαυθμηγίζουσες εκείνες λιτές που θρέχουν τα κλωνίρια τους μέσα στο ποτάμι.
ΕΔΜΟΝΔΟΣ»

Καθώς διάβαζε, μιά όριζόντια ρυτίδα χώρισε στα δυο το μέτωπο του γαιοκτήμονος και τα μάτια του πετούσαν άπαισιες λάμψεις. Τα χαρακτηριστικά του είχαν αλλοιωθεί και τα χείλη του έτρεμαν.

— Οί άτιμοί! Οί άτιμοί! ψιθύρισε με φωνή θαθεία.
«Πάρε, διάβασε, διάβασε και σύ! έπρόσθεσε δίνοντά την επιστολή στον Ρουθενά. «Έχω ανάγκη άλλης απόδειξης; Αυτές ή γραμμές, τις οποίες έχαραξε το χέρι ενός άτιμου, φωνάζουν το αίσχος μου... Η άθλια καταπάτηση και κύλησε μέσα στον θυόρκο την τιμή της και τη δική μου. «Αλλά πού είναι λοιπόν αυτός ο άτιμος που κρύβεται την ημέρα και περιφέρεται την νύχτα στο σκοτάδι σαν ληστής;

Και με φωνή τρομερή φώναξε:
— «Α! συμφορά σ' αυτόν! Συμφορά και στους δυο τους! Ο Πέτρος Ρουθενά έγινε κατάχλωμος σαν τον κύριο του και ρώτησε:

— Τι σκοπεύεις να κάνεις;
— Δεν ξέρω, απάντησε ο Μελλιέ με ύφος άγριο.
— Ίάκωβε, ξαναείπε ίκετευτικά ο επιστάτης, σε παρακαλώ, σκέψου...
— Αυτό κάνω... σκέπτομαι...

— Πρόσεξε μην παρασυρθείς από τον θυμό σου, Ίάκωβε... Η έκφρασις του θλέμματός σου με τρομάζει! Δεν τολμάω να σε κυτάξω... Είμαι θέσιος ότι συλλογίζεσαι κάτι τρομερό...

— Ναι, την εκδίκησή μου...
— Ίάκωβε, ίσως το κακό δεν είναι τόσο μεγάλο όσο φαντάζεσαι, ίσως είναι καιρός άκόμα...

— Ατιμάστηκα! Ατιμάστηκα! φώναξε ο κτηματίας.
«Η κόρη μου είναι τώρα ένα πλάσμα τιποτένιο... Έξευτελίστηκε από έναν κλέφτη της τιμής, από έναν άθλιο... Η Λουκία Μελλιέ είναι πια ένα χαμένο παιδί για μένα!... Ο Ρουθενά, στέναξε και χαμήλωσε το κεφάλι του.

— Πού βρίσκεται αυτήν τη στιγμή; ρώτησε ο κτηματίας με μιά σκοτεινή σκέψη μέσα στα μάτια του.

— Στο δωμάτιό της.
Πήρε το γράμμα, το έβαλε σ' έναν άλλο φάκελλο, τον έκλεισε και δίνοντάς το στον Ρουθενά, του είπε απότομα:
— Βάλ' το στο μέρος απ' όπου το πήρες, στον μαντρότοχο.

Ο Πέτρος Ρουθενά τραβήχθηκε πίσω δυο βήματα, έχοντας τα μάτια του προσηλωμένα στον γαιοκτήμονα.

— Αλλά τί σκοπεύεις να κάνεις; ρώτησε μ' ανησυχία.
— Αυτό άφορά μόνο έμένα.

— Έστο... Αλλά, αν δεν γελιέμαι, θέλεις να τους στήσης παγίδα; Για ποιόν σκοπό... Ίάκωβε, αυτό δεν είναι άξιο για έναν άνθρωπο σαν εμένα!...

— Δεν δέχομαι παρατηρήσεις! απάντησε ο Ίάκωβος, χτυπώντας το έδαφος με το πόδι του. Δεν έχω καμιά διάθεσι να τις ακούσω...

— Ίάκωβε, σ' έφορκίζω στην μνήμη της συζύγου σου, που τόσο την αγάπησες, κάλεσε την κόρη σου, μίλησέ της, ρώτησέ την...

— Όχι!... «Αφσέ με και κάνε ό,τι σε διατάσσω... Θέλω ή Λουκία να πάη απόψε στο ραντεβού που της δίνει ο φίλος της.

Ο Πέτρος Ρουθενά κατάλαβε ότι ήταν περιττόν να προσπαθήσει να καταπραΰνη την όργη του κυρίου του. Γι' αυτό, άποφάσισε να σωπάσει για την ώρα, επιφυλασσόμενος

να μεσολαθήσει άργότερα για να προετοιμάσει τη νεαρή κυρία του, για την οποία ένοιωθε θαθεία στοργή, γεμάτη σεβασμό και άφοσίωσι.

Χαμήλωσε λοιπόν το κεφάλι του και βγήκε έξω απ' το δωμάτιο.

Υπακούοντας στην διαταγή του κυρίου του, ξανάβγαλε την επιστολή στο μέρος του μανδροιοιχού απ' όπου την είχε πάρει και κατόπιν ξαναγύρισε στην άγορική.

«Έπειτα από μιά ώρα, ή Λουκία Μελλιέ πήγε κι' αυτή στο ίδιο μέρος, τράβηξε το τουόλο απ' τον μανδρότοχο και πήρε την επιστολή.

Την έχωσε γρήγορα στο στήθος της, κυτάχοντας συγχρόνως γύρω της με δυσπιστία.

Ήούχασε ωστόσο θλέποντας, ότι δεν την είχε δει κανείς. Απομακρύνθηκε τότε γρήγορα και, γυρίζοντας στην Επαυλί, κλείστηκε μέσα στο δωμάτιό της για να διαβάσει το γράμμα κρυφά από τα μάτια όλων.

«Τι νέα είχε τους λόγους ν' ανησυχή; Έπειδή ήταν ένοχη ή συνείδησή της, δεν μπορούσε να ήσυχάσει κι' έτρεμε διαρκώς μήπως άποκαλυφθή το μυστικό της. Φοβόταν μην την προδώσει το ίδιο το μέτωπό της που σε κάθε στιγμή γινόταν κατακόκκινο. Φοβόταν άκόμα, μήπως ο πατέρας της διαβάσει το σφάλμα της μέσα στα μάτια της και δεν τολμούσε πια να τον κυτάξει.

Είχε μάλιστα προσέξει με φρίκη, ότ' έδω και λίγες μέρες ο Ίάκωβος Μελλιέ φαίνονταν σκεπτικός και σκυθρωπός, αλλά όφισατο με γενναιοδωρία τους φόβους της, τις αγωνίες της και τα κακά προαισθήματά της για το μέλλον.

Υπέφερε για εκείνον, για εκείνον που άγαπούσε με όλη την δύναμη της ψυχής της με τον ύπεροχο αυτόν έρωτα, που είναι ικανός για τις πιο μεγάλες θυσίες.

«Ήταν νέος κι' ώρατος. Η Λουκία άγνοούσε άν ήταν πλούσιος, είχε όμως ευγενική ψυχή, ύψηλές ιδέες και γεμάτα ένθουσιασμό όνειρα ποιητό, κάθε τι τελος που μιλάει στη ζωική φαντασία μιάς νέας.

Είχαν συναντηθί μιά μέρα τυχαίως στο πανηγύρι κάποιου χωριού και με το πρώτο θλέμμα που άλλαξαν, γεννήθηκε μιά άμοιβαία συμπάθεια. Η άρραπή δεν είχε γρηγώτερη από μερικές συγκινήσεις που γεννιούνται στην καρδιά.

«Εκείνος ήταν χλωμός και περίλυπος. Θα υπέφερε, θα ήταν δυστυχής ίσως.

Έτσι, μαζί με τη συμπάθεια, γεννήθηκε και το ένδιαφέρον...

Της διηγήθηκε όσα ήξερε για τα περσιμένα του, της μίλησε για τη γεμάτη θλίψεις ζωή του, μιά ζωή πλάσματα έγκαταλελειμμένου που στερήθηκε κάθε στοργή, κάθε τρυφερότητα, κάθε μητρικό χάδι.

«Η Λουκία προσπάθησε να τον παρηγορήσει παρέχοντάς του την έλπίδα καλλιτέρων ημερών στο μέλλον... Έκανε μάλιστα κάτι περισσότερο απ' αυτό: το μόνο που είχε δικό της, ήταν ή καρδιά της... και του την προσέφερε...

Άγνοώντας, μην έχοντας συνείδηση του κινδύνου, δεν συλλογίσθηκε καθόλου ότι ίσως κάτω απ' την ανθυμότητα αυτή καταφέρεται, να υπήρχε ή άβυσσος...

«Τι μέθη του έρωτος, πρό πάντων του πρώτου έρωτος, φέρνει. Όλιγο ήδονής και γοητείας και μολονότι είχαν πράσει ξηρή μήνες από τότε ή μέθη της Λουκίας δεν είχε διαλυθί άκόμα...

Μέσα στην άφελή και ήρωική έμπιστοσύνη της προς αυτόν που άγαπούσε, δεν είχε συλλογισθί άκόμα σοβαρά τα θέσι της. Τον άγαπούσε τυφλά, χωρίς ύστεροβουλία, και όπως του είχε δώσει την ψυχή της, έτσι θα του έδινε εύχρηστώ και τη ζωή της.

Παντού, γύρω της έβλεπε λουλουδια και δεν συλλογίζεταν διόλου ότι τα άνθη αυτά μπορούσαν να φυλλορροήσουν κάτω απ' τα δάκρυα. Λυπόταν μόνο, γιατί ως την έτυχ ή εκείνη ήταν άναγκασμένη να κρύβη το μυστικό της από τον πατέρα της.

— Είν' άναγκαίο αυτό προς χάριν του έρωτός μας της είχε πη ή Έδμόνδος.

Κι' εκείνη είχε σωπάσει. Ωστόσο ή Λουκία, παρ' όλα τα προαισθήματά της, δεν φανταζόταν τώρα ποτέ ότι ο πατέρας της είχε άνακαλύψει ένα μέρος του μυστικού της.

(Ακολουθεί)

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

Ο Τζόρτζ Ράφτ στο δικαστήριο. Πώς άθώωθηκε πανηγυρικά. Όπου ένα παιδάκι άποστομώνει τον Σαρλώ. Μάρλεν Ντήτριχ και Μάε Γουέστ. κτλ.

ΣΤΟ πρωτοδικείο του Λος Άντζελες έκδικάστηκε, τελευταία μιά δίκη που έκανε μεγάλη αίσθηση. Η Έταιρία «Παραμάουντ» είχε υποβάλει μήνυσι εναντίον του γνωστοτάτου ήθοποιού Τζόρτζ Ράφτ, κατηγορώντας, ότι διέλυσε το συμβόλαιό του μαζί της.

Ο ήθοποιός υπεράσπισε τον έαυτό του όσο πιο καλά μπορούσε και είπε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση να υποδυώμαι ρόλους γκάγκστερ ή άλλων έγκληματιών, μά δεν θα δεχθώ ποτέ, και για κανένα λόγο, να υποδυθώ ρόλο κτηνωδού, όπως ήθελε ή «Παραμάουντ». Κρίνετε και μόνοι σας. Στο φιλμ, έξ αίτιας του οποίου διέλυσα το συμβόλαιό μου μαζί της, ήθελε να υποδυθώ ρόλο ναύτου, ο οποίος με τ' πιστόλι στο χέρι, ξαναγκάζει γυναίκες και παιδιά να μείνουν σ' ένα πλοίο που ναυαγεί, για να σωθί ο ίδιος στην μοναδική θάρκα, ή οποία άπομένει... Για όλο το χρυσάφι του κόσμου, δεν θα δεχθώ ποτέ ένα ρόλο τόσο φριχτό.

Ο δικαστής, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, φώναξε μ' ένθουσιασμό:

— Μπράβο σας, κύριε. Είσαθε ένας από τους λιγοστούς σημερινούς νέους που θάβουν την τιμή πάνω απ' το χρήμα. Και υπό τις ένθουσιώδεις έπευρημίες του άκρατηρίου, άπήλλαξε τον Τζόρτζ Ράφτ κάθε κατηγορίας.

Ο Σαρλώ είναι γνωστός ως άνθρωπος πνευματώδης, του οποίου ή έξυπνες απαντήσεις δεν άργούν να γίνουν γνωστές σ' όλο τον κόσμο.

Τελευταία, ωστόσο, ο ένδοξος ήθοποιός θρήκε, αντί κάθε άλλης απαντήσεως, ένα στενωχωρημένο χαμόγελο. Πρό ήμερών, ένα χαριτωμένο χαμίνι του Χόλλυγουντ τον έπλησίασε στον δρόμο και του ζήτησε ένα αυτόγραφο.

— Όχι, όχι, μικρέ μου, απάντησε ευγενικά ο Σαρλώ. Πάνε χρόνια τώρα που δεν δίνω πια αυτόγραφα.

Έπειτα προσπάθησε να του δικαιολογήσει και να του πη ότι είχε άηδιάσει μ' αυτούς τους κυνηγούς αυτόγραφων... Το παιδάκι τον άκρυσε προσεχτικά κι' έπειτα κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν σάς καταλαβαίνα...

Κι' έπειτα, με ύφος πονηρό, πρόσθεσε:

— Μήπως δεν ξέρετε να γράφετε, κύριε Ίσάπαν;

Το άνέκδοτο που θα σάς διηγηθώ με παρακάτω είναι λίγο σκαμπρόζικο, μά και τόσο χαριτωμένο, ώστε άξίζει τον κόπο να παραβλέψουμε λίγο την σεμνοτυφία.

Το διηγήθηκε, τελευταία, ο διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου Έρρικ Στροχάιμ, σ' έναν κύκλο συναδέλφων του. Άπολαύσατέ το:

«Ένας γνωστός καλλιτέχνης είχε πάει, τελευταία, σε μιά έπαρχία της Γαλλίας και μη ξεροντας πώς να περάσει τη θραδιά του, κατέληξε σ' ένα καφωδείο.

— Έχετε τίποτε καλό; ρώτησε την διευθύντρια.

— Ό! του άπάντησε εκείνη. Έχω ένα πραγματικό θαύμα: μιά κοπέλλα που έχει το στόμα της Τζόαν Κράουφορντ, τα μάτια της Ντανιέλ Νταριέ, τα πόδια της Μάρλεν Ντήτριχ, την έκφραση της Γκρέτας Γκάρμπο...

— Χμ! έκανε ο καλλιτέχνης. Κι' ένα τέτοιο θαύμα βρίσκεται εδώ;... Πώς δεν πήγε στο Χόλλυγουντ;

— Τι λέτε, κύριέ μου; απάντησε ή οικοδέσποινα. Έμεις εδώ, έχουμε αούστηρές άρχές. Δεν την άφησε ό... μαμπάς της!

Σ' ένα μεγάλο χορό που έδόθη στο Χόλλυγουντ πρό όλίγου καιρού, συναντήθηκαν ή δυο

άσπονδες αντίζηλες, ή Μάε Γουέστ και ή Μάρλεν Ντήτριχ.

Η Μάρλεν Ντήτριχ κύτταξε περιφρονητικά ή Γουέστ και ψιθύρισε στον καθαλλιέρο της:

— Έχετε δη ποτέ φώκια... Κυτάχτε την!...

Τα λόγια αυτά τά είπε σιγανά, μά ή Μάε Γουέστ την άκουσε.

Και είπε δυνατά:

— Τι μοχηρές, τέλος πάντων, που είναι αυτές ή καμήλες!

Ο Σαρλώ, ως γνωστόν, πρόκειται να πραγματοποιήσι μιά πολύ παλαιά του έπιθυμία, και να υποδυθί τον ρόλο του Μεγάλου Ναπολέοντος σ' ένα φιλμ, που θα γυρίσει σε λίγον καιρό.

Μά οί κακεντρεχείς του Χόλλυγουντ που ισχυρίζονται πώς ο Σαρλώ ξεθύμανε πια και έδωσε ό,τι είχε να δώσει, λένε:

— Αυτό το φιλμ θα είναι τό... Βατερλώ του!...

Ο Φρέντυ Μαρτολομέν, ο μικρός ήθοποιός που υπεδόθη τόσον έπιτυχώς τον ρόλο του «Δαυίδ Κόπερφιλντ» και του «Μικρού Λόρδου», παίρνει σήμερα τον ίδιο μισθό που παίρνει κ' ή Τζόαν Κράουφορντ.

Κι' έπειδή ή διάσημη ήθοποιός τον συμπαθεί εξαιρετικά, της είπε τελευταία:

— Άκούστε, μίς Κράουφορντ. Έμεις οί δυο παίρνουμε τον ίδιο μισθό... Τι λέτε;... Δεν θα κάναμε ένα πρώτης τάξεως άνδρόγυνο;...

Και ή Τζόαν, γελώντας, του άπάντησε:

— Δεν είναι άσχημη ή ιδέα σου, Φρέντυ... Μά θα σου άπαιτήσω όταν μεγαλώσης...

Η Γαλλίς θεντέττα Ντανιέλ Νταριέ, ξαναγυρίζοντας απ' το Χόλλυγουντ στο Παρίσι, πολιορκήθηκε από τους δημοσιογράφους της γαλλικής πρωτεύουσας.

— Πώς σάς φάνηκε ή Άμερική, την ρώτησαν. Πώς είναι εκεί οί άνθρωποι;

Κ' ή διάσημη στάρ, που οί δημοσιογράφοι δεν την άφηναν ν' άναπνεύσει, άπάντησε:

— Όχι τόσο ένδοξητικοί σαν τους συμπατριώτες μας!...

Η Σιμόν-Σιμόν δεν φαίνεται καθόλου εύχαιριστήμένη από τό... έπαγγελμα της θεντέττας.

— Μά δουλεία είν' αυτή! Έλεγε, τελευταία, σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο. Σε κάνει να πεθαίνεις, ν' αφήνεις κομμάτια του έαυτού σου και κανένας δεν νοιάζεται γι' αυτό...

Ένα θράδι, στο Χόλλυγουντ, «γύριζε» ως τα μέσα της περασμένης, στην οποία έπρεπε όλη την ώρα να είμαι γονατιστή και να προσεύχομαι...

«Ήσουν τόσο κουρασμένη, τόσο ένθουριασμένη, ώστε ένιωθα έναν κόμπο στο λαιμό και τα μάτια μου είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα... Τέλος σταματήσαμε καμιά φορά... Άναπνεύσαμε μ' άνακούφισι νομίζοντας ότι το μαρτύριό μου είχε τελειώσει...

Μά φανταστήτε τη φρίκη μου, όταν την άλλη μέρα το πρωί, μου είπαν πώς το κομμάτι της ταινίας που είχαμε γυρίσει, χάλασε κι' ότι έπρεπε να την «ξαναγυρίσουμε»... Λίγο έλειψε να πεθάνω, εκείνη τη στιγμή. Πάντως, έπειτα, από το δεύτερο «γύρισμα» άρρώστησα... Και όμως υπάρχουν κορίτσια που με ζηλεύουν για την τύχη μου...

Τι λένε σχετικώς ή θαυμάστριες της χαριτωμένης θεντέττας;

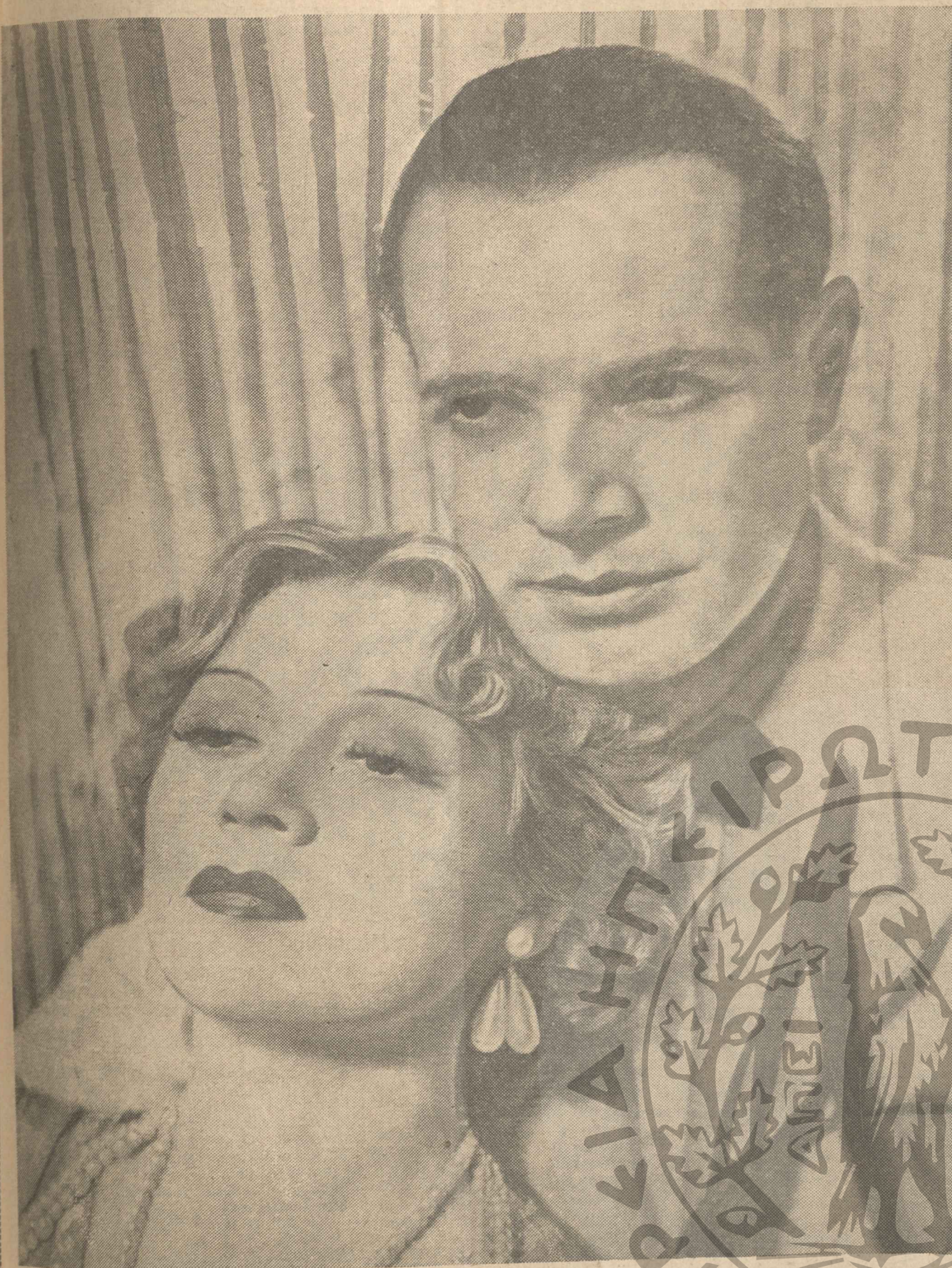
Ο Σαρλώ ως Μέγας Ναπολέων

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μιά χαρακτηριστική πόζα της θεντέττας "Αν Σόθερν, της οποίας το άστρο μεσουρανεί στο στε-
ρέωμα του Χόλλυγουντ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Δυό από τους καλλιτέρους στάρ του γαλλικού κινηματογράφου, η "Εντθίζ Φεγχιέρ και ο Πιέρ Ρισάρ - Βίλη στο
φίλμ «Η Κυρία από τη Μαλάκκα».

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΓΙΑ τις πεθερές λέμε συνήθως ένα σωρό κατηγορίες. Μά ο Περονέ, εκείνος ο θεότρελλος Περονέ, δεν είχε ποτέ κανένα παράπονο από την πεθερά του. "Όχι μόνο δεν τον στενοχωρεί με την παρουσία της, όπως είναι κοφωμένη σ' ένα παλιό σπίτι στο θάθος της έπαρχίας από μια αγιάτρευτη αρθρίτιδα, αλλά και συχνά, μ' ένα τηλεγράφημα, φωνάζει κοντά της κόρη της, με την πρόφασι ότι χειρότερεψε ξαφνικά ή κατ'απόψη της υγείας της, όπως άποψε. "Ο Περονέ, τρισευτυχής, τρέχει τότε να χαρή την έλευθειά του.

Μη νομίζετε, όμως, πως ο Περονέ θρίσκει έτσι την ευκαιρία να κάνει όργια με τους φίλους του. Κάθε άλλο! Είναι χαρούμενος μόνο και μόνο, γιατί μπορεί να γυρίσει άργα στο σπίτι του, χωρίς σκοτούρες. Κι' ακριβώς άποψε είναι στη λέσχη μια σπουδαία συγκέντρωση που θα κρατήσει πολλές ώρες και φυσικά ο Περονέ θα δίνει τη μισή του ζωή για να μη λείψει...

— Νά μου τηλεγραφήσης, αγάπη μου, μόλις φθάσης! Είπε της γυναίκας του στον σταθμό. "Αν με χρειασθής, θά τα παρατήσω όλα και θά τρέξω κοντά σου. Καλό ταξίδι!...

Καλό ταξίδι!... "Α! Στάσου... Πάω να σου πάρω ένα μαξιλάρι...

Κι' ο Περονέ προχώρησε στην αποβάθρα του σταθμού και θρήκε πιο κάτω τον άνθρωπο που πουλούσε μαξιλάρια για τους ταξιδιώτες.

— Δώσε μου, ξένα, παρακαλώ...

— Κι' έμένα ένα... Έκανε κάποιος δίπλα του.

— "Ω, κύριε Πρόεδρε! φώναζε ο Περονέ, μόλις γύρισε το κεφάλι.

— "Αγαπητέ μου Περονέ!... του άπάντησε εκείνος, λοιπόν, κι' εσύ;

— "Όχι, όχι. "Η γυναίκα μου φεύγει... Πηγαίνει στη μητέρα της, στην "Ορλεάνη... Κι' εσείς;

— "Ένα άνιαρό ταξίδι για τις υποθέσεις μου... "Η θέσι μου είναι εδώ, σ' αυτό το θαγόνι, μα δεν θά ξεχάσω να πιάω να χαιρετήσω την κυρία... Τό θεωρώ καθήκον μου!...

— Εύχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε... Κι' αλήθεια, μιά και σάς θρήκα, έχω να σάς πω δυό λόγια...

Κι' ο Περονέ άρχισε να μιλά με τον "Ανρί Γκαρνά, που ήταν επίτιμος πρόεδρος του καλλιτεχνικού συλλόγου τους «"Απόλλων». Σ' αυτόν τον σύλλογο ο Περονέ θυσίαζε όλες τις ελεύθερες ώρες του, γιατί είχε το πάθος του ήθοποιου. Μολονότι ήταν δημόσιος υπάλληλος, είχε τη φιλοδοξία να γίνει μεγάλος καλλιτέχνης. Μιά ανέλπιστη λοιπόν ευκαιρία του είχε παρουσιασθή για να πραγματοποιήσει τ' όνειρο της ζωής του: ν' αλλάξει ρόλο. Μέχρι σήμερα του έδιναν πάντα ρόλους «κωμικού». Μά τους είχε θραυθή πειά... "Η-θελε τώρα πιο σοβαρούς, πιο δύσκολους, με περισσότερη ευσένη...

— Πρέπει, κύριε Πρόεδρε, πρέπει ν' αλλάξω... Έλεγε του "Ανρί Γκαρνά... Τό θέλω και για τη γυναίκα μου... Δεν μπορώ να την άκούω να με φωνάζει «μπούφο»...

— Μη σ'ενοιάζει, Περονέ, μη σ'ενοιάζει!... Θά φροντίσω εγώ γι' αυτό... του υποσχέθηκε ο Γκαρνά χαμογελώντας. Μά γιατί δεν κάνεις λόγο του Πρεσσάρ; Αυτός είναι ο θιασάρχης...

— Του μίλησα! φώναζε ο Περονέ. Μά αν του πήτε κι' εσείς δυό καλά λόγια... "Εσείς είσαστε ο Πρόεδρος!...

— Πάει καλά... Έκανε ο Γκαρνά. Νά μου τ'ό θυμίσης, όταν θά γυρίσω...

Τό τραίνο άρχισε να κινείται. "Ο "Ανρί Γκαρνά θιάσθηκε ν' ανέβη στο θαγόνι του. "Ο Περονέ τότε τ'ά έχασε για μιά στιγμή...

— Διάβολε! Έκανε. Καί τ'ό μαξιλάρι;...

— Δώσε μου τ'ό έμένα. Θά φροντίσω εγώ...

— Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!... Καλό ταξίδι, κύριε Πρόεδρε!

Τό τραίνο τώρα έθγαινε από τόν σταθμό. "Ο Περονέ άποχαιρέτησε μ' ένα νόημα τη γυναίκα του.

— Καλό ταξίδι, αγάπη μου!... της φώναζε. Τό μαξιλάρι τ'ό έχει ο κ. Γκαρνά. Θά ταξιδέψετε μαζί... Θά σου τ'ό πέρη ο ίδιος. Καλό ταξίδι...

"Ο Περονέ, θγαίνοντας από τόν σταθμό, πήρε ένα ταξί για να πάη πιο γρήγορα στη λέσχη. Είχε άργήσει... Οι άλλοι θά είχαν κιόλας συγκεντρωθή εκεί πέρα και θά είχαν άρχισει τη συζήτηση. "Απόψε, μάλιστα, ήταν να μοιράσουν κάποιους ρόλους. "Ο άρχισαν πρόθεσε στον "Οθέλλο». Κι' ο Περονέ ήθελε τόν ρόλο του πρωταγωνιστού...

"Επρεπε να του τόν δώσουν!...

Μά πώς; Πώς θά κατάφερνε να τους πείση; Πώς θά τους έδειχνε πως κάνει για σοβαρούς ρόλους;

— Αέφανα, μιά τρελλή ιδέα πέρασε άστραπιαία απ' τ'ό μυαλό του. Μιά έξοχη ιδέα! "Α!

Επί τέλους! Τους κρατούσε! Και ξεσπάσε δλόχαρος σ' ένα νευρικό γέλιο.

Στη λέσχη τόν υποδέχθησαν, όπως τ'ό είχε φαντασθή. Μά γέλια, με φωνές, μ' εγκαρδιότητα.

— Γεια σου... "Οθέλλο! τ'ό φώναζε για να τόν πειράξη ο Πρεσσάρ, ο θιασάρχης.

"Ο Περονέ μπήκε μ' ένα παράξενο ύφος, δίχως να τους χαιρετήσει. Κι' έπειτα, πλησιάζοντας τόν θιασάρχη, τ'ό είπε με μιά θραυνή φωνή:

— Μ'ε συγχωρείτε!... "Ηρθα άπόψε εδώ πέρα για να σάς άποχαιρετήσω...

Οι άλλοι τόν κύτταξαν κατάπληκτοι, έτοιμοι να γελάσουν. "Ασφαλώς θά τούς έκανε κανένα άστείο... Μά μυστά στην άλλόκοτη σοβαρότητά του, έδειλναισαν.

— Ναι, φίλοι μου... έξακολούθησε ο Περονέ. Θά έγκαταλείψω πειά την τέχνη. "Ο ρόλος μου τελείωσε!... Δεν μπορώ πειά να σάς κάνω να γελάτε... "Εκτός, αν θρίσκη κανείς άστεία τη συμφορά μου...

Μιά θαθεία σιωπή άπλώθηκε γύρω του. "Ο Περονέ τότε πήρε θάρρος και έαναείπε:

— Ναι, ναι... Μ'ε θρήκε μιά μεγάλη συμφορά... "Επεσε, ξαφνικά, σάν κεραυνός, στο σπίτι μου, στην οικογένειά μου, στην ευτυχία μου... "Όχι... Δεν πέθανε κανείς!... Είπε κατά χειρότερο!... "Ατιμάσθηκα!...

Κι' έκρυψε τ'ό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. "Ολοι τόν τριγύρισαν περίεργοι, άνησχοι, σαστισμένοι.

— Μά τί έπαθες, Περονέ; τόν ρώτησε τέλος ο Πρεσσάρ.

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

— Μά τί έπαθες, Περονέ; τόν ρώτησε ο Πρεσσάρ ο θιασάρχης.

Ξε για να τόν πειράξη ο Πρεσσάρ, ο θιασάρχης.

"Ο Περονέ μπήκε μ' ένα παράξενο ύφος, δίχως να τους χαιρετήσει. Κι' έπειτα, πλησιάζοντας τόν θιασάρχη, τ'ό είπε με μιά θραυνή φωνή:

— Μ'ε συγχωρείτε!... "Ηρθα άπόψε εδώ πέρα για να σάς άποχαιρετήσω...

Οι άλλοι τόν κύτταξαν κατάπληκτοι, έτοιμοι να γελάσουν. "Ασφαλώς θά τούς έκανε κανένα άστείο... Μά μυστά στην άλλόκοτη σοβαρότητά του, έδειλναισαν.

— Ναι, φίλοι μου... έξακολούθησε ο Περονέ. Θά έγκαταλείψω πειά την τέχνη. "Ο ρόλος μου τελείωσε!... Δεν μπορώ πειά να σάς κάνω να γελάτε... "Εκτός, αν θρίσκη κανείς άστεία τη συμφορά μου...

Μιά θαθεία σιωπή άπλώθηκε γύρω του. "Ο Περονέ τότε πήρε θάρρος και έαναείπε:

— Ναι, ναι... Μ'ε θρήκε μιά μεγάλη συμφορά... "Επεσε, ξαφνικά, σάν κεραυνός, στο σπίτι μου, στην οικογένειά μου, στην ευτυχία μου... "Όχι... Δεν πέθανε κανείς!... Είπε κατά χειρότερο!... "Ατιμάσθηκα!...

Κι' έκρυψε τ'ό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. "Ολοι τόν τριγύρισαν περίεργοι, άνησχοι, σαστισμένοι.

— Μά τί έπαθες, Περονέ; τόν ρώτησε τέλος ο Πρεσσάρ.

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

ο θιασάρχης, άκουμπώντας τ'ό χέρι του στον ώμο του. "Ο Περονέ τόν κύτταξε με δακρυσμένα μάτια.

— Φίλοι μου, τούς είπε, θά νομίζετε πως δεν έχω ντροπή άπό τ'ό συμβαίνοντα; Είπε μερικώς συμφορές που λέν λέγονται...

Μά έσείς είσαστε φίλοι μου και δεν θά γελάσετε... "Ε, νά... Είμαι άξιος της συμπόνας σας. "Η γυναίκα μου με άπατάει!...

Κανείς, μά την αλήθεια, δεν γέλασε. "Ολοι τους ήταν στενοχωρημένοι, όλοι τ'ό έδειχναν φανερά τη συμπόνα τους. "Ο Περονέ ξεσπάσε σ'ε πνιγμένους λυγμούς κ' ύστερα άπό ήσυχασε λιγάκι, γύρισε κ' είπε στον Μαρτέν, που έπαίξε τούς ρόλους τ'ό «πρώτου έραστού».

— Κύτταξέ με καλά, Μαρτέν. Πρόσεξε τ'ό πρόσωπό μου αυτή τη στιγμή... Μπορεί να σου χρειασθί... "Εχεις μυστά στα μάτια σου τ'ό πρόσωπο ενός άτυχου συζύγου, τ'ό πρόσωπο ενός άπατημένου συζύγου. "Ε, πώς σου φαίνεται;

— Θάρρος! τ'ό είπε ο Πρεσσάρ και τ'ό έσφιξε τ'ό χέρι.

"Η πρωταγωνίστρια όμως, ή Ζερμαίν Λορμιέ, δεν άνθεξε περισσότερα.

— Μά, επί τέλους, Περονέ, τί συνέβη;... τόν ρώτησε. Πώς τ'ό κατάλαδες;

— Την τελευταία στιγμή... όπως πάντα. "Ερχεται μιά ήμερα που ή ύποψια σ'ε θασανίζει περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και τότε, δεν σ'ε ξεγελούν πειά ούτε ή προφάσεις, ούτε τ'α τηλεγραφήματα της άρρωστης πεθεράς σου. "Ε-τρέα λοιπόν στον σταθμό κ' είδα τη γυναίκα μου ν' άνεβαίνει στο τραίνο... μ α ζ ύ του! "Α, οι άνανδροι!... Οι τιποτένιοι!...

Κι' ο Περονέ άφρισε από τη λύσσα. Αυτή τη σκηνή την είχε πετύχει καλλίτερα από τις άλλες. Πολύ καλλίτερα!...

Γύρω του οι φίθοροι ζωήρεψαν.

— Μα ποιός είναι αυτός, ποιός είναι;

— Θέλει και ρώτημα;... Είναι ο "Ανρί Γκαρνά... πετάχθη και είπε κάποιος.

— Πώς!;

"Ο Περονέ γύρισε άπότομα, σάν να τόν είχε δαγκώσει ένα φείδι. "Ο Πρεσσάρ όμως ο θιασάρχης, τόν χτύπησε πάλι στον ώμο πατρικά.

— Φταγέ μου φίλε... τ'ό είπε. Τώρα που τ'ά ξέρεις όλα, μπορούμε να σου πούμε την αλήθεια... "Εμείς τ'ό ξέραμε από καιρό... Μά ποιός μπορούσε να σου τ'ό πη; Είπε μοιραίο... Πάντα οι σύζυγοι τ'ό μαθαίνουν τελευταίοι...

Μά σάπασε ξαφνικά από τ'ό κατάπληκτο και κατάχλωμο πρόσωπο τ'ό Περονέ. "Η έκφρασίς του ήταν γεμάτη άπόγνωση, άγωνία και πόνο: ήταν ή έκφραση τ'ό προσώπου ενός μεγάλου τραγικού ήθοποιου.

Αυτή τη φορά όμως ήταν άληθινή. "Ο Περονέ, για πρώτη φορά, μάθαινε πως τόν άπατούσε σ'ε αλήθεια ή γυναίκα του!...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

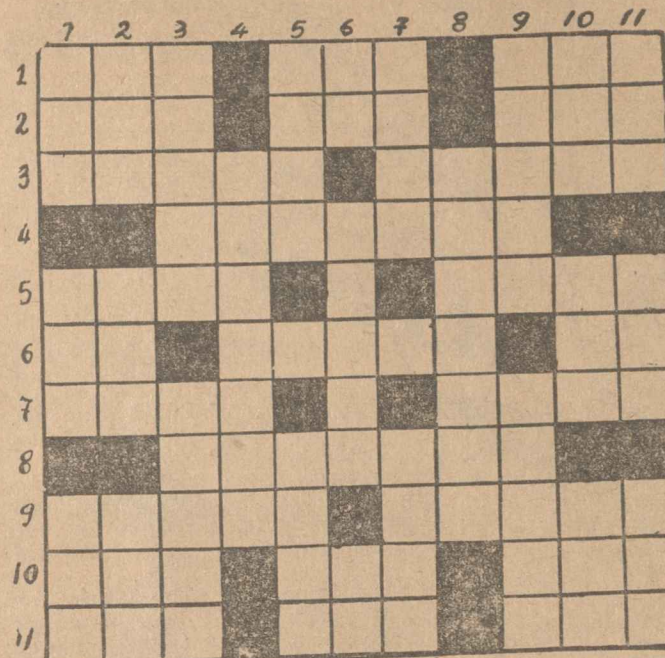
ΤΕΝΕΚΕΔΟΚΡΟΥΣΙΑ

Την τελευταία ήμερα τ'ό Φλεβάρη στην Τρίπολι έχουν ένα παράξενο έθιμο. Μαζεύονται όλα τ'α παιδιά της γειτονιάς και με παλιοτενεκέδες τ'ό πετρελαίου κρεμασμένους στο λαμό περιφέρονται στους δρόμους έχοντας ένα κουτό σύντροφό τους καθόλα άπάνω σ' ένα γαίδαρο. Τρέχουν λοιπόν όποια τ'ό γαϊδάρου και φωνάζουν:

— "Εξω, Κουτσοφλέβαρε, νάρθη ή Μάρτης με χαρά και με πολλά λουλούδια!

Συγχρόνως χτυπούν τους τενεκέδες και χαλούν τόν κόμο στις φωνές. "Αλλοίμονο δ'ε αν τύχη και περνά αυτή τη στιγμή κανένας κουτός από τόν δρόμο αυτό. Τόν παίρνουν από κοντά με γερή τενεκεδοκρουσία και στρίγγλικες φωνές και τόν αναγκάζουν να τραπή εις άτακτον φυγήν, θέλοντας και μη.

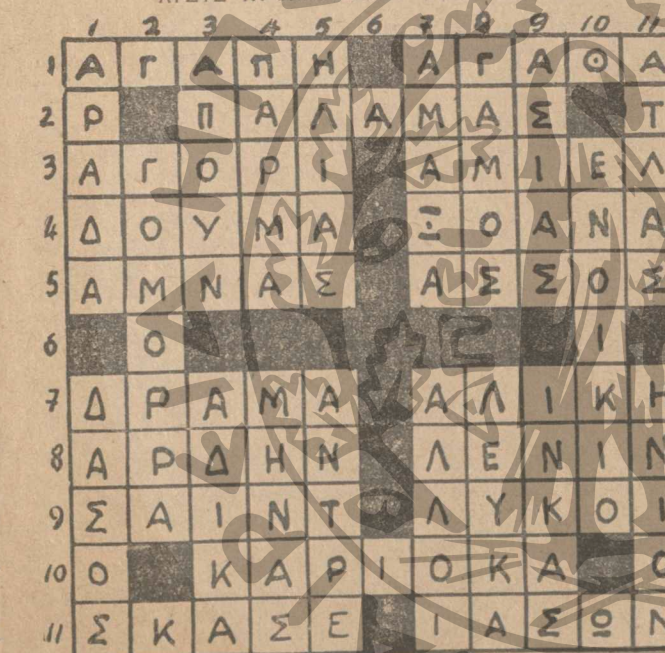
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, "Αθήναι.

"Ο ριζοντίω ς. — 1 Με τις κλωτσιές... "Αντωνία (πληθ. οδ.) ήραυνη πτηνού. 2 Μετράται μέ... λεπτά. "Ηγεμών της "Αλβανίας. "Αρχαία θεά. 3 Πόλις της Αιγύπτου. Μυθική νήσος, κατοικία της "Ηούς και ένδιαίτημα της Κίρκης. 4 Δωμάτιον. 5 Κάθε άνθρωπος γίνεται μετά τ'α 20 χρόνια του. Στενός συγγενής. 6 Φθόγγος. Πουλί. "Αμερικανός στρατηγός. 7 Κράτος της "Ασίας. "Άλλο κράτος της "Ασίας. 8 Θερμάζον του ανθρώπου. 9 "Ο τάφος της θρίσκειται στον Κεραμεικό. "Οπλον. 10 "Επαρχία της "Αρμενίας. Πηγαίνα (δημ.) Πρόθεσις. 11 Θεά. "Αντωνία (πληθ. δοτ.) "Έλλην φύλαρχος.

Κ α θ έ τ ω ς. — 1 Πρόσωπο της Γραφής. Θάλασσα. "Αρχαία θεά. 2 Σύνδεσμος. Καταφατικόν. "Σύνδεσμος (άρχ.) 3 Πόλις της Θράκης. Θεά. 4 Σαρακοστιανό. 5 Τό πρόσωπο έχει συνήθως τέτοιο σχήμα (ξεν.) φρέσκα. 6 Κτητική άντωνμία. Συχασία. "Ασθρον (βηλ. πληθ.) "Επεσε θύμα της συζύγου του. "Ωραία πουλί. 8 "Ένας απ' τούς δώδεκα. 9 Ποτόν. Δυνατές πνοές. 10 Τ'α πάντα... Δεν είναι τ'α μισά. Κόση του Κόου. 11 Τρία όμοια φωνήεντα. Κομφόρς. "Οπως (δημ.)

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΤΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΚΓ'

Ελλάδα.

Καί σήμερα ακόμα, περισσότερο από τα δυο τρίτα του πληθυσμού νύνονται με ύψασμα που ή γυναίκες τα γνέθουν και τα υφαίνουν μόνες τους στις φτωχικές καλύδες τους.

Ετσι γίνεται μία μεγάλη οικονομία, γιατί τα χειροποίητα αυτά υφάσματα είναι πολύ καλλίτερα κι' αντέχουν δώδεκα φορές περισσότερο απ' αυτά που πουλιούνται στην πόλη, γιατί τα τελευταία καταστρέφονται με την ύγρασία και ξεσκίζονται σαν το χαρτί.

Κι' αυτό ακόμα το αγγλικό εμπόριο αναπτύσσεται πολύ άργα, παρ' όλες τις χαμηλές τιμές των εμπορευμάτων και παρ' όλες τις εξαιρετικές εύκολες που κάνουν οι Άγγλοι έμποροι.

Για μερικά υφάσματα ωστόσο, όπως για τα έμπριμέ φουλάρια, θα ήταν εύκολο στους θιομηχάνους μας να δημιουργήσουν ένα κέντρο καταναλώσεως στην Ανατολή και προ πάντων στην Ελλάδα, δημιουργώντας φουλάρια τιμών ευκαιρίας, στα οποία το μετάξι να είναι ανακατεμένο με υλικά κατωτέρας ποιότητας. Θα έπρεπε επίσης οι θιομηχανοί μας να μάθουν ποιά σχέδια και ποιοί χρωματισμοί προτιμούνται από τους λαούς της Ανατολής...

Ξαναγυρίζουμε πάλι στην οδό Αθηνών, μπρός σ' ένα καφενείο που διατελεί υπό την ειδωλολατρική και αρκετά περίεργη προστασία της Αφροδίτης, της οποίας έχει το όνομα.

Αν έκανε κανείς μία στατιστική των εμπορικῶν καταστημάτων στην Ελλάδα, τα καφενεία και ή ταβερνεία θα κατελάμβαναν σ' αυτήν την πρώτη θέση.

Μα αυτό δεν σημαίνει ότι οι Έλληνες πίνουν.

Αν στην Αγγλία, στην Ολλανδία και στις άλλες θόρειες χώρες υπάρχη ανάλογια μεταξύ του αριθμού των ταβερνών και του αριθμού των μεθυσών, δεν συμβαίνει το ίδιο και στην Ελλάδα, όπου ο κόσμος δεν πίνει παρά μόνο καθαρό νερό.

Η λιτότης αυτή δεν είναι τόσο μία ανάγκη που την επιβάλλει το κλίμα, όσο μία από τις αρετές της ράτσας. Και αν στην Ελλάδα τα καφενεία και τα ταβερνεία είναι πάντα γεμάτα, αυτό συμβαίνει γιατί οι άνθρωποι εκεί κάτω αισθάνονται μία μεγάλη και διαρκή ανάγκη να μαζευτούν κάπου για να μιλήσουν. Στην Ελλάδα, πατέρας, σύζυγοι, παιδιά, μόλις ξημερώσει, τριβούν τα μάτια τους, σκουπίζουν το πρόσωπό τους με την άκρη του μανικιού τους και βγαίνουν έξω για να ξαναγυρίσουν μόνο την ώρα του φαγητού. Έτσι όλος ο όρρη πληθυσμός βρίσκεται σε λίγο συγκεντρωμένος στο καφενείο, θρονιασμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι, ανάμεσα σ' ένα ποτήρι νερό κι' ένα φλυτζάνι με καφέ.

Όλοι, πλούσιοι και φτωχοί, καπνίζουν στα καφενεία σιγαρέττα από μεσολογγίτικο καπνό, που είναι ξανθός και

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ο οποίος έπεσε κηφθ τη χώρα μας κατά τα έτη 1861—1868—1874

μυρωδάτος σαν τον καλλίτερο καπνό της Τουρκίας και το γκαρσόνι αφήνει σε κάθε τραπέζι ένα μικρό μεταλλικό δοχείο με στάχτη, πάνω στην οποία άργοκαίγεται ένα άσπυμένο κάρβουνο.

Απ' αυτά τα κάρβουνα ανάβει και ξανανάβει καθένας τα σιγαρέττα του, τα οποία στρίβει με μία καταπληκτική επιδεξιότητα και γρηγοράδα.

Το έσωτερικό των καφενείων στην Ελλάδα δεν έχει τίποτε το ανατολίτικο.

Στάς Αθήνας και στις κυριότερες ναυτικές πόλεις θυμίζουν κάπως τα καφενεία των έπαρχιών μας, με τα μαρμαρίνα τραπέζια τους, τον παροπαράτομο πάγκο και τα πέτσινα ντιβάνια τους.

Στις ελληνικές έπαρχιες, ή επίπλωσις των καφενείων είναι ακόμη πιο άπλη. Τα τραπέζια είναι από ξύλο, θαμμένο πράσινο ή κόκκινο, ή καρέκλες ψάθινες και οι τοίχοι άσπρισμένοι με ασθέστη, δεν έχουν άλλα στολισματα, εκτός από μερικές κακές λιθογραφίες, που παριστάνουν έπεισόδια του πολέμου της Ανεξαρτησίας, ή νίκες των Ρώσων κατά των Τούρκων.

Από το 1871, οι Γερμανοί προσπάθησαν, μα χωρίς επιτυχία ν' αντικαταστήσουν τις λιθογραφίες αυτές με χρωματιστές χαλκογραφίες, που παριστάνουν τους Γάλλους στρατιώτες να φεύγουν πανικόβλητοι μπροστά στις λόγχες των Ρώσων.

Μα δεν βλέπει κανείς τέτοιες εικόνες παρά μόνο στα καφενεία, στα οποία οι Γερμανοί, από υπερβολικό πατριτισμό, τις προσέφεραν δωρεάν.

Μέσα στο κεντρικότερο καφενείο της Λειβαδιάς, θρίσκουμε συγκεντρωμένους τους πιο διαφερετικούς τύπους με τα πιο διαφορετικά ντυσίματα, υπαλλήλους και κλητήρες, κτηματίες κι' έμπόρους, Αθηναίους και Βοιωτούς. Εδώ, ο έπαρχος, με καπέλλο μαύρο και ρεντιγκότα μάλαί με τον δήμαρχο, του οποίου ή πολύπτυχη φουστάνη λα άπλώνεται ως τις γειτονικές καρέκλες.

Εκεί, ο ειρηνοδίκης, με ρεπούμπλικα, συζητάει με τον γραμματέα της Δημαρχίας, ένα στεγνό γεροντάκι με ζωηρό βλέμμα, με τη μέση του σφιγμένη σε μία φουστάνη λα, ανάλογη προς το μικρό του σώμα.

Οι αξιωματικοί της φρουράς, κορδωμένοι μέσα στις στολές τους, παίζουν μεταξύ τους χαρτιά σε μία γωνία της σάλας.

Οι πολίτες φορούν δλοι, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, το ένδοξο κοστούμι σε όλες τις ποικιλίες που δημιουργεί ή κομψότης και ή περιουσιακή κατάσταση του καθενός.

Όπως πάντα, ή πολιτική αποτελούσε το αντικείμενο των ζωηρών συζητήσεων των πελατών του καφενείου. Επρόκειτο, καθώς θυμάμαι, για ένα νόμο του οποίου ή κυβέρνηση έπέτυχε με πονηρό τρόπο την ψήφισή του από τη Βουλή, έπωφελουμένη της άπουσίας των βουλευτών της Αντιπολιτεύσεως.

Όλοι αυτοί οι καφενόβιοι ήξεραν το Σύνταγμα, όπως το «Πάτερ ημών» και ή αγανάκτησίς τους δεν είχε όρια με τη σκέψη ότι αυτό που έκανε ή Κυβέρνησις αποτελούσε πρόκληση και προσβολή εναντίον του λαού.

Όλοι περνούσαν από χέρι σε χέρι τις αθηναϊκές έφημερίδες, όπου γινόταν εύρος λόγος για την εξέγερση που επικρατούσε στην πρωτεύουσα. Καί ή φιλοδοξία κι' ή ματαιοδοξία του φτωχού αυτού έπαρχιώκομου έμπιστου πιά ζωηρές από ποτέ.

Οι ύποψοιφιοί διά διάφορες θέσεις, των οποίων ή έλπις είχαν αναζωογονηθή με την πρόβλεψη μίας κυβερνητικής μεταβολής, περνούσαν μπρός τους υπαλλήλους κυτάχοντας τους περιφρονητικά, ενώ οι τελευταίοι, από τον έπαρχο ως τον γραμματέα του κι' από τον δήμαρχο ως τον κλητήρα, είχαν την ανήσυχη έκφραση των ανθρώπων που

δεν είναι σίγουροι για την έπαυριον.

Ο καφετζής κυκλοφορούσε, πηγαίνοντας καφεδες σε δ-λους, μα τα πιο γλυκά χαμόγελά του άπευθυνόντουσαν ιδι-αιτέρως στους έλεκτους του μέλλοντος.

Ήταν ένας άνθρωπάκος στρογγυλός και χοντρός, σαν γερμανική σούρα. Τα πονηρά ματιά του χανόντουσαν κάτω απ' τα παχιά μάγουλά του και ή χοντρή και γυαλιστερή στην άκρη μύτη του δεν είχε ασφαλώς τίποτε το κλασσικό.

Ένα πελώριο φέσι στεκόταν ολόγιστο στο κεφάλι του και τον έκανε πολύ κομικό. Τέτοιοι παχείς άνθρωποι είναι σπάνιοι στην Ελλάδα και προ πάντων στο έσωτερικό της. Αποτελούν εξαιρέσεις στην ελληνική φυλή που είναι ή πιο στεγνή και πιο αδύνατη που ξέρω, έπειτα από την άρα-δική.

Ο έπαρχος, αρκετά στενοχωρημένος για την στάσι που έπρεπε να κρατήσει απέναντι των κομματάρχων, φαινόταν άπορασιμένος να πάη στη Θήβα για να συμβουλευθώ το νομαρχή. Η θήρα άπεχει όχτω λευγες από τη Λειβασειά και συνδέεται μαζί της μ' έναν έλεεινό δρόμο, ο οποίος, εν τούτοις, άσυρφετα στον συντομο πινακα των άμα-ζώνων δδών του βασιλείου.

Η συγκοινωνία μεταξύ των δύο πόλεων γίνεται κάθε μέ-ρα μ' ένα άθλιο λεωφορείο που μόλις χωράει έξη επιβά-τες. Όσο για τους καυστερημένους αυτοί σκαρφαλώνουν από πίσω, άπάνω στις άποσκευές.

Όσο πρωτόγνο κι' αν είναι αυτό το μέσον συγκοινωνίας, ωστόσο άποτελεί μία μεγάλη πρόοδο για μια χώρα, όπου προ δέκα ακόμα έτών, πήγαιναν από τας Αθήνας στη Λειβαδιά με τα πόδια, από δρόμους δύσβατους κι' επικίν-δυνους, όπου εκινδύνευε κανείς να σπάσει εύκοις τουλάχισ-τον φορές τα κόκκαλά του, κατά τις τρεις άτελειώνς ήμέρες του ταξιδιού.

Τα λεωφορεία φαίνεται ότι προτιμώνται από τον κόσμο στην Ελλάδα, γιατί είναι πάντα γεμάτα. Και είναι φρόνιμο να εξασφαλίξ κανείς τη θέσι του από πριν, αν δεν θέλη να καθήση στα γυ-νάτα κανενός φουσανελλοφόρου.

Οι δυστυχισμένοι ταξιδιώτες, τινάζο-μενοι προς όλες τις διευθύνσεις, χτυ-πάντας τα κεφάλια τους στο χαμύλο παθόν του λεωφορείου, αποκλεισμένοι από τις άποσκευές, πνιγμένοι από τη βροχή, που περνάει ανάμεσα από το μπαλωμένο μουςαμά της κατόπας, φτα-νουν συντριμμένοι απ' την κούρασι στον προορισμό τους.

Μα οι Έλληνες, αν δεν κατάλαβαί-νουν ακόμα τίποτε από άνεσι, αρχίζουν να μαθαίνουν την άξια του χρόνου, και το άθλο κουτί των σπέρτων, στο οποίο δίνουν το χαριτωμένο όνομα του λεωφορείου, άποτελεί το πρώτο βήμα στο δρόμο του πολιτισμού.

XXVI

Η εκκλησία της Λειβαδιάς. — Το εικονοστάσι του Αγίου Ιω-άννου. — Ένας παπάς, — Ο ανώτερος κληρός στην Ελλάδα. Μία κηδεία.

Είχαμε σκοπό να φύγουμε την ίδια μέρα για τους Δελ-φούς, μα έπειδή ένας από τους συντρόφους μας προσεβλή-θη ξαφνικά, το πρωί, από πυρετό — κατά πάσαν πιθανότη-τα έξ αίτια των κοπώσεων του ταξιδιού — και άποφασί-σαμε να επιστρέψω κατ' ευθείαν στάς Αθήνας, δεν θελή-σαμε να τον αφήσουμε πριν θεσπαιωθούμε, ότι δεν είχε άρ-πάξει από τους θάλατους των θερμοπυλών ή της Κωπαί-δος το μικρόβιο της έλονοσίας.

Η άναχώρησίς μας λοιπόν άνεβλήθη για την έπομένη και δεν διαραστηθήκαμε γι' αυτό, γιατί τίποτε δεν είναι πιο γοητευτικό απ' αυτούς τους σταθμούς που ή γαλήνη και ή άνάπαυσις διαδέχονται την ταραχή του ταξιδιού, που μεταμορφώνεται κανείς για λίγες μέρες σε πολίτη της μι-κρής πόλεως, συμμετέχοντας στη ζωή της και τις συνη-θειές της, σαν να είχε ζήσει εκεί όλη του τη ζωή, ποτιζό-μενος γλυκά από την ποιήσι του τόπου και φεύγοντας με θλίψη, μα ακριβώς τη στιγμή που έρχονται ή πλήξις και ο κόρος.

Ο κ. Κοκκινόπουλος, που μάς φιλοξενούσε, έπέμενε να με πάη να έπισκεφθώ τα μνημεία της Λειβαδιάς, από τα οποία το πιο αξιοσημείωτο ήταν γι' αυτόν το ρολόι που

ο λόρδος Έλγίνος προσέφερε στην πολι, ένα κοινό ρολόι. Δεν ξέρω αν ο λόρδος Έλγίνος, μοιράζοντας έτσι ρο-λόγια στην Ελλάδα, ήθελε να μάθω την άξια του χρόνου στους κατοίκους της ή αν νόμιζε πως μ' αυτόν τον τρόπο θα εξαγόραζε τα άρχαία άριστουργήματα που έκλεψε. Μα πάντως μπορούσε να διάλεγε με περισσότερο γούστο τα δώρα του.

Υπάρχουν πολλές εκκλησίες στη Λειβαδιά, όπως και σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδος. Μα ή περισσότερες είναι ά-πλά παρεκκλήσια, χωρίς κανένα στόλισμα, άλλα θυζαν-τινά και άλλα χωρίς κανένα ρυθμό, χθσινά. Πολλά δέ απ' αυτά έχουν χτιστή σε μέρη όπου υπήρχαν άρχαίοι ναοί. Οι Τούρκοι, κατά τους αιώνας που κατείχαν τη Βοιωτία, έχτισαν αρκετά τζαμιά, μικρών όμως διαστάσεων. Όσα έχτισαν άρκετά τζαμιά, μικρών όμως διαστάσεων, διατη-ρώντας όμως τον χαρακτήρα τους και, συχνά, τη διακό-σμηση τους.

Η εκκλησία του Αγίου Ιωάννου είναι ή μόνη που έχει διατηρήσει τις παλαιές κι' εξαιρετικά ενδιαφέρουσες τοιχο-γραφίες της, αν και βρίσκονται σε πολύ κακή κατάσταση.

Μιά σειρά αγίων, των οποίων ο τύπος θυμίζει αρκετά τη γοτθική τέχνη στις άρχές της, χωρίζει τα παράθυρα του θό-λου.

Στον τοίχο, άριστερά στο έιερó, ύ-πάρχει μία κοίμησις: ή Παρθένος, έα-πλωμένη στην νεκρική της κλίνη πε-ριστοιχισμένη απ' τους Αποστόλους. Από πάνω, σ' ένα σύννεφο, ο Θεός φαίνεται έτοιμος να δεχθώ την ψυχή που θα πετάξω προς αυτόν, ενώ κάτω απ' το κρεβάτι, του κάκου ένας δια-βολος ζητάει να την άρπάξει.

Απέναντι σ' αυτήν την εικόνα, ύπαρ-χει ένας Εύαγγελισμός της ίδιας τέ-χνης και της ίδιας εποχής: Η Παρθε-νος Μαρία, καθισμένη μπροστά σ' ένα σπιτι με στύλους και με άψίδες κυ-τάζει τρομαγμένη, τον Άγγελο που γονατίζει μπροστά της με μία εύαγγε-λική χαρά.

Παρ' όλη τη θυζαντινή άκαμψία και την άτελεία του σχεδίου, διακρίνεται άόριστα ή θαθεία θρησκευτική έμπνευ-σις και ή καλλιτεχνική χάρις... Αυτές ή τοιχογραφίες, που καθώς μου είπαν, είναι καταδικασμένες να εξαφανισθώ-ν γιατί θα... έπισκευασθώ ή εκκλησία, είναι τάχα έργα κανενός Έλληνας καλ-λιτέχνου απ' αυτούς που κατέφυγαν στην Ιταλία, κανενός άνταγωνιστού του Άνδρέα Ρίκο του Κρητός; Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να το εξακριβώ-σουμε αυτό.

Το εικονοστάσι, το γώσισμα δηλαδή που χωρίζει το έιερó από τον ύπολοιπο ναό, έχει τρεις πορτες, είναι καυωμένο, από λυττό έύλο και στολισμένο με ει-κόνας σε χρυσό φόντο πιο ποντέρες, μα και πιο άλύγι-στες και πιο άτελείς απ' αυτές που χρονολογούνται από τον ένδέκατο ή τον δωδέκατον αιώνα.

Κοντά στην άγορά, σ' ένα ύψωμα, φυτεμένο με δέντρα και περιστοιχισμένο από καφενεία, ύψωνεται μία καινούρ-για εκκλησία, του Αγίου Γεωργίου, χτισμένη από γκρίζο μάρμαρο.

Η οικοδόμησίς της στοίχισε πολύ ακριβά, μα δεν έχει τίποτε που να μωρη να τραθήξη την προσοχή του ταξι-διώτου, εκτός από τη γραφική της θέα, στην πόλη.

Αυτή ή εκκλησία, σύμφωνα με το ελληνικό έθιμο, χτί-στηκε πάνω από ένα άρχαίο παρεκκλήσιο, που βρίσκονταν στην ίδια θέσι, χωρίς ή λειτουργία να διακοπών μία μέρα.

Ένας ιερέας μάς δείχνει τα δώρα που προσέφερε στην εκκλησία ή βασίλισσα Άμαλία και για τα οποία δείχνεται πολύ περήφανος.

Αυτός ο παπάς ήταν ένας όρατος άνδρας, με ύψος έξυ-πνο, μα λίγο ύπεροπτικό και είρωνικό. Η κουθέντα του έπρόδιδε άνθρωπο μορφωμένο, άπληστο να μάθω άκόμη, χωρίς προλήψεις και δεισιδαιμονίες.

(Ακολουθεί)

Ο Τζιμ Κουώκερ έγινε μέλος της συμμορίας του «Κόκκινου Κρίνου» την ημέρα που είχε χάσει πια κάθε θάρρος για τη ζωή. Δεν έδλεπε μπροστά του παρά μία μαύρη άβυσσος που τον τραβούσε ακατανίκητα προς τον θάνατο. Γερός, δυνατός, έτοιμος για κάθε αγώνα, εύρισκε μπροστά του κάθε τόσο ανυπέρβλητα, εμπόδια. Κι' έκανε, έτσι, κάθε ελπίδα και συλλογίζονταν πως έπρεπε να δώσει ένα τέλος στην τραγωδία του.

Ένας λοιπόν από τους συμμορίτες του «Κόκκινου Κρίνου» τον θρήκε, ξαφνικά, ένα κτύπη, την ώρα που κτύπαζε με θαλαμμένο βλέμμα τα μαύρα νερά ενός καναλιού, στο Σικάγο. Ο άγνωστος πήγε κοντά του, ακούμπησε το χέρι φιλικά στον ώμο του και άρχισε να του μιλάει και να του δίνει θάρρος. Έπειτα τον πήρε μαζί του και τον παρουσίασε στους φίλους του.

Ο Τζιμ Κουώκερ δεν κατάλαβε καλά τι ζητούσαν από αυτόν οι άνθρωποι εκείνοι που τους έδλεπε για πρώτη φορά. Μά, έπειδή του έδιναν ένα σωρό δολάρια, του υποσχόντουσαν προστασία και βοήθεια και του εξασφάλιζαν ένα αξιοζήλευτο μέλλον, όπως του έλεγαν, έκλεισε τα μάτια μπροστά σε μία αλήθεια που θα του φαινόταν καθαρά, αν είχε τη δύναμη εκείνη τη στιγμή να την προσέξει. Κι' άβουλος, χωρίς να συλλογίζεται τίποτε, έδωσε το λόγο του κι' άρκεσε πως θα ήταν έχεμυθος, πως δεν θα φανέρωνε ποτέ τα μυστικά της συμμορίας και πως θα υπάκουε τυφλά στις διαταγές της. Άλλοιώς, η τιμωρία ήταν μία και μόνη: ο θάνατος.

Ο Τζιμ Κουώκερ θυγέ από το μυστηριώδες σπίτι της συμμορίας σαν μεθυσμένος.

Την άλλη ημέρα, ωστόσο, συλλογίστηκε όσα είχαν συμβεί και τρομοκρατήθηκε. Έπειτα, θυμήθηκε την απόπειρα που είχε κάνει για να αυτοκτονήσει, την ξαφνική του σωτηρία και πήρε την απόφαση να περιμένει τα γεγονότα. Καταλάβαινε πως είχε πέσει στα χέρια μίας διεθνούς συμμορίας, με σκοπούς που δεν μπορούσε ακόμα να τους μαντέψει. Μά το θέλαιο ήταν ότι άργα ή γρήγορα, θα τον μεταχειριζόντουσαν μία μέρα ως όργανό τους.

Στο σπίτι του, ο Τζιμ Κουώκερ δεν είχε τίποτε. Έξήγησε ότι είχε θρή κάποια δουλειά, από την οποία έβγαζε άφθονα λεφτά κι' άρχισε να θγαίνει έξω ακανόνιστα, τότε την ημέρα και τότε τη νύχτα.

Η γυναίκα του, η Μάμπελ, στην αρχή τον πίστεψε, δλόχαρη που είχαν τώρα λεφτά και μπορούσαν να ζήσουν με άνεσι. Έπειτα όμως, βλέποντας το παράξενο ύφος του Τζιμ, άρχισε να ανησυχεί και να φοβάται. Ο Τζιμ Κουώκερ ήταν ένας άμορφος και κομψός άνδρας, που μόλις είχε περάσει τα τριάντα... Η ζήλεια λοιπόν δάγκωσε σαν φίδι την καρδιά της Μάμπελ. Ο άνδρας, τώρα, μάλιστα, έβγαυε τη νύχτα έξω, ταχτικά, σφιγμένος σ' ένα άψογο φράκο. Τι εόμαινε αυτό;

— Μά γιατί περιποιείσαι τόσο τον εαυτό σου; τον ρώτησε ένα θράδι. Γιατί προσέχεις τόσο πολύ να φαίνεσαι κομψός και ώμορφος; Πηγαίνεις να συναντήσεις κάποια γυναίκα... Αυτό είναι ολοφάνερο!... Μ' άπατάς λοιπόν, Τζιμ, μ' άπατάς!...

— Τι τρέλλες είναι αυτές, Μάμπελ; της απάντησε εκείνος. Πηγαίνω σε μία συνεδρίαση της λέσχης. Όλοι, εκεί πέρα φορούν φράκο, γιατί μετά ξενυχτούν στα εϋθυμα κέντρα. Κι' εγώ, είμαι υποχρεωμένος να συνοδεύσω τον προϊστάμενό μου, τον τραπεζίτη Ρόζενταλ...

Ήταν αλήθεια αυτά που έλεγε; Ήταν αληθινό αυτό το δνομα του προϊσταμένου του; Η Μάμπελ δεν μπορούσε να τον πιστέψει...

— Τζιμ, μου κρύβεις κάτι... του είπε.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΟΜΠΕΡΟΝ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΡΙΝΟΥ»

«Όλα είναι έτοιμα γι' αύριο το θράδι. Ο «Β» δεν πρέπει να θή ζωντανός, ύστερ από τη γιορτή στο μέγρο Ρίτμαν. Στη μία ή δυο, μετά τα μεσάνυχτα θα σούση το ηλεκτρικό ρως σαν να έπαθε με έντονη θλαχή κι' έσεις τότε θα εκτελέσετε τη διαταγή μας, γιατί θα το θέατε δίπλα από το θύμα. Μέσα στη σύγχυση, κανείς δεν θα υποθέσει άνακαλίρη τον ένοχο. Δεν πρέπει να έχετε κτύπηνα ισταγμό, Άπαυαμε ύπνλυτη ύπακοή.

Η Μάμπελ, κατάχλωμη, στηρίχθηκε στην άκρη του γραφείου για να μην πέση. Μήπως ήταν κα ένα άστείο του Τζιμ, που ήφερε τη ζήλεια της και ήθελε να την κοροϊέψη; Κι' όμως το γράμμα αυτό ήταν τόσο περίεργο, τόσο τρομερό... Έρριξε μία ματιά στο έκκορμένο κι' είδε πως ήταν μεσάνυχτα... Άν ήθελε να προφθάει να έμποδισή το κακό, δεν είχε καιρό για χάσιμο. Ντύθηκε λοιπόν γρήγορα και μόλις θυγέ έξω πήρε ένα ταξί και πήγε στην άστυνομία. Εκεί πέρα, παρουσιάσθηκε στον διευθυντή της Ασφαλείας και δείχνοντας του το μυστηριώδες γράμμα, του είπε:

— Διαβάστε, παρακαλώ...

Ο άστυνομικός διάβασε το γράμμα κι' ύστερα κάρφωσε τα μάτια του έπάνω στη Μάμπελ.

— Τι άστείο είναι αυτό; άόρησε. Για εξηγηθήτε.

— Άκούστε... του είπε εκείνη. Ο άνδρας μου, ο Τζιμ Κουώκερ, ανακάλυψε μία συμμορία και θέλησε να σάς βοηθήσει στη σύλληψή της. Για να φθάσει καλύτερα στον σκοπό του, έγινε μέλος της και προσποιήθηκε πως ήταν πρόθυμος να υπακούσει σ' οποιαδήποτε διαταγή του άρχηγού της. Άπόψε, το θύμα της συμμορίας θα είναι αυτός ο μυστηριώδης «Β»... Ο άνδρας μου, χθές, μου είπε τ' όνομά του, μά το ξέχασα... Στην αρχή, ο Τζιμ συλλογίστηκε να τον έδοποιήσει, μά έπειτα άλλαξε γνώμη, γιατί αν ο «Β» δεν πήγαινε στη γιορτή του Ρίτμαν, οι έχθροί του θ' άπεφυγαν κι' αυτοί να πάνε εκεί πέρα κι' έτσι η σύλληψή τους δεν θα μπορούσε να γίνει από την άστυνομία... Τέλος, ο Τζιμ, φεύγοντας άπόψε από το σπίτι, μου παρήγγειλε να σάς είδοποιήσω...

Η Μάμπελ είχε θρή αυτήν την τρελή ιδέα για να σώσει τον άνδρα της και τα έπαιξε όλα για όλα: δεν ήφερε αν ήταν κανένα άστείο ή η τραγική πραγματικότητα. Μά, μά κάθε τρόπο, ήθελε να σώσει τον Τζιμ.

— Πάμε στο μέγαρο του Ρίτμαν!... της είπε σε λίγο ο άστυνομικός. Μά πως θ' ανακαλύψουμε, άνάμεσα στους καλεσμένους, τους συνενόχους του άνδρός σας;

— Διαβάστε τη ύσησημείωσι που υπάρχει στο γράμμα... του είπε Μάμπελ.

Κι' έκείνος διάβασε:

«Καθένας από μās θα έχη στην κομιδιόχη του φράκου του το σημείον ένα μικρό κρίνο από ρουμπίνι...»

Ο διευθυντής της Ασφαλείας έδωσε άμέσως μερικές δι-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Έπειτα, άπευθυνόμενος προς τον Λαντρώ, πρό-

έθεσε:

— Όδηγέ με στο δωμάτιο του θαρώνου. Την στιγμή που ο μαρκήσιος κι' ο γυιός του έμπαιναν από τη μία πόρτα στο δωμάτιο του σκοτωμένου, από την άλλη έμπαιναν δυο άστυνομικά όργανα.

— Κύριοι, ρώτησε ο μαρκήσιος, μόνο οι δυο σας, είσατε;

— Δυο άλλοι συνάδελφοί μας είναι κάτω για να έμποδίσουν την είσοδο.

— Πολύ καλά. Ο ένας από σας άς μείνει έδω για να φύλξη, ενώ ο άλλος θα πάη να φέρη τον άστυνόμο για να θεοδώσει την αυτοκτονία...

— Έτσι λοιπόν; Πρόκειται περί αυτοκτονίας;

— Δεν είναι δύσκολο να το διαπιστώσει κανείς αυτό.

— Πραγματικά, το χέρι του κρατάει ακόμα το πιστόλι.

Ο ένας από τους άστυνομικούς έφυγε για να είδοποιήσει

τον άστυνόμο.

Ο μαρκήσιος έμεινε για μία στιγμή άκίνητος, έχοντας τα έλθιμά του προσηλωμένα στο πτώμα του άδελφού του, που ήταν σωριασμένο καταγής.

Πα' όλο το ακατάβλητο θάρρος του, ήταν χλωμός και πολύ ταραγμένος. Κι' έλεγε από μέσα του:

— Ο θάνατός σου είναι η άπολύτρωση εκείνων που μένουν πίσω σου. Να που σ' ώδηγησαν η άγάπη σου προς τις άπολαύσεις, η ύποκρισία σου, τα έγκλημά σου... Ο Θεός να δώσει να είναι έλαφρό το χώμα για σένα... Ξεχνάω τα πάντα και σε συγχωρώ.

Ο μαρκήσιος ακούγοντας θήματα πίσω του, γύρισε το κεφάλι του. Είχε μπη ο Ραούλ μέσα.

— Ω! κύριε!... Ω! Θεέ μου!... έτραύλισε ο νέος με λυγμούς.

— Ραούλ, είπε ο μαρκήσιος κι' έπίσημο ύφος, να το παρελθόν: Ένα πτώμα! Το μέλλον είσαι σύ!... Ένας άν-

θρωπος!...

Κι' έπειτα, δείχνοντας τον ούρανό, πρόσθεσε:

— Ο Θεός είναι κύριος όλων!...

Έπειτα έγνεψε στον Λυκογιάννη και στον Ραούλ να θγούν έξω.

Ο μαρκήσιος τους άκολούθησε κι' είπε άπευθυνόμενος στον Ραούλ:

— Τώρα άς σκεφθούμε για την άδελφή σου!

— Δυστυχία! Η Έρριέτα χάθηκε...

— Το ξέρω...

— Το κακό την άναζήτησα σ' όλο το σπίτι... Έψαξα

όλα τα δωμάτια, αλλά δεν την θρήκα...

— Είπαθε βέβαιος ότι δεν είν' έδω;

— Άλλοίμονο, όχι... Βρίσκομαι σε θανάσιμη άγωνία...

«Ω! σταχί μου άδελφή!... Φτωχή μου άδελφή!...

— Άλλά τι ύποθέτετε λοιπόν; ρώτησε ο μαρκήσιος.

— Τα πιο φοβερά πράγματα. Άπεκάλυψα στην Έρριέτα

τα έγκλημά σου που πέραμας... «Ω! δεν έκανα καλά... Το

ξέρω! Άλλά με άκουσε να λέω στον πατέρα μας: «Πρέ-

πει να πεθάνουμε!» Ηξερε ότι είχα γεμίσει δυο πιστόλια

για τη διπλή αυτοκτονία, γιατί είχα αποφασίσει να σκοτω-

θώ συγχρόνως με τον πατέρα μου. Άφου στην αρχή αντί-

τάχθηκε στο σχέδιό μου, το όποιο ο Λαντρώ δεν μ' άφησε

να εκτελέσω, φάνηκε κατόπιν ότι το ένέκρινε... Έδω, στο

δωμάτιό μου, άποχαρεστήκαμε... Η Έρριέτα φαινόταν

ήσυχη... Άλλά... αισθανόμαι ρίγος!...

— Λοιπόν; Λοιπόν;

— Λοιπόν, κύριε, τρέμω για την άδελφή μου. Φοβάμαι μή-

πως στην άπελπισία της, έλαβε την τρομερή απόφαση να

δώσει ένα τέλος στη ζωή της.

— Ω! έκανε ο μαρκήσιος, ο όποιος είχε γίνει κατά-

χλωμος.

Ο Λυκογιάννης έβγαλε ένα θαθύ στεναγμό, κλονίστηκε

σαν μεθυσμένος και ζήτησε να στηριχθή κάπου.

Εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα ο Λαντρώ.

— Λαντρώ, Λαντρώ! φώναξε ο μαρκήσιος. Τι έμαθες,

καλέ μου Λαντρώ; Τι ξέρεις;

— Η δεσποινίς ντέ Σιμέξ έφυγε άπ' το μέγαρο και πή-

ρε τη λεωφόρο των Ήλυσίων Πεδίων. Η καμαριέρα την

είδε να κατεβαίνει τη μεγάλη σκάλα μόλις άκουσε τον πυ-

ροβολισμό... Ταραγμένη καθώς ήταν, δεν μπόρεσε να την

έμποδισή να φύγη...

— Ραούλ, είπε ο μαρκήσιος, αν αυτό είναι αλήθεια, ή ά-

δελφή σου θα διευθύνθηκε προς τον Σηκουάνα.

— Αυτό σκέφτομαι κι' εγώ, θείε...

— Πρέπει λοιπόν, χωρίς να χάνουμε στιγμή, να τρέξουμε

να την άναζητήσουμε... Άν πράγματι της ήρθε η άπαισία

ιδέα να ριχθή στο ποτάμι, άς ελπίσουμε ότι δεν πρόλαβε

ακόμα να εκτελέσει την απόφασή της... Κάθε στιγμή που

περνάει είναι πολύτιμη... Ραούλ, και σύ, Λαντρώ, πηγαίνετε

γρήγορα... Τρέξτε!...

— Πατέρα μου, θα τους άκολουθήσω, είπε ο Λυκογιάν-

νης.

— Έστω, παιδί μου, συνόδευσε τον εξάδελφό σου!...

... ..

Η Έρριέτα, άφου άποχαίρετσε τον άδελφό της, έπεσε

κάτω γονατιστή.

Μόλις άκουσε τον πυροβολισμό από το δωμάτιο του πα-

τέρα της πετάχτηκε άπάνω θγάζοντας μία δυνατή κραυγή.

Βρισκόταν σε μία καταστάσι άπερίγραπτης νευρικής κρί-

σεως. Όλα της έδειχναν την άπελπισία, τη φρίκη, τον

τρόμο.

— Φοβερό! Φοβερό! έπρόφερε με άγρια φωνή. Όλα

σθύνουν, όλα συντρίβονται, όλα χάνονται!... Καμιά έλπι-

δα δεν μένει πια... Το μέλλον διαλύεται... Τίποτε δεν μέ-

νει... Όλοι είμαστε καταραμένοι... «Ω! κι' εγώ πρέπει να

πεθάνω... Θέλω να πεθάνω!...

Και η δυστυχισμένη νέα σχεδόν σαν τρελή ρίχθηκε έ-

ξω άπ' το δωμάτιό της με τα μαλλιά λυμένα και πεσμένα

έπάνω στους ώμους της.

Τράβηξε κατ' εϋθείαν προς τον Σηκουάνα.

Ο άδελφός της δεν είχε γελαστή.

ΑΒ'

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΙΑΣ ΦΡΙΧΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ο μαρκήσιος, ο Λυκογιάννης, ο Ραούλ του κακού ανα-

ζήτησαν την Έρριέτα ως το πρωί. Έρεύνησαν και τις δυο

όχθες του Σηκουάνα από τη γέφυρα της πλατείας Όμο-

νοίας ως τη γέφυρα Ωτέε.

Το κακό ρώτησαν τους φύλακες, τους διαδότες, τους

άστυνομικούς... Τίποτε δεν μπόρεσαν να μάθουν.

Ο μαρκήσιος είχε μία ακόμα έλπίδα: ύποθετε ότι η

Έρριέτα, μη ξέροντας καλά το Παρίσι, πήρε αντίθετη δι-

εύθυνσι και χάθηκε μέσα στους δρόμους της μεγαλοπό-

λεως.

Ο γυιός του και ο άμφίος του δεν παραδεχόντουσαν

την σκέψι του αυτή και δρισκόντουσαν κυριευμένοι από

την πιδ τρομερή άπελπισία.

Όταν ξημέρωσε κι' ανέπνευσε ο ήλιος, ο μαρκήσιος εί-

πε:

— Είμε περιττόν να ψάξουμε ακόμα... Άς ξαναγυρίσω

με!...

Ο Λυκογιάννης στεκόταν πάνω άπ' το κρηπίδωμα του

ποταμιού, που φαινόταν σαν να τον μάγευε, σαν να τον

τραβούσε ακατανίκητα...

— Έλα, του είπε ο πατέρας του, παίρνοντάς τον από

το υπράτσο.

Ο Λυκογιάννης έβγαλε ένα στεναγμό.

— Ιωάννη, του ξαναείπε ο μαρκήσιος, μην ξεχνάς ότι

*Η άστυνομία της πόλεως Μπαλουστόκ, εξέδωσε έσχάτως την εξής περίεργη διαταγή:

— Όλοι οι κάτοχοι γάτων υποχρεούνται ν' αφήνουν ιηστικά τα τετράποδά τους, επί 24 ώρες κάθε εβδομάδα. Οι παραβάται θα τιμωρούνται με ανάλογο πρόστιμο...»

— Αιτία της έκδοσεως αυτής της διαταγής υπήρξε η... τεμπελιά των καλοθερεμένων γάτων της πόλεως, οι οποίοι δεν καταδέχονταν να κυνηγήσουν τα ποντίκια, που είχαν κατακλύσει όλη την πόλη.

*Ένα παρόχθιο έργοστάσιο οινόπνευματώδων ποτών στην πόλη Μπουνταμπερ στην Αυστραλία, κατεστράφη από πυρκαϊά.

— Ποταμοί εκ των ποτών χύθηκαν από τα καζάνια στο ποτάμι, όπου μέθυσαν χιλιάδες ψαριών.

— Από το πολύ μεθύσι τα περισσότερα ψάρια έχασαν τα νερά τους και θγήκαν στην όχθη, όπου τα έμάζεψε ο όσμος... με τη σέσουλα, που λέει ο λόγος.

Στο Σικάγο, μέσα σε μία φάκα έλαβε χώραν μία... γέννα! Γεννήθηκαν έξη πονηκάκια και η ευτυχής μητέρα, η οποία έγέννησε πριν της ώρας της, εξ αιτίας του φόβου, που δοκίμασε, την στιγμή πούπεσε η πόρτα της φάκας και βρέθηκε φυλακισμένη, στάθηκε τυχερή: Ο δήμιός της συγκινήθηκε από το θέαμα και την άφησε ν' αναθρέψει τα παιδιά της, χαρίζοντάς της την ζωή.

Στη Μπαχάρ των Ινδιών, ο χωρισμός του ανδρογύνου γίνεται κατά ένα πολύ περίεργον όσον και άπλουστατον τόπο:

— Οι δυο σύζυγοι κάθονται άντικρύ ο ένας στον άλλον κρατώντας από ένα φύλλο δέντρου, το όποιο κόβουν στη μέση συγχρόνως. Αυτό σημαίνει ότι χωρίζουν.

— Αν όμως ο ένας από τους δύο συζύγους μετανοήση, την τελευταία στιγμή, δεν κόβει το φύλλο και τότε ο γάμος δεν διαλύεται.

— Φυσικά, στη σκηνή αυτή παρίστανται ως μάρτυρες οι συγγενείς των συζύγων.

φτωχοκρέββατο, σκεπασμένο με κουρέλλια, ένα κορίτσι φαινόταν σαν να κοιμάται. Ένας άντρας, τέλος, ο ζητιάνος μου ήταν σωριασμένος στο πάτωμα, με τα χαρακτηριστικά μελανά κι' αλλοιωμένα, και στον τοίχο σε μέρος που να φαίνεται, ήταν καρφωμένο ένα χαρτί που έγραφε τα εξής:

«Μη μπορώντας να θρώ εργασία, έπειδη ντρέπομαι πειά να ζητιανεύω, προτιμώ ν' αυτοκτονήσω παίρνοντας μαζί μου και, το αγαπημένο μου παιδί για να το σώσω από τις δυστυχίες που το περιμένουν. Εύχαριστώ τον ποιετικό διασάτη που μου έδωσε τα χρήματα με τα οποία αγοράσα άφέντι. Πότισα μ' αυτό το παιδί μου για να μην ύπνερη πεθαίνοντας. «Ηνια κι' έγω δοσ μπόρεσα κι' έτσι θρήκα το θάρους ν' άναμω το μαγκάλι και ν' άπαλλάξω και τους δυο μας από το θάρος της ζωής».

Ο άστυνομικός ψιθύρισε γεμάτος συγκίνηση:

— Το δυστυχισμένο!

«Έγω είχα άπομείνει σαν κεραυνόπληκτος. Από το ανοιχτό παράθυρο έμπαιναν μέσα στην κάμαρη ή σταγόνες της βροχής. Δεν έβλεπα πειά ούτε τον ένωμοτάρχη, ούτε τους γείτονες που είχαν τρέξει, ούτε τα δυο τραγικά θύματα.

«Έβλεπα μόνο το ποτήρι, το διαβολικό πιστό, το ότσί, σιγά-σιγά, γινόταν θολό... όπάλι... θαθύ, με προδοτικές ανταύγειες σαν θλέμμα θηρίου και πρασινωπό σαν τη θάλασσα που κοιμάται.

ΛΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

νωμένων Πολιτειών. Η άποκλειστική δουλειά του είναι να δοκιμάζει τον θαμνό της άλμυρότητας της θαλάσσης!

Τού προσάγονται δείγματα θαλασσίου ύδατος από τη Βόρειο Θάλασσα και δοκιμάζοντάς τα με τη γλώσσα μπορεί ν' άποφανθή ύπευθύνως και με άκριθεία σε ποιά νερά διαιτώνται περισσότερα ψάρια.

— Μεταξύ των έξωφρενικών ρεκόρ που καταρρίπτονται ανά πάσαν στιγμήν, εις όλον τον κόσμο, το πιο καταπληκτικό είναι το ρεκόρ κάποιου Γκούς Σίμονς, από την Τουλούζη, ο όποιος έκάθησε επάνω σε κολώνες πάγου επί 24 ώρες συνεχώς.

*Ένας Ιάπων ύποκόμης προσεκάλεσε, τελευταία, σε γεύμα, στο σπίτι του, 300 άτομα και τους προσέφερε ως φιγητό, και μάλιστα έκλεκτό, άγρια ποντίκια της Φορμόζης, ψητά!

— Τα ποντίκια αυτά, τα όποια ζουν επάνω στα ζαχαροκάλαμα και τρέφονται με τον χυμό τους, οί καλεσμένοι τα θρήκαν... γλυκύτατα.

Η πολιτεία της Νέας Υόρκης έθέσπισε τον έξής εις-γετικό νόμο για τους καταδικαζόμενους σε φυλάκιση μέχρι 60 ήμερών: Τους επιτρέπει να έκτιουν την ποινή τους... κατά διαλείμματα. Κλείνονται δηλαδή στη φυλακή τα Σάββατοκύριακα, για να μη διακόπτουν τις δουλειές τους και ζημιώνονται.

Η κυρία Έντιθ Λόντον, μία Άμερικανίς 19 ετών, κατέφυγε, τελευταία, στα δικαστήρια, για να χωρίση τον άνδρα της, μαριώδη ψαρά, έπειδη σε μία έκδρομη πούκαται πήρε από το θάζο του σπιτιού τ' άγαπημένα της χρυσόφωρα και τα μεταχειρίστηκε... ως δόλωμα για να πιάση ψάρια.

Η άστυνομία της πόλεως Κλίφτον, στη Βιργίνια των Ηνωμένων Πολιτειών της Άμερικής, τιμωρεί παραδειγματικά τους μπεκρηδες: Όποιος πέσει στα χέρια των άστυφυλών, σε κατάσταση μέθης, ανεξαρτήτως της κοινωνικής του θέσεως, ύποχρεούται να κρεμάση στον λαμό του μία μικρή ταμπέλα από χαρτόνι με την εξής επιγραφή: «Η οικονομίες μου πηγαίνουν στ ό κ ρ α σ ι!»

Στην Ούγγαρία μία τογγάνα, ηλικίας 40 χρόνων, έχει 30 παιδιά. Το πρώτο παιδί το γέννησε σε ηλικία 10 χρόνων. Από τότε δε κάθε χρόνο γεννά και από ένα παιδί.

— Νά τα... χιλιάση!...

Λεπτοτάτη γεύσι έχουν και όσοι δοκιμάζουν την μερά, το κρασί, το ούισκω και το τσάι. Τα τιμολόγια των έ λόγω προϊόντων καθορίζονται, άφου προηγουμένως δοκιμάση τα προϊόντα ο δοκιμαστής, ο όποιος σημειώνει καταλοπληρώνεται.

*Ο Ζοζέφ Σπρόμπι, διευθυντής ενός εργοστασίου σαπουνιών στη Λός Άντζελες δοκιμάζει τα προϊόντα του με τη γλώσσα! Σ' αυτό το πρακτικό μέτρο κατέληξε γιατί η γυμναστική άπαιτείται ότι δεν ήταν ποτέ άκριθής και άποτελεσματική.

*Ένα περίεργον έπάγγελμα έχει κάποιος Άμερικανός, ο όποιος θρίσκειτα στην ύπηρεσία του ύπουργείου της Γεωργίας και της Άλιείας των Η-

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΣΑΣ ΣΠΙΤΙ

*Αρκετά μλήσαμε για τους έαυτούς μας, άγαπητές άναγνώστριες. Άς άφιερώσουμε, σήμερα, μερικά λόγια και για το σπίτι μας. Άλλως τε είναι γνωστόν, ότι μία γυναίκα γίνεται πιδ έλκυστικότερη, όταν και το περιβάλλον της είναι έλκυστικό. Μπορεί τώρα να είσθε έγκατεστημένη προσωρινά, να κατοικήτε σ' ένα σπιτάκι έξοχικό, ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, ένα χωριατόσπιτο. Για πού λόγους να μην έξωραίσετε το περιβάλλον σας, να μην το έχετε μία προσωπική νότα. Μά και στο σπίτι σας ακόμη αν θρίσκεσθε, αν άλλάζετε λιγάκι τη διάταξη των επίπλων και τα ντυματα από τους καναπέδες, θά μεταμορφώσετε την κατοικία σας έτσι, ώστε να φανή και σε σας την ιδιανότητα θρίσκεσθε στην έξοχη.

Σκεπάστε το κρεβάτι με ένα σκέπασμα από κρετόν ή και από άλατζά με μεγάλα καρρώ. Κάνετε όμοια ντυματα και για τα μαξιλάρια. Βγάλτε το γυάλινο άμπάζο από την ηλεκτρική λάμπα και αντικαταστήστε το με ένα άμπάζο χαρτίνο ή ένα φαναράκι κινεζικό.

Πηγαίνετε στο πρώτο μαγαζάκι που θά βρήτε και αγοράστε μερικά χωριάτικα τσεμπέρια, από εκείνα τα σταμνάκια. Βάλετέ τα επάνω στους κομμούς, στα τραπέζια, στα κομμοδίνια. Βάλετε από πάνω ένα θάζο πήλινο άπ' αστά φυλάμε το θούτυρο, με μερικά λουλούδια τού άγρου ή έτος και λίγη πρασινάδα. Άμέσως το δωμάτιο θ' άλλάζη όψη.

Βγάλετε όλα τα μπιμπλώ και τ' άλλα με κροπαγματάκια που στολίζουν το σπίτι, είτε δικό σας είναι, είτε ξένο. Άν τα κρεβάτια έχουν σομιέ, αφήστε μόνον τα σομιέ, τα όποια μεταβάλλετε σε νιθόνια και όλα τα σιδερικά κρύψτε τα στην άποθήκη. Έτσι και αν ακόμη δεν έχετε παρ'ά έλάχιστα δωμάτια, θά μπορήτε να τα χρησιμοποιήτε όλα για να κάθεσθε, να τρώτε, να δέχεσθε τους φίλους σας κλπ.

Βγάλετε έπίσης από τους τοίχους τα κάδρα και τις φωτογραφίες. Βάλετε στους τοίχους μερικές ζωφόρους με ζωολοιθογραφίες, χαρτες χρωματιστούς, φωτογραφίες από τοπία της Έλλάδος κλπ. Τις καρφώνετε στους τοίχους με πινιάς και γύρω - γύρω έζετε ένα κάδρο από θαμμένο χαρτόνι.

Στην τραπέζια σκεπάστε το τραπέζι μ' ένα χρωματιστό τραπεζομάνδηλο και στη μέση θέλετε ένα θάζο ή ένα μεγάλο τσανάκι πήλινο με λουλούδια. Μπορείτε να θρήτε και μικρά τασάκια πήλινα, τα όποια τυποθετείτε σε διάφορες μεριές.

Στο πρεβάζι του παραθύρου θέλετε μία γλάστρα από πηλό κόκκινο με βασιλικό ή μαντζουράνα και χάμω, μπρός στο παρ'άζο, θέλτε ένα πιθαράκι ή ένα μεγάλο κουμάρι, το όποιο στολίζετε με πρασινάδες. Κι' τότε θά ιδήτε τι όραίο που θά έχη γίνει το σπίτι σας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Μητροπόλεως 14 ε, Άθήναι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΕ

Μη χρησιμοποιείτε ρουζ προσώπου σε άλοιφή, άλλα «κομπάκι», ή ακόμη καλλίτερα σε πούδρα, ώστε να μπορήτε εύκολα να διορθώσετε το θάψιμό σας κατά το διάστημα του ταξιδιού.

Χρησιμοποιήστε πούδρα άνοιχτότερη από εκείνη που μεταχειρίζεσθε συνήθως. Η πούδρα συνήθως χαλάνε με τη ζέστη και γίνονται

ως Γυναίκα

πλάκες - πλάκες επάνω στο πρόσωπο. Γι' αυτό ή άνοιχτόχρωμη πούδρα είναι πάντα προτιμότερη.

Για όνομα του Θεού, μη θέλετε ρίμμελ στα μάτια σας. Μπορεί να μη ένα καρβουνάκι ή μία σκόνη ή και να σας πάρη για λίγα λεπτά ο ύπνος. Θά τρώετε μηχανικά τα μάτια σας και ή καταστροφή θά συντελεσθή.

Για να προφυλάξετε τα μαλλιά σας, αν πρόκεται να περάσετε τη νύχτα σας στο θαπόρι ή στο τραίνο, δέστε τα γύρω-γύρω με μία λουρίδα από τρικό μεταξωτό που το τυλίγετε σαν τουρμπάνι. Έχετε μαζί σας μερικά μπιγκουντι, στα όποια φοιρκέτες.

Πάρτε επίσης μαζί σας λίγο χαρτί κρετόν για να καθαρίσετε πότε - πότε το σαγόνι σας, το μέτωπό σας, την άκρη της μύτης σας από τον ιδρώτα. Έπίσης μία λουσιόδροσιστική, λίγο τριανταφυλλόνερο για τα μάτια σας, ψαλιδάκι και λίμα για τα νύχια, λίγη κόλ-κρέμ σε σωληνάριο, λίδακι και λίμα για τα νύχια, λίγη κόλ-κρέμ σε σωληνάριο, Έπίσης μία σκληρή θούρσα για τα μαλλιά, μία κτένα, ένα μπουκαλάκι κολώνια, ένα πακέτο θαμπάκι, ένα σασπουνι, μία χνουδωτή πετσέτα και τα καλλυντικά σας. Όλα αυτά τα θέσετε στην τσάντα σας και έτσι μπορείτε να τα ξιδέψετε άνετα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Μην αφήνετε ποτέ το σιδερό σας να κάψη πολύ. Δοκιμάζετε το πάντοτε πρώτα επάνω σε τοιγαρόχαρτο. Πριν να σιδερώσετε, ότι δήποτε, φροντίστε να είναι καλά θρεγμένο και κανονικά, δηλαδή άλλοι να στίβετε και άλλοι να είναι στεγνό. Σιδερώνοντας μη τεντώνετε ποτέ το ρούχο, στο λοξό, άλλα πάντοτε στο ίσιο.

Άν θέλετε να δώσετε ένα χρώμα κιτρινωπό στις δαντέλλες των άσπρόρρουχων σας, χωρίς να θάψετε και το ύφασμα, άπλώστε την δαντέλλα επάνω σε μία πετσέτα και σκεπάστε με μία άλλη πετσέτα το άσπρόρρουχο. Έπειτα λίγο έλαφρό τσάι ή λίγο καφέ, τον όποιον αφήνετε να κατακαθήση και κατόπιν άραιώνετε με νερό. Κάνετε με θαμπάκι μία μπαλλίτσα, την όποια μουσκεύετε στο τσάι ή στον καφέ και την περνάτε πάνω από τη δαντέλλα σας. Περνάτε έπειτα από πάνω το σιδερό, έσπου να στεγνώση ή δαντέλλα και έπειτα σιδερώνετε το υπόλοιπο άσπρόρρουχο.

Για να κολλαρίσετε δαντέλλες, γιακαδάκια, λινό, θατίστε, κοπανήστε 50 δράμια ρύζι και θέλετε το να μουσκεψί σε μία όκα νερό. Μετά μία ώρα το περνάτε από ένα τουλπάνι και χρησιμοποιείτε το όγκο. Το ίδιο κάνετε με άραδική γόμια (30 γραμ. σε μία όκα νερό).

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΣΕΤΕ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

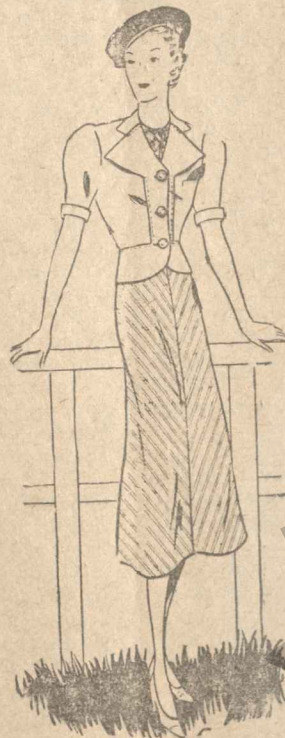
Σκορπίστε σε όλες τις χαραμάδες του πατώματος ή των τοίγων θειάφι ραφινάτο. Έπίσης, αν άνακαλύψετε τις φωλές τους, σκορπίστε γύρω - γύρω άσθονο θειάφι.

ΠΡΙΝ ΦΥΓΕΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Κλείστε τα παραθυρόφύλλα, τα τζάμια και έπί πλέον σκεπάστε τα με μία κόλλα μπλε χαρτί. Σκεπάστε τα κρεβάτια, διπλώστε τα στρώματα και φιλτράρετέ τα. Κατόπιν σκεπάστε τα από πάνω με έφημερίδες.

Κρεμάστε σε κάθε δωμάτιο ένα ρουλό χαρτί για τις μυγες. Κλείστε το ρολόι του γκαζιού, τον κεντρικό διακόπτη του ηλεκτρικού και το κλειδί του νερού.

Άφήστε σ' ένα συγγενή σας ένα κλειδί του σπιτιού, καθώς και τη νέα σας διεύθυνση. Η Δις ΔΙΑΝΑ

Χαριτωμένο καλοκαιρινό άνσάμπλ... Το φόρεμα από θαμθακερό ύφασμα λευκό και υπέλε έχει φούστα λοξή σε τέσσερα φύλλα και κορσά, που κλείνει στο λαμό μ' ένα μικρό φιόγκο. Η θέσα από πικέ λευκό έχει έντελως μοντέρνο σχέδιο και κουμπώνει με τρία κουμπιά κοκκάλινα.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ Η ΣΠΗΛΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— 'Αλήθεια λές ; ρώτησε ο μικρός 'Ερρίκος. Θά μπορώ να μένω εδώ και να παίζω μαζί σου, χωρίς να με χτυπάνε ; Και θά βλέπω τον ήλιο κάθε μέρα ;... 'Ω! όχι... Αυτό είνε πολύ μεγαλείτερη χαρά απ' ό,τι μπορώ να ελπίζω.

— Μην είσαι ανησυχός του άπάντησε ο 'Αλθέρτος. Δεν είνε κανένα εξαιρετικό πράγμα να βλέπη κανείς τον ήλιο κάθε μέρα. Με κάνεις να γελάσω...

— Γέλασε, αν σου άρεση, άπάντησε ο 'Ερρίκος, αλλά για μένα ο ήλιος είνε το πιο όμορφο πράγμα του κόσμου. Κύτταξέ τον πώς λάμπει μέσα από τα κλαδιά των δέντρων!... 'Αλήθεια, θά μπορώ να τον βλέπω κάθε μέρα ;

— 'Ο 'Αλθέρτος τόν κύτταξε με μεγάλη έκπληξη.

— Τί είν' αυτά που λές ; ρώτησε. Και δεν θέλεις κάθε μέρα τον ήλιο ;

— Όχι ! Όχι ! φώναξε ο 'Ερρίκος. Σήμερα είνε η πρώτη φορά που τον βλέπω και σέ θεσβαίνω, ότι τόν βρίσκω ωραιότατο.

— 'Επειτα, ύψώνοντας τα μάτια του προς τόν ουρανόν, άρχισε να κλαίη...

— 'Ο 'Αλθέρτος, γεμάτος κατάπληξι, του έκανε διάφορες έρωτήσεις, ως ότου ο 'Ερρίκος του διηγήθηκε όλη την ιστορία, ή τουλάχιστον ό,τι ήξερε απ' αυτήν. Κι' όταν προσπάθησε να του περιγράψη τα αίσθήματα, που πλημύρισαν την καρδιά του, όταν είδε για πρώτη φορά τόν ήλιο, αναλόγηκε πάλι σέ δάκρυα.

— Έτσι έκανε τόν 'Αλθέρτο να τόν συμπάθησε πολύ και σέ λίγο τα δυο παιδιά καθόντουσαν άπάνω στη χλόη, τόν ένα κοντά στο άλλο, σάν να ήσαν παλαιοί φίλοι.

— Φτωχέ μου 'Ερρίκε, είπε σέ κάποια στιγμή ο 'Αλθέρτος, πόσο σέ λυπάμαι ;... 'Αλήθεια, πρέπει να πεινάς... Να, μερικά γλυκύσματα που μου έδωσαν πρό όλίγου. Μπορείς να τά φας, γιατί εγώ δεν πεινάω...

Και θυάζοντας τα γλυκύσματα απ' την τσέπη του, τά έδωσε στον 'Ερρίκο και πρόσθεσε :

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος που ήρθες εδώ, γιατί θά είσαι στο έξής αδελφός μου...Θά σέ πάω στον πατέρα μου και θά τόν κάνω να χαρή πολύ, γιατί γίνεται πολύ μεγάλος χαλίκος κάθε φορά που του λέω ότι θά ήθελα να έχω έναν αδελφό και να παίζω μαζί του. Ναί, θά μείνης εδώ μαζί μας. 'Ο Θεός σ' έστειλε...

— Ποιός ; ρώτησε ο 'Ερρίκος, μη καταλαβαίνοντας.

— 'Ο καλός Θεός, άπάντησε ο 'Αλθέρτος ξαφνιασμένος.

— 'Αλλά ποιός είνε αυτός ο Θεός ; είπε ο 'Ερρίκος. Κανένας δεν μ' ώδήγησε ως εδώ... Βρήκα μόνος μου τό δρόμο...

— Δεν σου είπα ότι ένας άνθρωπος σ' έπιασε από τό χέρι και σ' ώδήγησε εδώ, αλλά ο Θεός... είπε ο 'Αλθέρτος.

— Μα σέ θεσβαίνω πώς είμαι σίγουρος γι' αυτό που σου λέω, ξαναείπε ο 'Ερρίκος. Κανένας δεν μ' ώδήγησε ως εδώ...

— Πώς ; φώναξε ο 'Αλθέρτος, κατάπληκτος. Δεν ξέρεις λοιπόν ποιός είνε ο Θεός ; Δεν ξέρεις ότι ο Θεός είνε ο πατέρας που έχουμε όλοι μας στους ουρανούς, ότι αυτός έκανε όλο τόν κόσμο, τή γη, τά δέντρα, τά λουλούδια, τά ποτάμια, τούς θράχους, τή σελήνη και τόν ήλιο, που τόσο τά θαυμάζεις για τήν όμορφιά τους ; Δεν τά ξέρεις όλ' αυτά ;

— Βλέπω, είπε ο 'Ερρίκος, ότι παραξενεύεσαι με τήν άμωβιά μου, αλλά δυστυχώς έτσι είνε... Κανένας δεν μου είπε ποτέ τίποτε για τό Θεό... Πώς θέλεις λοιπόν να ξέρω ποιός είνε ;

— 'Ο 'Αλθέρτος τότε προσπάθησε όπως μπορούσε να του μάθη, ό,τι ήξερε για τό Θεό. 'Επειτα τόν ώδήγησε σ' ένα μικρό παρεκκλήσιο που ήταν στην άκρη του κήπου και του

είπε ότι οι άνθρωποι μαζεύνονται εκεί για να προσεύχονται και για να ευχαριστούν τόν Θεό για τά καλά που τούς έδωσε...

Κατόπιν του μίλησε για τό Χριστό, του είπε πώς ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να σώση τούς ανθρώπους, πώς σταυρώθηκε και προς μαρτύρησε γι' αυτούς.

'Αλλά όλ' αυτά φαινότουσαν στον 'Ερρίκο σάν παραμύθια.

— 'Επί τέλους, τά δυο παιδιά θήκαν από τήν εκκλησία και διευθύνθηκαν πάλι προς τόν κήπο για να μαζέψουν λουλούδια.

Μα στό δρόμο τούς συνάντησε ένας από τούς ανθρώπους του κόμητος, του πατέρα του 'Αλθέρτου.

— 'Ο άνθρωπος αυτός έπιασε τόν 'Ερρίκο απ' τό μπράτσο και τραντάζοντάς τον με δύναμη, του φώναξε :

— Ποιός είσαι σύ ; Πώς θρέθηκες εδώ ; Πές μου γρήγορα αν δεν θέλεις να σέ δείρω ;

— 'Ο 'Ερρίκος, βλέποντας τόν άνθρωπο αυτό και ακούγοντας τίς φοβέρες του, άρχισε να τρέμη και συλλογίζεται ότι είχε πέσει στα χέρια κάποιου άλλου Μαυροθοδωρή.

Τότε ο 'Αλθέρτος γύρισε προς τόν ύπηρέτη και του είπε :

— "Αν δεν άφήσης τόν 'Ερρίκο ήσυχο, Χάν, θά τό πιά στον πατέρα μου και θά σέ τιμωρήσω... 'Εγώ του είπα ναρθή εδώ... Θά τόν πάω μάλιστα στον πατέρα μου, ο οποίος θά μου έπιτρέψη να τόν έχω για αδελφό μου...

— 'Ωραία δουλειά! άποκρίθηκε ο Χάν. "Ένα γυφτόπουλο να γίνη αδελφός σου !

Και γυρίζοντας προς τόν 'Ερρίκο του φώναξε :

— Καλά θά κάνης να μάς δείξης τή ράχι σου τό γρηγορότερο, γιατί αλλιώς, αλλιμονό σου !... "Ακουσε, α τσίγγανε ; Καταλαβαίνω γιατί ήρθες εδώ... Θέλεις να φάης κάπου για ν' άνοιξης τή νύχτα τήν πόρτα του πυργών στους ληστές. Ξεκουμπίσου γρήγορα !...

Τό βλέμμα του Χάν ήταν τόσο άγριο, τά λόγια του τόσο απειλητικά, ώστε ο δυστυχισμένος 'Ερρίκος κατατράβηξε. Με μία άπτόμην κίνηση, κατώρθωσε να ξεφύγη απ' τα χέρια του και, θάζοντάς το στα πόδια, εξαφανίστηκε μέσα στο δάσος.

Τότε ο μικρός 'Αλθέρτος έτρεξε και θρήκε τόν πατέρα του, με δάκρυα στα μάτια, άρχισε να τόν παρακαλή να έπιτρέψη στο άτσιγγανόπουλο να μείνη μέσα στον πυργό και να γίνη αδελφός του.

— 'Ο κόμης, συγκινημένος από τίς παρακλήσεις του γιου του, του ύποσχέθηκε να στείλη να βρη τόν 'Ερρίκο.

Και πράγματι, έστειλε μερικούς από τούς ανθρώπους του προς αναζήτησίν του. 'Αλλά ή μέρα πέρασε χωρίς ο 'Ερρίκος να φανή πουθενά, προς μεγάλη θλίψη του 'Αλθέρτου, ο οποίος έκλαιγε ακατάπαυστα.

Τόσο πολός ήταν ο φόβος του μικρού 'Ερρίκου, ώστε δεν έπαψε να τρέμη παρά μόνο, όταν έφτασε στο πυκνότερο μέρος του δάσους.

— 'Εκεί σωριάστηκε κατά γής κι' άρχισε να κλαίη και να οδύρεται όχι μόνο για τόν θάρσαρο τρόπο με τόν οποίο του είχε φερθή ο Χάν, αλλά πρό πάντων, γιατί τόν είχε άποχωρίσει απ' τόν μικρό του φίλο που τόσο καλώς τον είχε δείξει και κοντά στον οποίο για πρώτη φορά στη ζωή του είχε γνωρίσει τή χαρά.

— 'Η σκέψις, ότι ή ανέλπιστη αυτή ευτυχία είχε χαθή για πάντα του συνέτριβε τήν καρδιά και τόν έκανε να θέλη να πεθάνη.

— 'Ενώ θρισκόταν σ' αυτήν τήν κατάσταση και συλλογίζονταν τά διάφορα περιστατικά τής ημέρας, ήρθαν στο μυαλό του τά λόγια που ο μικρός 'Αλθέρτος του είχε πη για τήν άγάπη του Θεού προς τούς ανθρώπους.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

ΤΟΝ καιρό που φύλαγα τά κοπάδια στο Λυμπερόν, περνούσα θδομάδες ολάκερες χωρίς να ιδώ ψυχή, μονάχος στα όποσκοτόπια με τόν σκύλο μου τόν Λαμπρί και τά πρόβατά μου. Μόνο κάποτε-κάποτε περνούσε από τά λημέρια μου ο έρημίτης του Μόν-ντε 'Α' Ούρ, άναζητώντας άπλοϊκούς ανθρώπακούς, είτε έρχομν από μακριά τή μοντζουρωμένη όψη κανενός ξεροβουνιάρη από τό Πιεμόν. Μα κι' αυτοί, άγαθοί άνθρωποι, είχαν κατακτήσει σιωπηλοί από τή μοναξιά, έχασαν κάθε διάθεση για κουθέντα και δεν ήξεραν τίποτα απ' όσα λέγονται κάτω στα χωριά και στις πολιτείες.

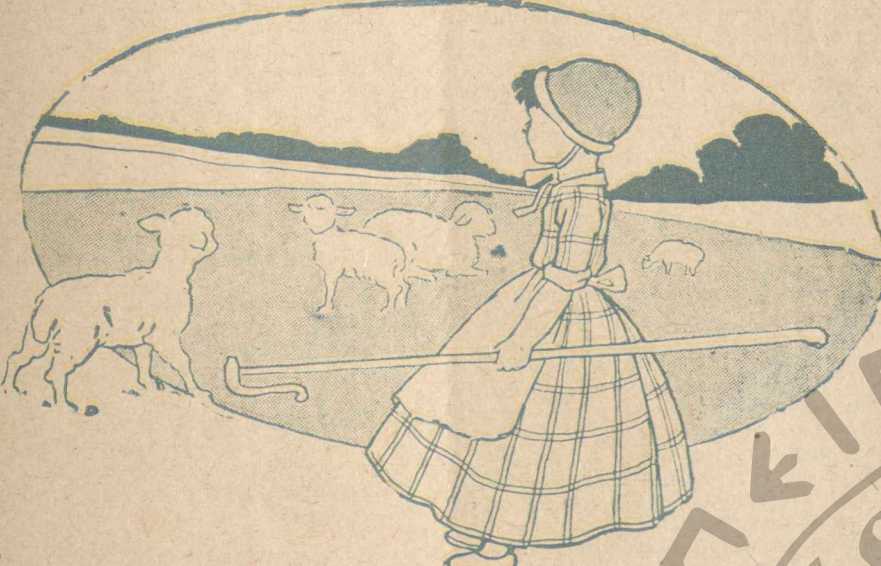
— Έτσι, όταν κάθε δεκαπέντε μέρες άκουγα τό κουδούνι του μουλαριού του ύποτακτικού μας που κουβαλούσε τίς προμήθειες τής δεκαπενταμερίας και έβλεπα λίγο-λίγο να ξεπροβάλλη ο ύποταχτικός, είτε τό κόκκινο κεφαλόδεμα τής θείας-Νοράντ, δοκίμαζα πρηνιατική ευτυχία. Παρακαλούσα να μου διηγηθούν τά νέα του χωριού, τά θαψτίσια, τούς γάμους. Μα εκείνο που μ' έκανε πιο πολύ, ήταν να μάθω τί γίνεται ή θυγατέρα τών άφεντικών μου, ή κυρά μας ή Στεφανίτσα, ή πιο όμορφη τού τόπου. Χωρίς να φαίνεται ότι με νοιάζει και πολύ, ρωτούσα αν συνηγόνηνε στις γιορτές και στις θεγγέρες κι' αν άποχτούσε όλο και κανουούργιους θαυμαστάς. Και σ' όσους θά με ρωτούσαν τι με μέλει έμένα, φτωχό θοσκαροϋδι του θουνού για τέ-

σηκώνοντας λίγο τ' ώραίο της φόρεμα τό κυριακάτικο, μπήκε στο μαντρί και ζήτησε να ιδή τόν τόπο που κοιμώμουν, τό παχνί με τ' άχυρα και τήν προδιά, τήν καπότα μου που κρεμώταν στη μάντρα, τήν άγκλίτσα μου, τό ντουφέκι με τήν τσακμακόπετρα. "Όλα τούτα τή διασκεδάζαν. Έδώ λοιπόν ζής, φτωχέ μου θοσκέ ; Πόσο θά στενοχωριέσαι καταμόναχος. Τί κάνεις ; Τί συλλογιέσαι ; Μούρχνονταν ή έπιθυμία ν' άπαντήσω : «Έσας, κυρά μου» και δεν θά έλεγα ψέματα. Μα ήτανε τόσο μεγάλη ή ταραχή μου, που δεν εύρισκα λέξι να είπω. Θαρρώ πώς τό ένοιωθε ή κακιά και ευχαριστιώταν να μεγαλώνη τή στενοχώρια μου με τίς πονηριές τής. Και ή καλή σου, θοσκέ, άνεσθάνει κάποτε να σε θλέπη ; Βέβαια θάναυ καθάλλα στη χρυσόξανθη κατίσ-σε θλέπη ; Βεβαίως ή νεαράτσα ή 'Εστερίλ, που τρέχει στών θουνών και αυτή ή νεαράτσα ή 'Εστερίλ, που τρέχει στών θουνών τις κορφές. Και καθώς μου μιλούσε ή ίδια εκείνη, έμοιαζε τής νεράιδας 'Εστερίλ με τό γλυκό της χαμόγελο, τό κεφαλάκι τής που έπεφτε προς τά πίσω και τή θιάσι τής να φύγη, που έκανε τήν έπίσκεψή τής να μοιάζει με έπιφοίτησι. 'Αντίο, θοσκέ. Στο καλό, κυρά.

Και να τήν φεύγει, σέρνοντας τ' άδειανά καλάθια τής. "Όταν σκαπέτρεσε στο κατηφορικό μονοπάτι, μου φαινόταν πώς τά χαλίκια πούτριζαν και καταρρακλούσαν κάτω από τό πόδι του μουλαριού, έπεφταν ένα-ένα στην καρδιά μου. Τ' άκουσα πολλή-πολλήν ώρα και όσο να τελείωση ή μέ-

ρα, έμενα σάν άποκοιμισμένος, άτολμος να κινηθώ, μη διώξω τό δεινρό μου. Τό θράδι, σάν άρχισαν να γαλαζώνουν ή κοιλάδες και τά πρόβατα στριμώνονταν τό ένα πλάι σ' άλλο θελάζοντας για να μπούν στο μαντρί, άκουσα να με κράζη από τήν κατηφορία, όχι πια γελαστή, όπως πρώτα, παρ'ά τρέμοντας από τό κρύο, από τό φόβο κι' από τό μουσκεμό. Φαίνεται πώς κάτω στην πλαγιά θρήκε τή Σόργκ, φουσκωμένη από τά θροχονέρια και θέλοντας με κάθε τρόπο να περάση, κινδύνεψε να πνιγή. Και τό πιο φοβερό που τέτοια ώρα ούτε έπρεπε

να σκεφθί καθόλου να γυρίση στο ύποστατικό, γιατί μονάχη τής δε θάβρισκε ποτέ τό δρόμο λοξεύοντας κι' εγώ δε μπορούσα ν' άφήσω έρημο τό κοπάδι. 'Η σκέψη να ξενοχτήση στο θουνό τήν τυραννίση πολύ, γιατί θ' άνησυχούσαν οι δικοί τής. 'Ενώ τήν ήσυχάζα, 'Η νύχτας τών Ιούλιου, κυρά μου, είνε μικρές. Είνε μία κακή στιγμήούλα μονάχα. Φούντωσα μία δυνατή φωτιά για να στεγνώση τά πόδια τής και τό φουστάνι τής τό μουσκεμένο από τά νερά του Σόργκ. "Υστερα έβγαλα μπροστά τής γάλα και τυριά. Μα ή μικρούλα δεν σκέφτονταν ούτε να στεγνώση, ούτε να φάη και καθώς έβλεπα τά χαντρά δάκρυά τής που κυλούσαν από τά μάτια τής, μούρχνονταν κι' έμένα να κλάψω. Λούσαν από τά μάτια τής, μούρχνονταν κι' έμένα να κλάψω. Σουρούπωσε πια για καλά και στις κορφές τών θουνών ο ήλιος πασπάλιζε μία φατειή σκόνη και ένας άτμός φωτεινός κι' αυτός ύψωνόταν από τή βάση. "Ηθελα να μπή στο μαντρί για να ησυχάση και άφου άπλωσα στο χορτό μια ώραία, παστρική προθεία, τήν καληνύχτισα και θήγικα μιά κάτσω απόξω, μπρος στην πόρτα. Μάρτυράς μου ο Κύριος, ότι μ' όλη τή φλόγα του έρωτα που μούκαιγε τό αίμα, καμιά πονηρή σκέψη δε μου πέρασε από τό κεφάλι. Δεν ένοιωθα τίποτε άλλο παρά μία τρατή περηφάνεια σάν συλλογώμουν ότι σε μία γυναίκα του μαντρίου, κοντά στο κοπάδι, ποθ τήν έκύττασε με περιέργεια, κοιμώταν ή κόρη τών άφεντικών μου όμοια με μία λευκή, άμυγλή άρνάδα, που μου τή μπιστευτήκαν να τή φυλάξω. Ποτέ δε μούχε φανή τόσο θαθός ο ουρανός, τόσο λαμπερά τά άστερία.

Ξαφνικά η πόρτα της μάντρας άνοιξε και φάνηκε η όμορφη η Στεφανίτσα. Δεν μπορούσε να γλαρώση μάτι. Τα πρόβρατα σάλευαν κι' έτριζε το άχυρο, η θέλασαν στον ύπνο τους. Κάλλιο είχε νάρθη κοντά στη φωτιά. Της έβριζα στις πλάτες την κατσοκοπροβεία μου, δυνάμωσα τη φωτιά και μείνωμε ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να μιλούμε.

— Άν επεράσατε ποτέ νύχτα στην έξοχή θά ξέρετε πως την ώρα που εμείς κοιμούμαστε, ένας μυστηριακός κόσμος ξυπνά στη μοναξιά και στη οιαλιά. Τότε η πηγές τραγουδούν πιο λαγαρά και τα θουρκά πετούν φλογίτσες. Όλα τα πνεύματα του θουνοϋ γυρνούν ελεύθερα και στον άερα πλανιούνται θροίσματα κι' άόριστοι ήχοι σαν ν' ακούς κλαδιά που μεγαλώνουν η χόρτα που φυτρώνουν. Την ήμερα είναι η ζωή των ζωντανών πλασμάτων, μα την νύχτα άρχίζει η ζωή των άψύχων. Σάν δεν είναι κανείς συνηθισμένος, φοβάται. Για τούτο και η κυρά μας έτρεμε και χωνόταν σιμά μου στο παραμικρότερο θρόισμα. Σε μία στιγμή μία λεπτή μελαγχολική φωνή ύψώθηκε από το θουρκό που λαμποκοπούσε παρακάτω κι' ανέθηκε κυματιστή ως έμάς. Την ίδια στιγμή ένας διάττοντας γλύστρησε επάνω από τα κεφάλια μας προς την ίδια διεύθυνσι σαν νάφερνε μαζί του ένα φώς το παράπονο, που είχαμε ακούσει.

— Τ' είναι αυτό; ρώτησε σιγανά η Στεφανίτσα.

— Μιά ψυχούλα που μπάνει στον παράδεισο, κυρά, της είπα κι' έκανε τον σταυρό μου. Τόν έκανε κι' εκείνη κι' άπόμεινε συλλογισμένη.

— Ύστερα γυρίζοντας κατά μένα, μου είπε:

— Είν' αλήθεια, μπιστικέ, πως οι θοοκοί εισθε μάγοι, — Καθέλου, κυρά μου. Μα έδω ζούμε πιο κοντά στ' άστέρια και ξέρουμε καλλίτερα τί γίνεται, παρά οι άνθρωποι του κάμπου.

— Έκείνη κύτταζε πάντα ψηλά με το κεφάλι άκουμπισμένο στην παλάμη, τυλιγμένη ανάμεσα σε προθειές σαν νάτανε ένας μικρούλης ούράνιος θοοκός.

— Πόσα έχει! Τι όμορφα που είναι! Ποτέ δεν είδα τοσα. Ξέρεις τα όνόματά τους, θοοκέ;

— Μα θέβαια, κυρά. Νά ίσια από πάνω μας ο δρόμος τ' Αη Γιάννη (Γαλαξίας). Πάει γραμμή από τη Γαλλία στην Ιταλία. Τόν χάραξε ο Αη-Γιάννης για να δείχνει τον δρόμο στον γενναίο Καρλομάγνο, όταν πολέμουσε τους Σαρακηνούς. Πιο κάτω βλέπεις «τ' άμάξι των ψυχών»; (Μεγάλη Άρκτος) με τους άστραφτερούς ζυγούς του; Τα τρία τ' άστρα που πάνε μπρός είναι τα ζα και το μικρούτσικο κοντά στο τρίτο είναι ο άγωγιάντης. Βλέπεις τριγύρω εκείνα τάστρα που πέφτουν σαν θροχή; Είναι η ψυχές που δεν τίς θέλει ο Θεός κοντά του.

Λίγο παρακάτω να το δικράνι η οι «Τρείς θασιληάδες» (Ωρίων). Αί το είναι το ρολόι των θοοκών. Μόνον σαν το κυτάξω, ξέρω πως πέρασαν τα μεσάνυχτα. Λίγο πιο κάτω, πάντα προς τον νότο λάμπει ο «Γιάννης του Μιλάν» (Σείριος). Νά τί μολογάνε οι θοοκοί γι' αυτό τ' άστέρη. Φάινεται πως μία νύχτα ο Γιάννης του Μιλάν με τους «Τρείς θασιληάδες» και την «κλώσσα» (Πούλια) καλίστηκαν στον γάμο κάποιου φιλικού τους άστεριού. Η «κλώσσα» πιο θιαστική, έφυγε, λένε, πρώτη και πήρε τον άπάνω θρόνο, εκεί στα θαθεία τ' ούρανοϋ. Οι «Τρείς θασιληάδες» έκσψαν περικότα και την επρόφθαναν, μα αυτός ο γεμτέλης ο «Γιάννης του Μιλάν» που άποκοιμήθηκε, άπόμεινε εκεί πίσω και θυμωμένος για να τους σταματήσει, τους τέταξε το ραβδί του. Νά γιατί οι «Τρείς θασιληάδες» λέγονται ραβδι του Γιάννη Μιλάν.

Μα το πιο ωραίο άπ' όλα τ' άστέρια είναι «τ' άστέρι το θοοκού» που μας φωτίζει την αψη, όταν σκαρίζουμε το κοπάδι και το θράδι σαν το μαζεύουμε. Το λέμε και «Μαγκελόν», η όμορφη η Μαγκελόν που κυνηγά τον Πέτρο της Προθάνας (Κρόνος) και παντρεύεται με δαύτον καθ' έφια χρόνια.

— Πως λοιπόν, θοοκέ, παντρεύονται και τ' άστρα;

— Μα βέβαια, κυρά.

Και καθώς προσπαθούσα να της εξηγήσω τί ήτανε αυτοί οι γάμοι, ένοιωσα κάτι δροσερό κι' άπαλό ν' άκουμπά στον ώμο μου. Ήταν το κεφαλάκι της, θαρμένο από τον ύπνο που άκούμπουσε πάνω μου, τσαλακώνοντας τις κορδέλλες του, τις δαντέλλες του και τα πλούσια μαλλιά του.

— Έμεινε έτσι δίχως να σαλεύη ως την ώρα που χλώμιασαν στον ούρανό τ' άστέρια. Έγώ την έδλεπα να κοιμάται ταρκαγμένος κάπως μα προφυλαγμένος από τις άγιες σκέψεις που μου γεννούσαν η ξάστερη νύχτα. Επάνω και γύρω μας τ' άστρα τραβούσαν το σιωπηλό τους δρόμο σαν κανένα καπάδι. Κάποτε μου φαινόταν πως ένα άπ' αυτά τ' άστέρια παραστράτησε κι' έγειρε να κοιμηθ' στον ώμο μου.

Α. ΝΤΩΝΤΕ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ω ΝΥΧΤΑ!

Κι' άπόψ' ήρθες άνάλαφρη, γλυκειά, σαν κάθε θρόδι με τ' άύλα μαύρα πέπλα σου μ' έζώσε άπαλά, και τύλιξες σ' έτούτο μου το θλιβερό ρημάδι, την κλίνη, τα εικονίσματα, το κάθε, σιωπηλά.

*Ω Νύχτα! Αφώτιστη, άπιαστη, της σιγαλιάς σουλάτα θέ να σου πω τα πιο θερμά λόγια μου, μυστικά, και φέρ' τα της, με της αύγης την αύρα σου την πλάση. Κ' ύστερα δός της, Νύχτα μου, δνείρατα γλυκά.

ΒΑΣΙΛΗΣ Α. ΣΥΚΙΩΤΗΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΣΚΙΟΥΣ

*Ωρα ψυχοπλήχτρα, η νύχτα να τη, Με τυλίγει στα κατάμαυρα φτερά, Κι' ένα χέρι με κρατεί και μου ματώνει τη καρδιά.

Κι' ολομόναχος ανάμεσα στους ίσκιους Ίσκιος «έλέκ» στ' άκρογυαλι το θαμπό. Με τα μάτια καρφωμένα σ' έν' άστέρι, φωτεινό.

Γαί σιγῶ κι' άκαρτερό κι' άναλογιέμαι Πότε θάβρω λυτρώμό κι' άναπαμό, Και τις ώρες που περνούν στα δάχτυλά μου τις μετρώ.

Αέα *Υόρκης

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

ΜΕ ΑΛΙΚΑ ΡΟΔΑ...

Μ. Κ.

Με άλικά ρόδα, γιασεμιά, γιούλια και κρίνα Το πεθαμένου μου έρωτα στολίστε το κρεβάτι, Ραντίστε με άρώματα θαρειά, άπ' τα πιο φίνα Κι' έτσι να κλάψω άφήστε με την όμορφη φευγάτη.

Τα δάκρυά μου δλόθερμα ν' άφήσω να κυλήσουν Παρήγορος έξιλασμός να μου γινούν και λήθη Κι' άπ' τη φτώχη τη σκέφι μου για πάντα να μου σβύσει "Ο,τι ως χθές μέσ' στην καρδιά έζησε κι' άγαπητή.

Πειραιάς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ

Γο δέλι στο θουνο σαν άργοσθουσε μια μέρα τ' Απριλιού όλανθισμένη άκούσαμε ένα γκίώνη που θρηνούσε κι' άπόμειν' η ψυχή μου λυπημένη

Στη θύμησί μου ήρθε σαν ρημάδι η πρόληπι που λένε για τον Γκίώνη ο θρήνηος του κακό πουναι σημάδι κι' όπου θρηνηί ο τόπος έρημώνει

Κι' έφύγαμε άπ' τα πεύκα, που θροίζαν άνάλαφρα κυματιστά με χάρι Κι' άπ' τ' άνθια π' όλο άρωμα μυρίζαν και το μικρό μυρόβολο θυμάρι

Κι' όταν καλή μου φεύγαμε μου είπες έδω ποὺν' όμορφα πάλι νάρθουμε σε πρόσμενα μά πεθανες και λύπες με ζώνουν και τις νύχτες δεν κοιμούμαι

Και τις πικρές τις ώρες που γυρνάω στον τόπο που καθήσαμε, καλή μου, σαν φάντασμα τον ίσκιο σου ζητάω κι' άβόσταχτο με πνίγουν οι λυγμοί μου

ΜΑΝΩΛΗΣ ΦΟΥΓΚΟΥΛΟΖΗΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δροχμάς 4. Η αδιαίρετος ύπερτιμωσις του παρά των Ύποπτακτορεϊών άπαγορεύεται.

Η από των άναγνωστών μας άποστολευμένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαιώματος κρισεως έκ δροχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

ΣΟΚΙΝ — ΝΣ, Παμόδον. — Το σταυρόλεξό σας όχι έπιτυχές. Πάντως μας δείχνει πως μπορείτε με λίγη περισσότερη προσοχή να φτιάσετε πολύ-πολύ πετυχημένα σταυρόλεξα. Δοκιμάστε λοιπόν και πάλιν και καλή έπιτυχία.

ΟΔ. Κ. ΕΞΑΡΧΑΚΗΝ, Ένταύθα. — Η άκροστιχίς όχι καλή. ΑΛΗΝ, Ένταύθα. — Τα ποιήματά σας όχι έπιτυχή, δυστυχώς. Γ. Ν. ΙΖΑΝ, Θεσσαλονίκη. — Το ποιήμα σας όχι καλόν. Ν. Γ. Κ., Ένταύθα. — Σας άπαντήσαμε

Δ. ΜΟΡΑΝΤΗΝ, Θεσσαλονίκη. — Το ποιήμα σας θέλει διόρθωση. Σίγη καλούτσικη, άλλα και στίχοι κακοί φόρδην-μύδην! Διορθώστε το και στείλτε το πάλιν, αν θέλετε.

ΑΙΜ. ΖΑΝΝΙΔΗΝ, Νέαν Ύόρκην. — Το ποιήμα σας «Έλπίδα μου Χρυσή» όχι άπολύτως έπιτυχές. Το λείπει κάτι: η πνοή της ποιήσεως, δηλαδή, για να το κάμη άνώτερο από κοινό τραγουδάκι που είναι τώρα Ν. ΝΑΣΤΑΝ, Χαλκίδα. — Το σταυρόλεξό σας όχι έπιτυχές, ΤΖΕΝΑΝ, Κέρκυρα. — Και το δικό σας σταυρόλεξο άνεπιτυχές.

ΑΘ. Κ. ΣΟΥΛΙΖΟΝ, Hyannis Mars. — Το διήγημά σας όχι έπιτυχές. Άπαντα εις έκαστον με την σειράν της λήμεως της συνεργασίας μας. Συνεπώς δεν έπρεπε να δυσαρεστηθήτε. Ήδη μάλιστα αι άπαντήσεις δίδονται την ίδια σχεδόν εβδομάδα, που λαμβάνουμε τας έπιστολάς, καινοσθεντος δριςτικώς και του ζητήματος αυτού, του φλέγοντος δια των άναγνωστών μας.

Π. Σ. ΖΑΧ. — Το ποιήμα σας «Έξομολόγησις» όχι καλό. Πολύ κοινό. ΜΑΝΩΛΗΣ ΦΟΥΓΚΟΥΛΟΖΗΝ. — Το ποιήμα σας «Προμήνυμα» άνεκρίθη και δημοσιεύεται στην οικείαν στήλην. ΕΡΥΘΡΑΝ ΚΑΜΕΛΙΑΝ, Άρεόπολιν. — Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

«Άγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Με το δικαίωμα του τακτικού άναγνώστου, σου στέλνω ένα μου ποιήμα και σε παρακαλώ να το έγκρίνετε και να μου άπαντήσετε

Με τα φιλικότερα συναισθήματάς»

Δυστυχώς όμως το ποιήμα σας δεν είναι καθόλου έπιτυχές. Ίδού

ΜΟΙΡΑ ΚΑΚΙΑ

*Ω φύσις που παρηγοριά σ' όλους έσύ σκορπίζεις άπλωσε και σε μένανε λίγη χαρά, λίγη ζωή και ύστερο (να σβύσης) όσα δηλητήρια πικρά έτυχε μοίρα κακιά έσύ να με πο- (τίσης)

Κι' αν έσύ μοίρα μ' έβριξες μακρυά άπ' τον κόσμο όλο σε σένα φύσις έρχομαι με το κορμί μου όλο στην άγκαλιά σου τη θερμή να με παρηγορήσεις με τα γλυκά σου τα φιλά τόν πόνο μου να σβύσης.

Μη γράφετε πλέον σίχους. Διαβάξτε μόνον. ΦΩΤΙΟΝ ΕΣΠΕΡΑΝ, Πειραιά. — Ό,τι έγκρίνεται, δημοσιεύεται έγκαιρως. Συνεπώς και τα δικά σας δημοσιεύθηκαν πλέον. Άπό τα σημερινά σας έξ ποιήματα άνεκρίθησαν τα «Με Άλικά Ρόδα» και «Στην άγαπητή μου», έκ των οποίων το πρώτον δημοσιεύεται σήμερον.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΝ, Ν. Ύόρκην. — Τα ποιήματά σας «Ανάμεσα στους ίσκιους» και «Άπ' το παράθυρό μου» πολύ έπιτυχή και ήδη δημοσιεύονται το πρώτον. Γράφετε σίχους έμπνευσμένους και άκαλούς. Δικαίως συνεπώς δημοσιεύουν ποιήματά σας άμερικανικά φύλ-

λα, ως οι «Times» της Νέας Ύόρκης. Τιμάτε έτσι και τον έαυτόν σας και την πατρίδα σας.

Φ. Γ. ΜΑΤΣΟΠΟΥΛΟΝ. — Το ποιήμα σας «Σα Γράμμα» όχι έπιτυχές. Τα δυο πρώτα τετράστιχα μάλιστα έντελώς άτεχνα και πενιχρά. Ένα ποιήμα άφιερωμένο σε μία ποιήτρια — όπως στην περίπτωση αυτή — πρέπει να είναι άψογο. Στείλτε συνεπώς τίποτε καλλίτερο αν έχετε. Γιατί στο σύνολό του το ποιήμα σας δείχνει πως μπορείτε να δημιουργήσετε καλλίτερα πράγματα.

ΝΑΝΤΙ, Τρίκαλα. — Στις έπιστολάς που λαμβάνουμε, άπανταίμε πλέον άμέσως. Συνεπώς αν λάβαμε συνεργασία σας θα σας άπαντήσαμε. Αυτό που γράφετε, ότι το διήγημά σας που στείλατε στο «Μπουκέτο» δημοσιεύθηκε σ' άλλο περιοδικό — όπως σας είπαν — είναι... άκατανόητον. Κάποιο λάθος θα έγινε. Κάποιο λάθος κάνει αυτός που σας έδωσε την σχετική πληροφορία. Το νέο σας διήγημα με τον τίτλο «Ένωμένοι και στον θάνατο» όχι έπιτυχές. Μιλάτε με μεγάλη άυτοπεποίθηση για τα διηγήματά σας. Μας γράφετε ότι όλα τα περιοδικά και η έπαρχιακός έφημερίδες τα δημοσιεύουν εύθωρει και παραχρήμα» μολις τα λάβουν. Πιθανώς. Το «Μπουκέτο», εν τούτοις, θεωρεί καθήκον του να σας πληροφορήσει, ότι τα διηγήματά σας δεν είναι έπιτυχή. Πρόκειται περί πρωτολειών. Γράψιμο άτεχνο, γλώσσα μικτή, ύφος άκομψο, έκφράσεις και εικόνες άκαλαισθητες. Μην παρασύρεσθε συνεπώς από τας κρίσεις των ξένων προς την τέχνην γνωστών και φίλων σας. Δεχθήτε, ότι θρίσκεισθε στην άρχή του δρόμου σας και εργασθήτε ύπομονετικά και διαδάξετε. Αυτή είναι η ελικρινής συμβουλή μας.

Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΝ, Ένταύθα. — Το πεζό τραγουδι σας όχι έπιτυχές.

ΔΡΟΣΟΝ ΠΑΧΤΗΝ, Πάφον (Κύπρου). — Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

«Στο μακρινό μας ποιητικό νησί, ξεπετιούνται κάθε λίγο και λιγάκι, αθόρμητες νεανικές προσπάθειες, που οι Κύπριοι, κυρίως μεγάλοι μας λογοτέχνες, δεν ένθαρύνουν, άλλ' άπεναντίας νομίζει κανείς πως γυρεύουν να τη κατ'αποκρίσσουν με την κακή είρωσία τους. Γι' αυτόν τόν λόγο η δικιά μας λογοτεχνία δεν πάει, όσο πρέπει, μπροστά».

Έπειδή είμαι τακτικός άναγνώστης του «Μπουκέτου», παρ' όλο που το αγοράζουμε άκριβώς, δηλ. 9 δικάς σας δροχμές, θάθελα νάχα την τιμή να έμνηστώ σε μία γωνιά σας με τούτα τα πεζά και τα ποιήματα, αν και η κριτική μου είναι αντίθετη γνώμης κλπ. κλπ. Σας εύχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια, αλλά δυστυχώς και οι στίχοι σας και το πεζογράφημά σας δεν είναι έπιτυχή. Ίδου π. χ. ένα έκ των ποιημάτων σας:

ΔΥΟ ΦΥΝΕΣ

Έτσι που τ' άψη λυπημένο ρίχνουν τα φύλλα μαρμαμένα αφήνοντας στη θάλα του ένα θυλάκι απόρο στην ύστερήν άόρα τους για του γαμου το δρόμο.

Έτσι κι' ένα διαβαίνοντα άνδρεκτα πεθαίνοντας αφήνοντας σε μιάς καρδιάς ένα γλυκό τραγούδι γέννημα μιάνης θραδίας μυρισμένης άπ' το γούλι.

Έτσι το τραγούδι το γλυκό μορφαί να μέλει του θανάτου και στη λυπημένη μου καρδιά φέροντας παρηγοριά στον τάφο κάπου.

Πρόκειται περί σιχουργικού... παραπώλου και όχι περί ποιήσεως. Θέλετε, εν τέλει, την συμβουλή μας; Πόποτε να γράφετε σίχους. Πέ- γογραφείτε μόνον. Γιατί το μικρό πεζογράφημά σας δείχνει πως με έ- νάλογη προσοχή και προσπάθεια, θα γράφετε καλά διήγηματα. Το ε- χόμεθα δλοφώχως.

Μία Πραγματική Ιστορία σε Ειμόνας Νέον μέσον εύκολον δια να φαινεσθε φρέσκη και Νέα

Είς τας 6, υοε-
ρα από μία σκλη-
ρά ήμέρα, έχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο και ρυτι-
δωμένο.

Είς τας 6.45' με-
ταχειρίζεται αυτή
τη νέα μαγική
πούδρα «4 σε
μία», έχουσιν έ-
ξαιρετικήν λεπτό-
τητα και όπου
κρατά όπως ή θε-
λόνες στον μα-
γήτη.

Είς τας 7 φαίνε-
ται φρέσκη και
νέα με θαυμάσιον
χρώμα.

Η εξαιρετική λε-
πτότης της πού-
δρας αυτής την
κάνει να κρατά
τόσον καλά επί
της επιδερμίδος
σας, ώστε να είνε
απολύτως αδιό-
ρατος. Ακόμη
και αλ καλύτεραί
σας φίλοι
δεν θα φαντασθού
ποτέ, ότι το
θαυμάσιο χρώμα
σας δεν είνε
αναπόσπαστον
μέρος της φυσι-
κής σας ωραιότη-
τος. Έξω, υπό
την θροήν, ή τόν
ήλιον, κατά
τά θαλάσσια λω-
ιτρά κα' τις
παρτίδες τένις,
έντός, κατά
τόν χορόν, εις
τας υπερθερμα-
σμένας αίθουσας
χορού, δύνα-

σθε να έχετε
ωραίο μάτ χρώ-
μα προσώπου,
κτυπητής ωραί-
ότητος. Η πού-
δρα αυτή άντέ-
χει εις δοκιμάς
ιδρώτος και υδα-
τος. Δεν σχημα-
τίζει ποτέ πλά-
κας και στίγματα.
Ζητήσατε την
πούδρα Τοκα-
λον. Έγγυώμεθα
καλά αποτέ-
λέσματα, άλλως
τά χρήματα έ-
πιστρέφονται.

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΓΕΡΙΚΗ

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡΟ-
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα δια Κυρίας και Δεσποινίδας που
θέλουν να πλουτίσουν τας γνώσεις των με όλγια
μόνον μαθήματα

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Όδος Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31 339

Τα φορέματά σας μόνον αν τα βάψετε με: ARTI
δεν θα ξεβάφουν ποτέ.

TO ΡΑΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΛΩΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTE CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιούχος. Το βαρύ πυροβο-
λικό στή μάχη κατά του γήρατος.
Νέον προϊόν της Académie de Beauté
Mme KETTY. Αποτελέσματα: Δέρμα πάν-
τα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήστε
μας βιβλιογραφία δωρεάν. Αθήναι. Έτος 35.
Τηλέφωνον 22-0-88

“Ο ΙΚΑΡΟΣ”

Συνιστώμεν στους άγνωστας μας
να αγοράσουν όλοι την 4ην Αύγουστου
τό ειδικόν πανηγυρικόν τεύχος
της “Ενώσεως Συντακτών Περιοδικού Τύπου”
Θα περιέχει:
Έκλεκτήν και ποικίλην ύλην
Έγκυκλοπαιδικήν και Φιλολογικήν.
Συνεργασία:
 όλων των συντακτών των εκδιδομένων
Αθηναϊκών περιοδικών.
“Απασαι αι εισπράξεις του ΙΚΑΡΟΥ”
θα διατεθούν υπέρ της
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ
Πλουσία εικονογράφησις—Πολυχρωμία
σελίδες μεγάλου σχήματος 32

ΦΩΤΟ—ΟΠΤΙΚΑ.— Εμφανίσεις έκτυπώσεως
και πάσης φύσεως φωτογραφικαί εργασίαι. Οφ-
ματουύλια εις πλουσίαν συλλογήν. Επίσης προ-
τιμάτε τα νέα κοίλα κρύσταλλα Ομματουύλια

REX

είνε τα καλύτερα όλων και άσυγκρίτως έ-
θηνά. Εκτελούνται οπτικά συναγαί υπό ειδικόν
τεχνικόν εις τό Φωτοπτικόν Γμήμα Φαρμακείον

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ORELIA

Η ORELIA σας εξασφαλίζει εκείνο το όποιον πάντοτε επιθυμούσατε,
μεγάλα και έκφραστικά ματόκλαδα. Έλαφρά επάλειψις κάθε πρωί
και βράδυ και θα έχετε συντόμως μεγάλα και γοητευτικώς καμπυλα
ματόκλαδα. Το καλοκαίρι ιδίως δια το θάψιμο των ματοκλάδων σας
μεταχειρίζεσθε την υγρην άαφήν ORELIA, ή όποία άντέχει εις τα θα-
λάσσια λουτρά και τόν ιδρώτα. Γενικός Αντιπρόσωπος Ι. Συμεώνο-
γλου Έμ. Μπενάκη 8.

O R E L I A

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE—FARD LIQUIDE

NEOPHANE

Προστατεύσατε τα μάτια σας με τα όμματούαλια
Αι ακτίνες του ήλιου δεν θα σας ένοχλούν πλέον και θα
θλέπετε την φύσιν με ωραία και ζωηρά χρώματα.
Ζητήσατε από τόν οπτικόν σας έν ζευγος προς δοκιμήν.
Πωλούνται ως ά-
πλά μωυπίας ή
πρεσθιωπίας με
με 50 ο/ο και 75
ο/ο απορροφησιν
του φωτός.
Αντιπρόσωπος
ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
ΕΜΜ.
ΜΠΕΝΑΚΗ 8
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΛΛΑΧΘΗΤΕ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΥΣΟ-
ΣΜΙΑΣ.—Το “Όδορλες” είναι τό ιδεώδες άπο
τελεσματικό κατά του ιδρώτος και δυσοσμίας.
Προστατεύει τα φορέματα. Εντελώς άβλαβές
Πωλείται εις χύμα.

Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

Τό μοναδικό και φημισμένο
ζαχαροπλαστεϊόν της Έλλά-
δος, τό όποιον παρασκευάζει ό-
λα τά προϊόντα του με άγνό
φρέσκο βούτυρο Όλλανδίας με
τήν σύμπραξιν των μεγαλειτέ-
ρων καλλιτεχνών της διεθνούς
ζαχαροπλαστικής.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρουργος—Ότορ-
ρινολαρυγγολόγος.

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑ-
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &
HALPHEN

Εμμ. Μπενάκη—Μαυ-
ροκορδάτου 6. Μέγα-
ρονΜαλάμου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-562.

Υφάσματα πλεκτά δια ΤΑ-
ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ και
ΜΠΑΡΟΛΕ σε ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ
χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ τά
ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, έτοιμα
και επί παραγγελία, ως και
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑ-
ΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΚΑΝΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΚΑΙ
ΠΙΤΥΡΙΑΔΑΝ, δοκιμάσατε την ιδεώδη Lotion
Régénérateur, τονώνει τά μαλλιά, εξαφανίζει την
πιτυρίδα και συγχρόνως επαναφέρει τις λευκές
τρίχες εις τόν φυσικόν τους χρωματισμόν, πωλεί-
ται εις χύμα εις τό

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμόνοια—Αθήναι

ΥΓΙΕΣ ΔΕΡΜΑ

πρόσωπο καθαρό, με πομπόν
πούδρας εκ καουτσούκ

MIRACLE

Αντιπ. ΣΤ. Ν. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ

Χειρουργος—Όδοντίατρος
Πτυχούχος Έθνικού Πανε-
πιστημίου

Όδός Σόλωνος 1146
Όρα επίσκεψιν
9 11 π. μ. και 8-10 μ. μ.

Τα φορέματά σας βίφε-
τε μόνον με βαφές ART

Ο ΠΕΡΣΙΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

Μά ενώ ο γάτος ώρμωσε έναντιόν του για να τον πιάσει, ο Σουκέρ τον άρπαξε, τον πήρε στ' αδύνατα χέρια του και τον πέταξε στο πρόσωπο του Μπρύαν. Μά εκείνος το πρόβλεψε αυτό και γλύστρησε γρήγορα πίσω απ' την ανοιχτή πόρτα.

Συγχρόνως μία κραυγή αντήχησε, κραυγή όργης, άγώνιας, τρόμου.

Καί ο Σουκέρ, που είχε ξεφάνισει έτσι, ώρμησε έξω με το χέρι καταματωμένο από τα νύχια του γάτου.

Ο Τρουσφορθ τον καταδίωξε στον διάδρομο, μά εκείνος πρόφθασε και κλειδώθηκε μέσα στο δωμάτιό του.

Ο θόρυβος και η κραυγές είχαν τρομάξει την μίς Τρέντ, η όποια, είχε βγεί έξω απ' το δωμάτιό της.

— "Έρρικ! Έρρικ! φώναξε στον μνηστήρα της. Τι είναι λοιπόν ;

Ο γάτος, ακούγοντας τη φωνή της κυρίας του, έκανε ένα πήδημα προς αυτήν. Ο σέρ Μπρύαν χλώμιασε τρομερά και φώναξε:

— "Ο γάτος! Ο γάτος! Μην άγγιζετε το γάτο!

Και με τη σειρά του ώρμησε έναντιόν του φτωχού ζώου, το άρπαξε με τα γαντοφορεμένα χέρια του από τα πιασινά πόδια και το κράτησε σε απόσταση, ενώ η νέα λιποθύμησε.

Ο Τρουσφορθ την μετέφερε στην κάμαρή της, την απόθεσε στο κρεβάτι της, την κλείδωσε μέσα και ξαναγύρισε στον διάδρομο.

Ο σέρ Μπρύαν προσπαθούσε να παραβιάσει, την πόρτα του εργαστηρίου πίσω απ' το όποιο άγωνιούσε ο άπαισιος Σουκέρ. Τέλος, τη στιγμή που οι δυο άντρες έβριζαν την πόρτα και μπήκαν μέσα, τον θρήκαν σωριασμένο καταγής νεκρό.

— Πλήρωσε τα έγκλημάτα του, είπε ο σέρ Μπρύαν. Εύτυχώς που δεν πρόλαβε για να εκτελέσει το έγκλημα που σχεδίαζε κατά της μνηστής σας για να σφετερισθί την περιουσία της.

Το έγκλημά του ήταν πολύ καλά σχεδιασμένο... Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Νότιο Άμερική έμαθε πως χρησιμοποιούν οι Ινδοί το δηλητήριο κουράρε. Πραγματικά δέ το κουράρε είναι περίεργο δηλητήριο: άν το καταπιής δεν παθαίνεις τίποτε, μά άν μπη στο αίμα σου πεθαίνεις με τον πιο φριχτό θάνατο.

Η άγάπη του γάτου προς την Ούνα υπέβαλε στον Σουκέρ την ιδέα να χρησιμοποιήσει το αγαθό ζώο ως όργανο του έγκλημάτος του. Έβαψε τα μπροστινά πόδια του ζώου με μίγμα κουράρε, ελπίζοντας ότι καθώς η κυρία του θα έπαιζε μαζί του, θα την γκραντζούνιζε στ' άστεϊα... Η μίς Τρέντ ξέφυγε ως έκ θανάτου απ' τις πρώτες απόπειρες, μά ασφαλώς δεν θα γλύτωνε ως το τέλος.

Μά ο Σουκέρ έπεσε θύμα της ίδιας του σκευωρίας. Καθώς άρπαξε τον γάτο για να τον ρίξει έναντιόν του ο γάτος τον γραντζούνισε στο χέρι κι' έτσι ο κόσμος γλύτωσε από ένα τέρας...

ΘΟΡΝΤΟΝ ΧΗΤ.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

νοί μπαινοντας μέσα.

— Μάλιστα, κύριοι.

— "Ο γυιός σας είναι δώ ;

— Ναι, κοιμάται, άπάντησε η κ. Μερσιέ.

— Τι ώρα γύρισε χθές θράδι ;

— "Ηρθε κι' έφαγε την κανονική ώρα μαζί μου. "Επειτα έκανε μία θόλτα... Καταλαβαίνετε... ήταν Σάββατο χθές... "Ηθελε να διασκεδάσει.

— Βεβαίως, βεβαίως, έκαναν χαμογελώντας οι άστυνομικοί. Μά εμπρός, ξυπνήσατέ τον. Βιαζόμαστε.

Η κ. Μερσιέ μόλις στεκόταν στα πόδια της από την άγωνία της. Κατάλαβε ότι είχε χαθεί πια κάθε έλπίδα. Ο γυιός της δεν μπορούσε να την γλυτώσει. Ώστόσο είχε τη δύναμη να ρωτήσει τους άστυνομικούς.

— Καί τί τον θέλετε ;

— Συνέθε ένα δυστύχημα, άπάντησαν εκείνοι. "Ο φίλος του Ρενέ στραγγάλισε χθές το θράδι μία κοινή φίλη τους, τη Λίζα. Χρειάζεται λοιπόν ο Μερσιέ να εξετασθί ως μάρτυς.

Η κ. Μερσιέ γλάρωσε τα μάτια της, άνοιξε τα χέρια της, σαν φτερούγες πληγωμένου πουλιού, άφησε μία κραυγή πνιγμένη, κραυγή λαχτάρας και σωριάστηκε κατω λιπόθυμη από τη μεγάλη, την άδόστακτη χαρά της.

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

κοτους θορύβους.

Η άγωνία τους πετούσε δλους απ' τα κρεβάτια τους. Η πόρτες άνοιγαν με πάταγο. Και φώναζαν όλοι:

— Τι συμβαίνει ;

— Φωτιά! Φωτιά!...

— Ποϋ ;

— Κεί κάτω!

Όλοι άκολουθούσαν τον Ζουλιέν κι' έτρεχαν προς τη μεγάλη θημωνιά που είχε γίνει τώρα ένας τεράστιος πυρρός.

Έπρεπε με κάθε τρόπο να εμποδίσουν τη φωτιά να απλωθί. Ο κάμπος θρικόταν στην άκρη μιάς λίμνης... Έτρεξαν να φέρουν κουβάδες. Γονατιστοί τους γέμισαν.

Οι ξεχειλισμένοι κουβάδες περνούσαν από χέρι σε χέρι, κι' άδειάζαν στη φωτιά...

Ο Ζουλιέν έτρεχε μέσα στις φλόγες κι' έκανε την πολλή δουλειά. Η Μαλόν, ξετρελλαμένη τον έκτενε:

— Σβύσε τη φωτιά, Ζουλιέν! Σβύσε μας !...

Η ήρωίδα της ημέρας ήταν εκείνη τη στιγμή ένα άδερθρήνητο πλάσμα που τον παρακαλούσε γονατιστό.

Σε μία ώρα, η φωτιά έσβυσε.

Κατάκοπος, έξαντλημένος ο Ζουλιέν ξαναγύρισε σπίτι του και χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος τον γιατί, ένοιωσε ανάσφορη την καρδιά του...

Ο έξευτελισμός της Μαλόν μπροστά του τον είχε θεραπεύσει από το πάθος του.

Μαζύ με τη φωτιά είχε σβύσει κι' ο έρωσ του...

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ «ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΡΙΝΟΥ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

αταγές κι' έπειτα βγήκε με την Μαμπέλ Κουώκερ και πρὸ θήξε για το μέγαρο του Ρίτομαν, που ήταν κατάφωτο και γεμάτο από ευθυμους καλεσμένους.

Μά τη στιγμή που έμπαιναν μέσα, τα φώτα έσβυσαν ξαφνικά κι' ένα θαύτο σκοτάδι απλώθηκε στο μέγαρο. Η Μαμπέλ ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται από την άσπνια. "Αν σ' αυτό το μεταξύ ο άνδρας της έκτελούσε τη διαταγή της συμμορίας ;

Οι πυλόμενοι, με τους ηλεκτρικούς φανούς στο χέρι, άμνησαν μέσα στην αίθουσα, ενώ οι όπλητες έμπαιναν από δω κι' από κεί κρατώντας στα χέρια τους μεγάλα καντηλέρια.

— "Ακίνητοι! Ήψηλά τα χέρια !... φώναξε ο διευθυντής της "Ασφαλείας. Έδώ έγινε κάποιο έγκλημα...

— "Όχι, κάνετε λάθος... του άπάντησε ο Ρίτομαν. Κάποιος «φαρσέρ» θα μάς έσβυσε τα φώτα... Αυτό είναι όλο!

Η Μαμπέλ άναζήτησε με τα μάτια τον άνδρα της και έδε τον Γζίμ, χλωμό, άκίνητο, μ' ένα χαμόγελο καλωσύνης στο πρόσωπο. Εύτυχως! Δεν είχε σκοτώσει... Είχε προμηθεί τη σκληρή τιμωρία από το έγκλημα...

Ο διευθυντής της "Ασφαλείας, μαζί με τους πόλημεν δεν άργησε να άσκαλώση τούς συμμορίτες από «Κοκκίνο Κρίνου» και να τους περάσει τις χειροπέδες. "Υστερα έπλησίασε τον Γζίμ και ώκερ και του έσφιξε το χέρι.

— Τα συγχαρητήριά μου!... του είπε.

Ο Γζίμ Κουώκερ χαμογέλασε κι' έσφιξε στην άγκαλιά του τη Μαμπέλ. "Είσιωθε τώρα μία πραγματική εύχρημα μέσα στην καρδιά του. Είχε σωθί για πάντα κι' αυτό το χρεωστούσε στη γυναίκα του.

ΤΖΑΚ ΟΜΠΕΡΟΝ.

Ο ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

τηρι του.

— Φίλε μου, του είπα, διηγείσαι με πολλή τέχνη. Μά μοϋ φαίνεται πως έχω άκούσει κάπου αυτήν την ιστορία.

— Μπορεί ή "Ιουλία ή ίδια να την έχη διηγηθί. "Ηταν μία γυναίκα με έξοχο πνεύμα.

— Καί τί απέγινε ;

Πέρασε ώμορφες ήμέρες στο διάστημα της "Υπατείας. Ώστόσο ψιθύριζε το θράδι στα δέντρα του κήπου της πνεμένα μυστικά.

— Καί αυτός που της έγραφε τα όραία εκείνα γράμματα ;

— "Εγινε θαρῶνος και διοικητής στην αυτοκρατορία.

— Καί ο μικρός Αιμίλιος ;

— Πέθανε στα 1859, συνταγματάρχης.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προτιμήσατε την Περμανάντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

η όποια θεωρείται άσυναγώνιστος όλων,

Κρατήσατε άκριβή διεύθυνση.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χαλκοκονδύλη 13 Τηλ. 53.277

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας "Αθηνών—Πειραιώς προς εύκολίαν του κεινοϋ :

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων αριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης αριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Ευτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μανραμική και Καλλιδρομιών

ΠΑΛΑΚΑΣ, όδός Καπνιστορέας αριθ. 37

ΚΟΛΟΝΟΥ, όδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχαναγοράς

ΒΑΘΗΣ, όδός "Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, όδός Καρυσσική 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, όδός "Αχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, όδός "Αχελώου και "Αλασάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

"Οδός "Ομήρου 16, παρὰ την "Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στοιᾶς αριθ. 55

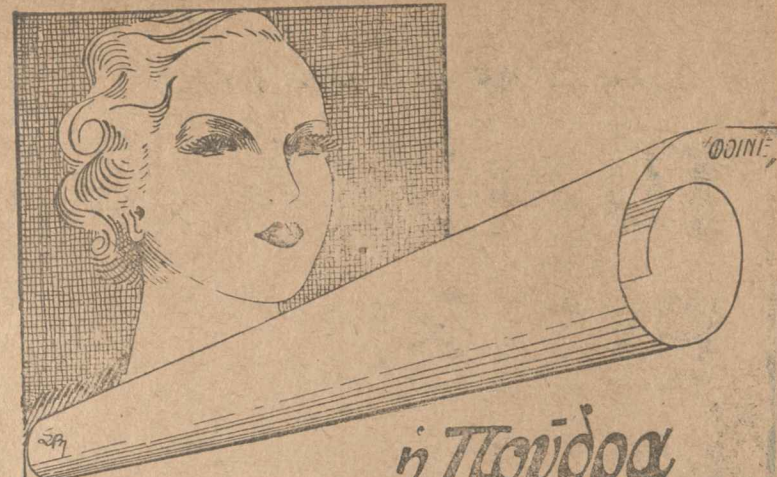
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός "Αγ. Διονυσίου και Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, "Αντιστοίας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελλασσόμενοι με το πλησιέστερον συντοικισκόν παραρτήμα μάς άποφρεύεται τα έξοδα και την άργοπορίαν της μεταβάσεως εις το κέντρον.

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΛΕΟΙΤΙΔΑ.—κάλτσες έλαστικές, νέας παραλαβής έντελῶς άδιόρατες ως και επίδεσμοι ελαστικοί Ideal Velpeau κ.λ.π. Φαρμακείον, Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ "Ομόνοια

η Πουόρα

που μελαχειρίζοδε κοκακύνει
πραγματικῶς τὴν ἔμφανίσι
Σας;

Δέν δύνασθε νά εἰσθε βεβαία περὶ αὐτοῦ πρὶν δοκιμάσετε τὴ νέα Πουόρα

GEORGE

πού είναι λεπτή σαν άχνός λουλουδιού. Μεταξύ των 10 χρωματισμών που σας παρουσιάζει δά βρήτε τον κατάλληλο που δ' άναδείξει καλλίτερα τη φυσική σας εμφάνιση.

Λευκό, Νατουρέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, "Όκρ, "Όκρ ροζέ, Ρόζ, Μπλύν, "Οράνζ, Βραδυνή.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστάται ιδιαίτέρως ως βάσις δια την πουόρα σας. Υποδηθεί το καλό στρώσιμο και χαρίζε στο πρόσωπό σας το τόσο επιθυμητό μάτ. Προφυλάσσει την έπίδερμίδα από τας καιρικές μεταβολάς. Δοκιμαστικά σωληνάριο κρέμας μετά της σχετικής βιβλιογραφίας και οι 10 χρωματισμοί πουόρας ταχυδρομούνται τῷ άποστέλλοντι δρχ. 6 εἰς γραμματόσημα.

Τιμή πουόρας μεγάλο κουτί Δρχ. 50, το μικρό 25 Βάνισιγκ Κρήμ βάσο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25 ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

Όλα τα ὑλικά γυναικείων πύλων τα καλύτερα μοντέλλα
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

**ΘΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ Κ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

Γεν. αντιπρ. εταιρία **ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,**
ΑΘΗΝΑΙ Έγκριμένον παρά του Υπουργείου Υγιεινής ΤΗΛ. 53.20